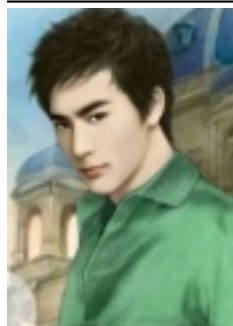

Nam Nhan Hoa Thủy

Contents

Nam Nhan Hoa Thủy	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	17
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	41
7. Chương 7	49
8. Chương 8	57
9. Chương 9	66
10. Chương 10	74

Nam Nhan Hoa Thủy

Giới thiệu

Quét rác, giặt quần áo, bắt chuột, cuối cùng dưỡng hắc bảo: “Thuận tiện nướng con gà. ”A a ~ không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-nhan-hoa-thuy>

1. Chương 1

Mệt.

Mệt chết đi.

Phi thường mệt.

Giang Thùy Tuyết cảm thấy mệt đến nỗi không thể nâng hai vai, buông trán xuống, mỹ nhân nhăn mi nhíu mày cố gắng nhanh chóng hoàn thành mọi việc, cước bộ nặng nề thui thủi một mình, bóng dáng tịch mịch

kéo dài phía sau, tăng thêm vẻ mệt mỏi.

Đồ trang sức trang nhã mang trên người như muốn cực lực che giấu sự chua xót trong lòng, con mắt vốn dĩ luôn ánh lên những tia sáng trong trẻo nay vô cùng ảm đạm, khiến cho nàng một thiếu nữ mới hai mươi tư tuổi giống như cụ già đã bảy mươi.

Nàng có một biệt thự riêng rộng ba trăm mét vuông, xe thể thao Ferrari màu bạc kiểu dáng mới nhất trong gara xa hoa, nàng là tổng tài của công ty châu báu phục sức, trong sổ tài khoản tại ngân hàng lên đến hàng triệu nguyên, theo lý mà nói nàng xác thực hăng hái, làm nữ cường nhân tự tin, ngẩng đầu mà bước đi, vui vẻ được mọi người trầm trồ, ước ao.

Nhưng là.....

Ai! Nghĩ nhiều làm chi hãy ném hết thảy đi.

Nhìn đèn nê ông lóe ra lúc sáng lúc tối, những tia sáng chớp động quang mang, Giang Thùy Tuyết lại một lần nữa đạt được thắng lợi nhưng lại không cảm thấy một chút thoải mái, chỉ cảm giác càng ngày càng mệt mỏi nặng nề, một trận lại một trận đánh úp lại.

Chưa từng nghĩ tới một ngày kia, trên vai phải gánh vác cuộc sống hơn trăm người, buông tha cho sở thích hội họa, cùng một đám lão già trên thương trường như đám cá đối người chém ta giết.

Suy cho cùng cũng không phải ngày một ngày hai nhưng dạo này công tác rất vất vả, nhất là không nhận được sự ủng hộ của nhóm cổ đông, một thân một mình nàng bôn ba lao lực cắn chặt răng, từng bước một cố gắng xây dựng thành tích, khiến cho bọn họ tin tưởng nàng có năng lực điều hành công ty.

Ngay từ ngày đầu nàng thật sự thực vất vả, cơ hồ là ngày tiếp nối đêm, không ngừng nghỉ, một ngày hai mươi tư giờ thì mười sáu giờ vật lộn ở trong công ty, không có một chút thời gian riêng tư, mở mắt nhắm mắt tất cả đều là chuyện của công ty, thể lực thiêu đốt hầu như không còn.

Thật vất vả hơi có chút thành quả, vốn tưởng rằng có thể thở phào nhẹ nhõm, cố tình “Người nhà” vốn dĩ nàng không cần phải lo lắng lại bó buộc một chân sau của nàng, làm cho nàng ngay cả một khắc cũng không dám lơ lỏng.

Thật sự mệt mỏi quá nha! Nàng sắp sửa chống đỡ không nổi nữa, gân cốt toàn thân đang reo hò kháng nghị, nàng biết mình đã đến giới hạn, ngọn nến đang cháy sắp sửa lụi tàn, bốc hơi như khói bụi, nàng mệt quá thật sự không muốn nghĩ nhiều.

Mẹ! Đây là cục diện rối rắm mà người ném cho ta sao? Lúc trước người vì sao phải liều lĩnh làm như vậy, cứng rắn từ trong tay một nữ nhân khác cướp đi nam nhân của nàng ta, khiến cho báo ứng rơi vào trên người con cháu đâu?

Trời cao không nói gì, bóng đêm bao phủ che đi ánh sáng của những vì sao lấp lánh, xa xa chỉ có đèn xe tới tới lui lui vụt qua, cùng với vầng trăng khuyết thê lương.

“Giang tiểu thư, qua đây thăm cậu.”

Người đi đến là một vị bác sĩ trẻ tuổi mặc áo blouse trắng, khuôn mặt búp bê tràn đầy ý cười thật sự không hợp với tuổi tác a, phảng phất thể giới này một màu sáng rực, tràn ngập ánh sáng mặt trời cùng hy vọng.

“Vâng! Cậu tôi, hần có khỏe không?” Trên gương mặt tươi cười miễn cưỡng, Giang Thùy Tuyết lộ ra sự mệt mỏi.

“Cũng không tệ lắm, chính là sức ăn ít, khẩu vị không tốt lắm.” Đối với bệnh nhân gắn bó với bệnh viện thời gian rất dài thì cảm thấy ảm thực trong viện phiên chán là chuyện thường.

“Tôi hiểu được, tôi sẽ khuyên hần ăn nhiều một chút, cảm ơn bác sĩ Hứa chiếu cố.” Nàng khách sáo nói lời cảm tạ.

“Không cần khách khí, đi xem cậu cô một chút đi, qua thời gian tiếp khách sẽ không tốt lắm.”

Ngắn gọn nói chuyện với nhau vài câu, hai người liền tản ra, tự đi về hai hướng của hành lang.

Thật sự mà nói, cậu nhỏ Hạ Hạo Phong cùng nàng không kém mấy tuổi, lại xem như là thân nhân “Duy nhất” của nàng, cho dù nàng có hai anh chị cùng huyết thống khác, nhưng chân chính để ý nàng, quan tâm nàng, lo lắng cho nàng, cũng chỉ có cậu nhỏ nhiều năm thân thể yếu nhược nhiều bệnh mà thôi.

Ba mươi một tuổi, Hạ Hạo Phong là thiên tài thông minh tuyệt đỉnh, tuy nhiên do không đủ tháng phải sinh non, thể chất yếu ớt này khiến cho người ta nghĩ đến hẳn không sống lâu, bác sĩ phán đoán hẳn sống không quá ba tuổi.

Thể trọng quá yếu, tim gan không được tốt, quanh co trong sự sống cái chết, quả thật rất mong manh, một lần lại một lần ra vào bệnh viện cùng tử thần kéo co, tạo ra vô số lần kỳ tích.

Hắn quá thông minh, thông minh đến mức làm cho người ta cảm thấy đáng sợ, một đôi mắt tối tăm thâm sâu giống như có thể nhìn thấu lòng người, lại bất động thanh sắc âm thầm quan sát, chờ đợi thời cơ tốt nhất ra tay.

“Còn không tiến vào, đứng bên ngoài làm gì? Đừng làm cho sàn nhà người ta móp méo.”

Hơi thở yếu ớt, thanh âm không lớn không nhỏ bay ra ngoài cửa, vẻ mặt mệt mỏi của Giang Thùy Tuyết dùng phần trang điểm che đi, thoạt nhìn qua cũng có tinh thần.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lọt vào trong tầm mắt là sắc trắng không bao giờ đổi thay, nam tử trên giường nửa nằm nửa ngồi, chần ìm trắng noãn che từ thắt lưng, lộ ra khuôn ngực gầy.

“Ngưu tiểu thư không có ở đây sao?” Có chút xấu hổ dời tầm mắt, nàng thoáng nhìn qua phòng tắm, sợ quấy rầy chuyện tốt của nhà người ta.

“Người là đến xem ta hay là xem họ Ngưu kia?” Hạ Hạo Phong tức giận hừ lạnh.

“Cậu nhỏ, người cùng Ngưu tiểu thư còn chưa có hòa thuận à? Đừng khiến cho người ta tức giận mà bỏ đi nha.” Thật là, hệt như con nít, thích hơn thua.

“Ta làm chi giận nàng, nàng là gì của ta, bất quá chỉ là một nha đầu tính tình ngoan cố, khiến cho người ta phiền lòng.” Đối với một kẻ không có ngày mai mà nói, cảm tình dư thừa đều là lãng phí sinh mệnh.

Nàng cười cười giúp hắn đem chăn kéo cao. “Đừng mạnh miệng, khó được có ai mà có thể chịu được cá tính của người âm tình bất định, người có nên che chăn cười trộm, cảm tạ ông trời đem nàng đưa đến bên cạnh người.”

Người bị bệnh có rất nhiều đặc quyền, bao gồm tùy hứng cùng cố tình gây sự, nhất là người mà cùng tử thần thi chạy, mỗi một khắc đều vô cùng trân quý.

“Người sẽ không cho rằng ta cùng nàng là một đôi đi?” Hắn cười nhạo.

“Không phải nghĩ đến mà là nhận định, Ngưu tiểu thư rất có dáng vẻ vợ nhỏ.” Nàng hy vọng bọn họ có thể đi đến cuối cùng.

“Kia cũng muốn nếu ta có thể sống.....” Hắn hiện tại không có tư cách cho nữ nhân hạnh phúc một đời.

“Cậu nhỏ ” Giang Thùy Tuyết khuôn mặt nhẹ khiển trách.

“Được, được, được, không nói, không nói, xem người trông mắt kia, một câu nói đùa cũng không thể, con người đến một ngày nào đó sẽ chết, tứ chi duỗi ra xong hết mọi chuyện.” Đỗ phải lại sống chịu khổ như vậy.

Sống trên đời hai mươi mấy năm hắn cũng thấy rõ ràng, nhân sinh trên đời không phải chỉ ngắn ngủn mấy lần của mười năm, những chuyện hư thối hẳn cũng đều gặp qua, còn có cái gì chưa nhìn thấy à, thời điểm vừa đến hóa thành ngọn gió, nhẹ nhàng bay đi.

“Người sẽ không chết, người nhất định sẽ khỏe mạnh.....” Nàng có chút ghen ngào, không nghĩ khi đối mặt với hắn sẽ nói về chuyện này.

Nhẹ nhàng thở dài, Hạ Hạo Phong cười khổ. “Tiểu Tuyết, phải dùng cảm kiên cường một chút, ta không thể cùng người cả đời.”

“Cậu nhỏ.....” Một chút sầu não từ đáy lòng tràn lên.

“Người sớm muộn gì cũng phải lập gia đình thôi! Chẳng lẽ muốn của hồi môn của cậu nhỏ, trên giường lớn ba người chen chúc, mắt tròn to thấy người bị một người nam nhân đặt ở dưới thân, sau đó không biết làm sao nên cứu người hay là hô to cổ lên, sớm sinh quý tử.” Hấn còn cố ý nháy mắt quấy rối.

Giang Thùy Tuyết vừa nghe, lập tức thở phì phì nắm quyền đầu. “Cậu nhỏ, người có thể đứng đắn một chút hay không? Đừng luôn hi hi ha ha khuôn mặt cười khẩy tự cho là hài hước, người chính là như vậy Ngưu tiểu thư mới không để ý tới người.”

“Người không nên hơi một tí liền kéo tới chuyện của đầu Ngưu kia, ta cùng nàng thật sự một chút quan hệ cũng không có, người đừng học Kiều thái thú bàn tay làm rối loạn khúc nhạc uyên ương.” Hấn chỉ sợ có nhiều người ở bên tai lải nhải lắm bầm, khi hấn không nghe lời quẩn thú.

“Rõ ràng nhìn thấy các người ở trên giường lăn qua lăn lại, người muốn không chịu trách nhiệm sao?” Nàng hí mắt, cảnh cáo hấn mơ tưởng bội tình bạc nghĩa.

Hấn tròn mắt nói nói dối: “Người không hiểu được đó là bài tập do chi hội của nàng phụ đạo sao? Để xác định thể xác và tinh thần của ta không có vấn đề, không có lòng dạ nào để ý đến bệnh tật.”

Ngưu tiểu thư trong miệng hai người làm công tác xã hội, công tác của nàng là thường xuyên đi tới đi lui bệnh viện, cùng một ít trọng chứng giả [?], tới phòng bệnh cùng bệnh nhân tiến hành câu thông, muốn hiểu biết bọn họ trong lòng suy nghĩ cái gì hoặc cần cái gì, giúp bọn họ giải tỏa bất mãn cùng khủng hoảng trong nội tâm.

Mà Hạ Hạo Phong là một trong những người bệnh do Ngưu Tiểu phụ trách, nàng vừa mới tốt nghiệp, kinh nghiệm không nhiều, cùng hấn nói chuyện với nhau vài lần, sau đó thế nhưng lại bắt đầu phát sinh tình yêu, khi chưa xác định đối phương có yêu nàng hay không cũng có hôn nhẹ qua, ôm cũng ôm qua, chỉ là chưa xác thực, quan hệ vẫn còn mập mờ.

Mặc dù trong mắt người ngoài, hai người bọn họ thoát nhìn như là một đôi tình lữ gắn bó khăng khít, nhưng Hạ Hạo Phong chưa bao giờ thừa nhận nàng là bạn gái của hấn, thậm chí chưa từng chủ động gọi điện thoại cho nàng.

Ngưu Tiểu Mĩ thực sự ngốc nghếch, nhưng có người nữ nhân nào khi yêu không ngốc đâu? Nàng căn bản nhìn không ra hấn chính là lợi dụng tình yêu của nàng, đối với nàng ta cần ta cứ lấy, đáy mắt lạnh như băng không có một tia tình ý.

“Người.....” Với Giang Thùy Tuyết mà nói cũng không phải là vì bất công cộng với tổn thương của Ngưu tiểu thư mà biến đổi sắc mặt, không bằng nói là tức giận vì cậu nhỏ thờ ơ với sinh mệnh của chính mình, mới không thể sinh ra cảm tình đối với người bên ngoài.

“Tiểu Tuyết, đừng vì chuyện râu ria này sinh khí, họ Tống kia một nhà lại tìm người phiên toái là đi?” Nhắc tới họ Tống, ánh mắt hấn nhất thời lạnh lẽo, mũi nhọn phóng ra.

Giật mình, nàng nhẹ cười. “Không phải là vì tiền, đưa cho nàng thì tốt rồi.”

Tiền tài sống không mang theo, chết không thể đem đi cùng, lưu lại cũng vô dụng.

“Hừ! Tống Ánh Từ kia con gà mái già khẩu vị cũng thật lớn, muốn một lần lại một lần, nàng thực cho rằng không có người trị được nàng sao?” Chọc giận hấn, [không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng] đến cái lưu loát, hoàn toàn giải quyết cái tai họa kia.

“Cậu nhỏ, người an tâm dưỡng bệnh, đừng có mà có chủ ý muốn hại người ta, có việc ta sẽ xử lý.” Hấn thân thể không xong, còn nghĩ vì nàng xuất đầu lộ diện, cũng cố địa vị của nàng.

“Vạn nhất người xử lý không được đâu?” Nàng không đủ quả quyết, rất dễ dàng mềm lòng.

“Ta.....” Nàng biểu tình lâm vào buồn bã, mâu thuẫn.

Cha nàng từng quen bạn gái trước khi kết hôn, đối phương lại đang mang thai, béo tròn, ít ngày nữa lại sinh ra kết tinh tình yêu hai người.

Khi mẫu thân dùng thủ đoạn ti tiện quá chén phụ thân, phát sinh quan hệ, an bài đêm khuya để cho cha mẹ hai bên bắt kẻ thông dâm tại giường, khiến cho hai nhà đính hạ hôn ước, thuận lợi dặt tay vào lễ đường.

Không bao lâu, bạn gái trước kia sinh hạ một người con, cha nàng đã kết hôn cũng có quý tử trong lòng, thế nhưng trong lúc đó lại lên lui tới cùng hai nữ nhân, đồng thời ôn nhu trấn an các nàng.

Mẫu thân thủy chung chẳng hay biết gì, cho đến có một ngày nàng đi bệnh viện khoa sản khám định kì, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện trứng phụ cùng bạn gái trước dấu chia lìa nhưng vẫn còn quần quýt, hơn nữa bọn họ đứa nhỏ thứ hai cũng sắp chào đời.

Nàng đương nhiên chịu đả kích thật lớn, ý đồ muốn phá vỡ phá hôn nhân của bên thứ ba, lại chẳng may bị phụ thân đẩy ngã, hài nhi trong bụng ba tháng cứ thế sinh non.

Phụ thân hối hận không thôi, một lòng khẩn cầu thê tử tha thứ, chủ động chặt đứt quan hệ với nữ nhân bên ngoài, nhưng mà mẫu thân lại lạnh lùng, tâm lạnh đã chết, không còn như khi xưa tình cảm nồng nhiệt cuồng yêu, tình cảm vợ chồng đóng băng quá sâu, cơ hồ đến quyết liệt bộ.

Một hồi tai nạn xe cộ cứu vãn lại cảm tình hai người, tuy rằng không giống trước kia nồng tình mật ý (nồng nhiệt, ngọt ngào), nhưng ở chung hòa hợp, cho nên mới có nàng.

Bất quá, mẫu thân khi nàng mười tuổi bị bệnh qua đời, mất đi mẫu thân phụ thân lúc này mới sáng tỏ hẳn có bao nhiêu sao yêu thê tử, nữ nhân khác không thể so được.

Lúc này bạn gái trước kia lại lần nữa tìm tới cửa, trong lòng mang theo một đôi hài tử, quá rõ ràng nữ nhân này tới cửa không có ý gì tốt lành, trong tâm phụ thân đã phụ một nữ nhân, không nghĩ thêm một người khác, liền để lại bọn họ mẫu tử ba người lưu lại, mà ở trong một lần say rượu sau, hẳn đồng ý yêu cầu của nàng, chính thức cho nàng danh phận, trở thành mẹ kế của Giang Thùy Tuyết nàng.

“Tiểu Tuyết, lòng mềm yếu là thành không được chuyện, có đôi khi phải vững tâm một chút, khi người khác dồn người vào cùng đường, người cũng không cần phải lưu lại một chút tình cảm làm gì, người nếu không nhẫn tâm vậy để cho cậu nhỏ ra tay giải quyết.” Hạ Hạo Phong trên mặt toát ra một tầng lạnh lẽo.

Những kẻ đả thương hãm hại con cháu Hạ gia bọn họ, hẳn tuyệt không tha, hẳn sẽ dùng sinh mệnh bảo vệ đứa nhỏ của tỷ tỷ.

Đây là nguyên nhân hẳn không thể chết được.

Giang Thùy Tuyết tức giận liếc mắt một cái. “Cậu nhỏ, người muốn ta ngay cả thân nhân duy nhất đều mất đi sao? Ta chỉ còn lại người, chỉ còn lại có người mà thôi, người nên bảo trọng thân thể chính mình, cái khác người không cần lo lắng.”

Không có hẳn, nàng không biết vì sao muốn cố gắng, nàng cô độc căn bản không cần nai lưng đeo gánh nặng này, đó là của hẳn.

Hạ Hạo Phong sắc mặt hòa hoãn vỗ về đỉnh đầu của nàng. “Đứa ngốc, người là bảo bối quan trọng nhất của cậu nhỏ, ta là đau lòng người, không hy vọng người bị người ta khi dễ.

“Cậu nhỏ.....” Nàng hốc mắt phấp phỏng, cảm động nói không nên lời.

Bọn họ là thân nhân duy nhất trên đời, không ai so với bọn họ hẳn hiểu được vì bọn họ lo lắng, vì muốn tốt cho đối phương, thống khổ gì cũng đều có thể chịu được.

“Hạ lão đại kén chọn, ta nấu cháo cá, người nhanh thừa dịp nóng mà ăn đi..... Ách, Giang tiểu thư, người cũng ở đây nha! Có muốn ăn chút cháo hay không.....” Nhìn lên thấy Giang Thùy Tuyết dung mạo thanh lệ, Ngưu Tiểu Mĩ diện mạo bình thường có chút không được tự nhiên.

“Không được, ta vừa vặn phải đi, Hạ lão đại liền phiền toái người chiều cô.” Giang Thùy Tuyết cười đi ra ngoài cửa, dựa vào tường nhẹ thở một hơi.

Cái nàng không mong muốn nhất chính là đối mặt tử vong, trong phòng bệnh truyền ra tiếng cười to vui vẻ của nữ tử, lập tức chuyển thành tán tỉnh, sau đó là tiếng rên rỉ nhẹ nhàng

Lúc này, nàng cảm thấy cô đơn, khoanh tay trước ngực lặng lẽ bước đi dưới ánh trăng, trong lòng khát vọng có người làm bạn bên cạnh.

Hôm nay Đường gia thực yên bình tĩnh lặng, phi thường yên tĩnh, hương hoa nhẹ dịu, gió nhẹ thoảng qua, cảm giác mát rượi làm cho người ta cảm thấy rất vui thích thoải mái cực kỳ.

Thu đến, khí hậu xác thực vô cùng mát mẻ, quần hần có phải là do ở trong hiệu ứng nhà ấm hưởng thụ hay không, trên cành cây quýt chín mọng mời gọi, cùng một vườn hoa đào nở rộ xinh đẹp, cánh hoa đỏ quỳên trải đỏ thắm phủ đầy trên khắp đỉnh núi, cảnh trí thật khiến lòng người say mê.

Nhưng không gian yên tĩnh vô ba này như thường lệ cũng chẳng có khả năng duy trì được lâu lắm!

“Lão Tam, mọi thứ tốt không? Đừng kéo dài nữa, kéo cả khu vườn đều trở thành ao hồ bây giờ, ta còn phải mở phiên toà.”

Cô cô ma ngủ trong người còn chưa kịp thối lui bất chợt xuất hiện rồi phun ra một câu nói như thế đấy, còn không quên ở trên người đứa cháu trai khốn khổ đá một cước, nhằm lấy lại quyền uy.

“Lão Tam, bữa sáng làm tốt chưa? Nếu khiến cho đại tể người dói chết, cẩn thận ta găm cái móng giò heo của nhà ngươi.”

Một thân y phục gọn gàng, âm điệu thấp nhưng uy lực ác nữ đại tể ở trên cánh mũi Đường Nghênh Hy là một cặp kính mắt cân xứng với bộ mặt kia, nhắm thẳng hướng trên cái ót của hần thưởng một cái tát, muốn hần tuân thủ nghiêm ngặt “Bổn phận”, không được phép nhàn hạ.

“Lão Tam, máy hút bụi âm thanh quá lớn, nếu đánh thức vị lão đại hắc đạo đang ngủ đông kia, tự gánh lấy hậu quả.”

Thoạt nhìn ngủ không đủ giấc, yêu nữ Đường Lộng Thự mang theo đôi mắt đen phủ lớp phấn hồng, dưới chân là đôi dép lê hình thỏ cực cứng, vừa đánh ngáp vừa bước đi ra, vừa nhìn thấy liền biết đêm qua làm cái chuyện xấu gì, trên gáy vùng ngực dấu hôn ngằn rõ ràng có thể rành rành thấy được.

Thật sự thực bình thường, đây là người Đường gia, ngày 7-1 âm lịch một ngày mới lại bắt đầu, cuộc sống nhân sinh lại xuất hiện sự biến hóa, ông thợ như người đẩy tở từ khi ông mặt trời nhấp nháy đôi mắt ngày ngủ liền phải vất vả cần cù lao động, không bao giờ có cơ hội ngủ lười, trừ phi là ngày nghỉ lễ, khi toàn bộ người làm trong nhà trong tình trạng ngủ như chết mà thôi.

Ở trong một nơi mà xung quanh được những nữ nhân tà ác vây quanh, hần đứa bé trai duy nhất trong Đường gia này còn có thể nói câu oán hận gì nữa bây giờ, tình thế ép buộc nha! Không tiếp thu cũng không được, từ công việc nặng nhọc đến những việc bé tí ti của nữ hài tử khiến người nhìn thấy cũng đủ đỏ mặt đều rơi xuống đầu hần, hần đương nhiên “Nghĩa bất dung từ” (không thể thoái thác) gánh vác mọi trách nhiệm vào người.

Trời mới biết sinh vật nữ tính trong Đường gia này, một người so với một người dũng mãnh hơn, một kẻ so với một kẻ càng xảo quyết mãnh liệt nhiều, không có bề ngoài nhỏ nhắn xinh đẹp mềm mại, một đám giống như sài lang hổ báo, những kẻ ăn thịt người bộ dáng hung ác vô cùng, ai dám giẫm lên hổ bom mìn các nàng, chuẩn bị sẵn tinh thần ‘oanh’ một tiếng hài cốt không còn đi.

Nguyên bản nghĩ đến khi trong ngôi nhà có dựng, trên vai hần gánh nặng sẽ giảm bớt một chút ít, không nghĩ tới trời sinh trên người mang mệnh nô tài chưa có cơ hội được cải thiện, bao gồm phạm vi quản trách của đại tể phu cùng nhị tể phu tương lai đều nhét vào người hần, mạng của hần còn có thể không khổ hay sao?

“Ca, y phục vận động của ta đâu? Người để đâu vậy, còn có dưới sàng của ta có chuột, phiên toái người đem nó bằm thây vận đoạn đi.”

Một cô gái tóc ngắn xinh đẹp từ trên thang lầu nhảy đi xuống, lộn ngược hai vòng hoàn mỹ ra sau, sau đó rơi xuống đất vô cùng hoàn mỹ, nhẹ nhàng như một tiểu Bạch miêu kiều ngạo.

Nàng cũng không khác gì với miêu, giống nhau không chịu ràng buộc, luôn cùng thổ ty đánh vạ ván cờ, một tay vớ lấy túi lạc, tay còn lại cào một ly sữa “Vô chủ” hiên ngang mà dùng, một bên dùng chân lật trang báo ngó nghiêng một bên hưởng dụng bữa sáng.

“Là y phục của người đâu có chuyện gì liên quan tới ta, ta cũng không lão mục tử (mục già) chuyên giúp người thu đồng nhất tây, còn có con chuột kia người dùng một quyền liền biến thành đồng thịt nát, đại sư

nhu đạo hãy tự mình xuất mã.” Giết gà thì dùng dao mổ trâu, không biết người biết của.

“Dương ca ca, ngươi không thích ta có phải hay không?” Thân là lão út Đường Phá Hiểu nhấp nháy mắt cặp mắt to trong veo như nước kia lập tức khiến người nào đó bại trận.

“Được được được, ta giúp ngươi, không cần lại tức giận gọi ta là Dương ca ca.” Hắn da gà da vịt đều đứng lên, trong tình trạng duyệt binh.

Thực bất đắc dĩ, quả thực tựa như bị kìm hãm, thói quen khi bị sai sử, chỉ cần một gia nữ họ Đường mở miệng, hắn không thể cự tuyệt đường sống của các nàng, cờ trắng còn không kịp nâng lên phải tuyên bố đầu hàng trước rồi.

Tối trước ban công thu gom quần áo, lại mất 10 phút giải quyết một con chuột so với con chó nhỏ còn lớn hơn rất rất nhiều, Đường Thần Dương xấu số một bên kéo, trên lưng khiêng, còn phải phân tâm chú ý món thịt kho trong phòng bếp có tốt hay không.

Ngươi nói xem việc học tập có nặng hay không, nói nhẹ không nhẹ, nhưng tìm tòi tra cứu cơ hội không ít, hơn nữa đối với một thiên tài thành tích nổi trội xuất sắc từ lúc nhỏ mà nói, một học kỳ có thể ghé ngang qua trường học một (vài) vòng sẽ không sai đi, các sư phụ yên tĩnh liếc mắt một cái, chỉ cần hắn nhớ rõ tham gia kỳ thi là tốt rồi.

Cho nên thời gian của hắn rất nhiều, nhiều đến nỗi không giống một vị học trò, cả ngày lợi tới đi thoảng qua, làm cho người ta nhìn xem phi thường đỏ mắt, rất muốn tìm hắn gây phiền toái.

“Tiểu Dương, bóng đèn có đổi chưa?”

“Đổi rồi, cô cô, sáng nay ngươi mở phiên tòa đình đến muộn.” Đi mau, đi mau, đừng hại hắn phải lo lắng đề phòng, tùy thời bị vây trong trạng thái cảnh giới.

“Tiểu Dương, trong phòng bồn cầu của ta có sạch không? Nếu có một con gián nào bén mảng chạy đến, ta sẽ vịn đầu của ngươi dùng làm khăn lau.

“Sạch, sạch, đại tì sai bảo sao dám không làm, ngươi mau trở lại trên giường an ủi an phụ, đại tì phu mỗi đêm luôn luôn cần ngươi an ủi..... A! Dám..... Dùng tượng điêu khắc gỗ Thái Lan quăng ta.....” Trời ạ! Đau.....

“Cái gì an ủi an phụ, ngươi hôm nay rời giường đã quên đánh răng đi!” Muốn tìm chết không sợ vất vả làm quỷ không nhà.

Ô..... Ô..... Hắn là nam đỉnh duy nhất của Đường gia, về sau còn phải lưu truyền hương khói, là độc đinh dòng tộc Đường gia nha! Vì sao vận mệnh của hắn lại quái đản như vậy, không được sung ái chút nào.

Hừ!

Hắn cũng không cần làm nam sinh, toàn gia đều là nữ sinh, hắn muốn phần thành mỹ nhân xinh đẹp, vận âu phục sắc đỏ phiêu dật xinh đẹp a, kháng nghị các nàng đối đãi không công bằng.

“Thối, ngươi chần chừ làm gì, ta muốn ngươi sửa lại giáo trình ngươi sửa lại tốt chưa? Muốn kéo dài muốn kéo dài tới bao lâu nữa.” Ta a! Ngay cả pha cà phê đều rất đáng, hắn pha như thế nào ngon như vậy a?

Tự dưng bị một chiếc dép lê từ phía sau đập vào đầu một cái đau điếng, một chiêu khiến Đường Thần Dương đi phía trước choáng váng ngay lập tức nằm úp xuống sàn phẳng đơ ra, đầu rạp xuống đất bị người giẫm trên lưng mà đi qua.

“Nhị..... Nhị tì, mưu sát người là có tội, ngươi..... A ~ tay đầu ngón tay của ta, ngươi..... Ngươi đừng giẫm lên, là ta sai rồi, ngươi làm rất đúng, ngàn sai vạn sai là do tiểu đệ không phải, cho ta một giờ, giáo trình ngay lập tức đưa đến.” Quả nhiên độc nhất phụ nhân tâm, ngay cả đệ đệ ruột thịt đều có thể hạ độc thủ được.

“Nửa giờ.”

“À! Nửa..... nửa giờ.....” Nàng đem hắn làm thành thần thánh hay sao, nào có khả năng a!

“Có vấn đề?” Vừa xếp xong mớ sách khoa hệ giáo dục trẻ em Đường Lộng Thự nhẹ nhàng mày, đầu ngón tay thon dài như ngọc điểm nhẹ cánh môi.

Hắn lập tức mỉm cười mạnh mẽ lắc đầu. “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, toàn bộ ta sẽ làm xong, nhị tử cứ việc yên tâm ngủ đây sẽ thấy, thông đồng với địch bán nước.”

“Ừ, người nói cái gì?” Nàng nâng mắt, cười đến nỗi cực kỳ xinh đẹp.

“Không có gì, không có gì, giặc Oa..... Ách, Nhật Bản là đại ca không phải địch nhân, trong những ngày chiến tranh đã sớm đánh xong!” Hắn bày ra sắc mặt nịnh nọt, cực lực lấy lòng.

“Ừ hừ!”

Đường Lộng Thự uốn éo đầu đi vào phòng, Đường Thần Dương mới nhẹ nhàng há mồm to thở hơi ra, mồ hôi lạnh bốc lên tầng tầng lớp lớp, xoa xoa chỗ chịu đủ tàn phá đau nhức.

“Ca, người thật sự thực vô dụng nha! Không hề có khí khái nam tử.”

Hắn cắn răng cười gượng, trừng mắt. “Ta muốn có khí khái nam tử gì đó mà dùng, trong nhà nam nhân bà còn chưa đủ nhiều sao?”

“Nha nha! Họa là từ ở trong miệng mà ra, người xong rồi.” Mà nàng không chút nào đồng tình.

Đường Phá Hiểu buông chén không ra, nhanh như chớp chỉ lưu lại tiếng cọ xát khi mang hài.

“Cái gì xong rồi.....” Dọa! Một trận cảm giác mát lạnh từ gáy sau phát phối bay đến, lạnh buốt.

“Ai là nam nhân bà nha!”

“Là nha! Chúng ta rất muốn biết trong miệng người nam nhân bà là chỉ ai.”

“Ngoan, Tiểu Dương, người đã trưởng thành, khiến cho người ta rất vui mừng, cổ nhân nói muốn thành đại sự trước phải khổ tâm này, lao động này gân cốt này, người muốn nhịn một chút a! Ăn khổ đắng cay, mới là người bề trên.”

“Uống! Đại tử, nhị tử..... Còn có..... Cô cô.....” Cứu mạng nha! Hắn còn không muốn chết.

Da đầu run lên Đường Thần Dương không nói hai lời liền nhanh chân bỏ chạy, phảng phất phía sau như có một đám ác quỷ ăn thịt người, hắn nếu động tác quá chậm chạp thật sự sẽ không có thể đào thoát đúng lúc, chỉ sợ chỉ còn mỗi hài cốt mà thôi.

Đáng tiếc hắn khiến cho nhiều người tức giận, căn bản trốn không được hai bước, không biết nên kéo dài chân hắn ra thêm một chút, hắn lại một lần nữa rơi vào tình cảnh mặt mũi bầm dập, sau đó sửa tươi, bột mì, bột yến mạch cùng ba bốn năm hủ đầu phụ thối, toàn bộ hạ xuống người hắn mà đổ.

Lúc này, một đạo nam âm vui sướng khi người gặp họa từ trên đầu giội xuống.

“Ai vậy đợi gia làm thịt heo a, như thế nào ăn một miệng hôi thiu như vậy, khẩu vị thật tốt nha!”

“Đại tử..... Đại tử phu.....” Kéo ta một phen đi!

Không nhìn cánh tay đang vươn ra run rẩy kia, biểu tình lãnh đạm Hàng Túng Thiên ôm lấy tiểu tình nhân, vượt qua “thị thể” đi ra ngoài.

“Tiểu đệ, không cần rất tham ăn, đều đã là người lớn rồi, còn giống tiểu hài tử ham ăn như thế.” Đã định trước là không có tiền đồ rồi.

“Nhị..... Nhị tử phu.....” Không cần nhìn như không thấy nha!

Phong Gian Húc Nhị gãi gãi đầu, bị bạn gái thân ái của hắn kéo trở về phòng, hành vi chà đạp của tên kia cực kỳ không có đạo đức, hắn phi thường “Thông khổ” kêu hô liên tục, thẳng hô luôn miệng nói không cần, không cần..... Ngừng.....

“Tiểu Dương, người ngã đau đi?” Phạm Đan Đề nhìn không được thân thủ lôi kéo, thấy trên mặt của hắn có chút đồng tình khó mà gặp được.

“Dương.....” Hắn hai con mắt ứa lệ, cảm động vạn phần, quả nhiên tuổi càng nhiều càng có tình có nghĩa.

Đường Thần Dương cao hứng quá sớm, hần mới vừa đứng ổn một chút, một cây lau nhà liền phi vào trong lòng hần.

“Nhớ rõ đem dọn sạch sẽ, ta trước đưa cô cô người đi pháp viện, cơm chiều nấu sớm một chút, để cô cô người không bị đói, nướng cá, cà tím, kho thêm đậu hủ thịt, đồ ăn nhất định phải chuẩn bị sẵn trước đi, thuận tiện nướng gà, đừng nhiều mỡ quá.....”

Thuận tiện nướng con gà, thuận tiện nướng con gà, thuận tiện..... Không nên thuận tiện nhiều như vậy, hần không biết nướng gà nên phải đi tới hơn mười km đi ra ngoài chợ mua nha, sau đó còn phải giết gà nhỏ sạch long lá, quay lửa nhỏ, lấy trình độ kén chọn của nữ nhân Đường gia, muốn tìm gà ngon để ăn cũng không phải là chuyện phi thường dễ dàng nha, thế mà đường hần cư nhiên không biết xấu hổ nói thuận tiện?

Ba ký sinh trùng chỉ biết ăn cơm nhà Đường gia bọn họ, ở trong phòng Đường gia bọn họ, ngủ cùng với nữ nhân Đường gia bọn họ, vì sao ngay cả con trai độc nhất Đường gia cũng thuận tay sai sử như vậy, chẳng lẽ trên mặt hần viết hai chữ nô tài?

A hần bất mãn, hần muốn phát ra lửa giận hừng hực, lúc này đây hần nhất định phải làm cho bọn họ hiểu được hần không phải dễ khi dễ, hần muốn.....

Bỏ nhà ra đi

2. Chương 2

“Các người..... Ô..... Không cần..... Không cần lại đây..... Ta phải sợ..... Phải sợ..... Ô.....” Không cần dựa vào thân cận quá như vậy, thật sự làm người ta rất sợ hãi.

Đêm khuya vắng, ước chừng mười một giờ không hơn không kém, một vị nữ tử tóc dài một thân một mình vừa mới từ trong siêu thị đi ra, ở ngã tư đường người đi thưa dần, trong lòng đang thở dài thở ngắn vì lòng người dễ thay đổi, lòng người xa xưa a.

Trên tay bánh mì bơ với sữa đều còn chưa mở ra đâu, ba bốn thoát nhìn qua giống như chặn ngang đường đi, ngay sau đó một nam tử vẻ mặt tươi cười dầm dề từ sau bọc đánh tới, chặn lối này.

Tuy rằng đêm khuya có vài người qua lại, nhưng không có người chịu ra tay giúp đỡ, có người khi nhìn phát hiện có người gây sự ngược lại vội vàng đi nhanh qua, cước bộ không dám tạm dừng, sợ liên quan tới mình.

Xã hội rất lạnh mạc (lãnh đạm, thờ ơ), ngay cả đánh một cuộc điện thoại báo nguy cũng không thèm làm, khó trách “nữ tử” bị trở thành con mồi sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cả người run run, vẫn thối lui về sau, thối lui đến ngõ hẹp tối đen mà không ai lui tới bên trong.

Thật là hoàn cảnh tốt để xuống tay nha! Mặc kệ thét chói tai như thế nào cũng sẽ không có người nào để ý tới, muốn gian muốn giết mặc cho người xâm lược, ai cũng sẽ không để chú ý tới chuyện be bốt phát sinh trong ngõ nhỏ này, thật sự là quá tốt.

“Đem ví tiền quăng lại đây, đừng khiến cho chúng ta động thủ.” Lắc lắc hồ điệp đao lóe sáng, bén nhọn sắc bén a.

“Ta..... Ta ví không có tiền.....” Chỉ có mấy kẻ quẹt hoàng kim, vô giá nha.

“Đừng có rầy rà, không muốn chúng ta ở trên khuôn mặt xinh đẹp của người khắc mấy đóa hoa chứ, người tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời.” Một nam hài một đầu tóc hồng lớn tiếng đe dọa, tay cầm dao nhỏ hướng tới trên gương mặt kia làm mấy cái động tác cắt nhẹ nhàng.

“Được rồi, được rồi! Các người cảm thấy ta rất đẹp, ta liền đem tiền cho các người.” Làm như muốn thưởng khi được khen ngợi.

Ngực lớn..... Ách, không có ngực gì, nhưng đồng dạng mỹ nữ ngốc nghếch thật sự đem tiền trong túi LV quăng cho bọn hần, trong mắt lóe ra vài giọt lệ ướt át sợ hãi, khê cắn ngón trỏ.

“ × một trăm ba mươi hai khối, người là quỷ đầu thai sao nha! Khất cái so với người còn có tiền hơn.” Cướp được một con ngựa què, trông được nhưng lại không dùng được.

“Ta..... Ta sớm nói qua không có gì tiền, là các người không tin thôi.” Làm người thành thực, không thể nói dối.

“Hắc hắc! Không có tiền không quan hệ, dùng thân thể của người đến bồi thường, bây giờ rất ít khi nhìn thấy con nhóc nào giống người như vậy.” Nam hài tóc hồng nháy mắt một cái, những người khác cảm thấy như đang nhìn phải tình cảnh con ruồi bọ có cái đầu màu hồng vo ve thích ý muốn bu lên đám phân, cười đến sỗ sàng xoa xoa hai bàn tay.

“Con nhóc?” Mỹ nữ tóc dài một thân tựa như ảo mộng thân nhiên cười, mày nhẹ dương cao. “Ta sợ các người sẽ thất vọng.”

“Phải không? Như vậy người đợi một lát nữa hãy kêu lãng (phóng túng)một chút, làm cho anh em chúng ta hảo hảo vui sướng một phen.” Làn da non nớt, nõn nà xinh đẹp như từ trong hồ tiên bước ra.

“Ai nha! Nhân gia sẽ không kêu! Nhân gia còn không có cái loại kinh nghiệm này.....” Hảo chán ghét nha! Tiểu thí thí rất tròn chặt hẹp vênh còn không có người sử dụng qua, bọn họ thật sự rất nóng vội. [TNN: sao nam9 trong nhà ta BT như vậy nha~ khóc thét]

“Cái gì, lần đầu tiên.....” Nam hài tóc hồng phất chốc hai mắt sáng lên, ham muốn là người làm đầu tiên. “Đại Cô, da lông ngắn, ta đến thượng trước.”

“Vì sao người muốn thượng trước? Nữ công lần trước kia cũng là người thượng trước, lợi lộc như thế lần này nên đến lượt nhóm ta đi?” Mỗi lần đều để cho hần giành trước, bọn họ ngoạn không đủ tận hứng.

“Ta là lão đại, đương nhiên là ta trước, ta trước đem nàng dọn dẹp, sau đó các người mới thượng tốt.” Cũng không phải không phân chia cho bọn họ, gấp cái gì!

“Ai nói người là lão đại, chúng ta là cho người làm đầu lĩnh nha! Không cần mỗi một lần có chuyện tốt lại nghĩ muốn chiếm đoạt, lần này nên thay đổi người làm lão đại rồi.” Bọn họ cũng muốn ném thử tư vị xử nữ. [TNN: oh my god...xử nam BT a]

“Đúng vậy, đúng vậy, người chơi đùa nữ nhân căn bản cũng không phải lần đầu, sau liền làm cho người ta không thể nhúc nhích biến thành con cá chết, người bị người ngoạn chết khiếp, chúng ta còn ngoạn cái gì?” Nhặt được thừa đồ ăn cơm thừa ăn cũng khiến cho hàm răng bất mãn.

Mỹ nữ nâng cằm, thờ ơ lạnh nhạt nhìn một người một tên còn đồ bắt đầu nội chiến, hồng nhan đều là khởi nguồn cho hỗn loạn, nhìn đi nhìn đi, nhưng cũng hiểu được không thú vị, quốc sắc thiên hương ở trước mắt còn không như lang sói bụng đói bỏ nhào vào cừu non đi, quả thực là một chuyện đại nhục nhã.

“Các người không cần âm ỷ, ai làm lão đại không phải đều như nhau, dù sao ta một người cũng thỏa mãn không được các người nhiều người như vậy, không bằng liền quên đi, đỡ cho các người phải bức xé rách, trở mặt thành thù.....”

Xem! Thật là có lương tâm nha, người bị hại còn hướng kẻ làm hại trần thuật, hy vọng mọi người dĩ hòa vi quý, không sinh hiềm khích.

“Không được.”

Vừa thấy thịt béo tới tay, tuy khổ sở phân chia nhưng đám tiểu lưu manh thật ra ăn ý mười phần, tâm trí đang suy tư cấu xé thử ai được thượng trước kịp thời ngăn cản mỹ nhân lại, không để cho cực phẩm thượng đẳng từ trong tay trốn thoát.

“Không cần nha! Các người không nên đụng ta..... Ô! Ta rất sợ hãi, trăm ngàn không nên ép ta..... Nhân gia còn muốn lưu trữ trong sạch thanh danh để có thể nhìn mặt cha mẹ ở dưới kia nha..... Không cần..... Ô.....”

Nàng..... Nên nói là hần. Sợ phải phạm tội giết người, làm tổ tiên hổ thẹn.

Trước mắt đại mỹ nhân thơm tho, ngon miệng không phải là người nào khác, chính là lão tứ Đường Thần Dương Đường gia lần thứ n “rời nhà trốn đi”, hần lại đem chính mình giả thành bộ dạng mỹ nhân như hoa như ngọc, bẽn lãn khắp nơi trên hoa gheo nguyệt, câu dẫn, khuynh đảo không ít nam nhân bị bộ dáng phong tình mê người của hần lừa gạt.

Cái gọi là sắc không mê người tự mê người, quần trên đầu hấn có bả đao hay không, người người thường chỉ nguyện ý nhìn thấy chuyện chính mình muốn nhìn, giới tính nam nữ cũng mơ hồ, gặp núi gặp biển đều là phản ứng suy nghĩ trong lòng.

“Không chạm vào người chúng ta còn thích cái gì, mau đem toàn bộ quần áo thoát ra, chúng ta cùng tiến lên!”

Tóc hồng nam hài một tiếng uống, lập tức đạt được sự đồng tình của những kẻ đồng lõa khác, mọi người đồng loạt cùng nhau tiến tới gần mỹ nữ “hoa dung thất sắc”, đem người bức đến góc tường chuẩn bị phát huy thú tính.

Khu vực này bị gây loạn đã lâu cũng không thấy có người nào ra mặt ngăn cản, mặc kệ tiểu bang phái hoành hành ngang ngược, làm xằng làm bậy, sợ phiền phức cho nên lão bản những cửa hàng quanh đây chỉ có thể nhắm nhặn, dùng tiền có thể giải quyết thì mọi chuyện đều là việc nhỏ, chỉ cần không đến quấy rối dọa khách nhân bỏ đi là tốt rồi.

Bất quá xem ra bọn họ quả thật không hay ho, vừa vận dụng tới tiểu ác ma Đường gia một bụng khí không chỗ nào phát tán, hấn mị nhãn rất liêu nhân, váy dài vàng nhạt chậm rãi đi trên đường, lộ ra một đôi đùi đẹp thon dài làm người ta thèm nhỏ dãi không thôi.

Quốc vương xuống núi đến điểm duyệt binh, nên điểm người nào thì tốt đây? A! Liền cái kia đi! Nam hài tử có điểm ngu ngốc, khổ hạ như vậy, đỉnh đầu khẳng định thống khổ.....

“Các người đang làm cái gì, Đài Loan không có luật pháp hay sao?”

Luật Đài Loan xác thực không có biện pháp nào khác, cô cô lưu manh nhà hấn cái kia thị phi chẳng phân biệt được, đại biểu tư pháp đã chết, lòng người rơi xuống trầm luân, đầu năm nay chỉ có kẻ có tiền mới có thể bước vào đàm phán thâm tình cùng quan tòa, dân chúng đành phải hàm oan đừng mong biện bạch, một phán tử, hai phán ở tù chung thân, ba phán vĩnh viễn không thấy mặt trời.

“Tỷ tỷ, ta sợ hãi nha! Bọn họ nói muốn khi dễ ta, thoát quần áo của ta, người nhất định phải cứu cứu ta.”

Đường Thần Dương thu hồi nhanh cái chân đang vận sức chờ phát động vô địch sét đánh kia, vẻ mặt hoảng sợ không thôi, đôi mắt ngập nước nhìn đám nam nhân cực kỳ cường tráng mà ngu ngốc kia, không dấu vết đâm vào cái bụng rùa của hấn khiến hấn suýt chút nữa thì ngã chống vó ra đất, lại một bộ thập phần e ngại nhanh nhẹn kéo mạnh cái đầu tóc hồng cuộn cuộn của hấn trở lại, vô cùng bối rối ôm lấy nữ anh hùng anh dũng ra tay cứu vớt.

Đầu năm nay kẻ ngu ngốc không sợ chết Ách, làm sao có thể hình dung ân nhân cứu mạng anh dũng của hấn như vậy đâu? Hấn là tâm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn bây giờ còn gặp không nhiều lắm, không tốt hảo bảo bảo hộ nàng sao được, kẻ cận sinh vật tuyệt chủng có thể nào không ngay lập tức nghĩ cách chăm sóc, tuy rằng hành vi của nàng tuyệt không đáng khen ngợi.

Bất quá, thân hình này ẩm áp mềm mại ôm đến còn rất thoải mái mà, thần nhiên mang theo hương hoa mai hợp lòng người, hấn nếu không cẩn thận mê say tuyệt đối không phải là cái sai của hấn, nàng toàn thân hương thơm ngào ngạt, kích thích đến tính khí giống đực của hấn, thật kích thích!

Ai! Thật tốt, ít nhất là cỡ ba mươi bốn D đi, thỏa mãn một chút cảm quan thị giác của hấn, nụ hoa đầy đặn như ẩn như hiện ra no đủ, xinh đẹp, đầy đặn, nở nang rất ư là có tính dụ dỗ đại sói hoang tham ăn a.

Nhìn xuống, nhìn xuống, mười lăm trăng tròn chưa đến, không thể phát ra tiếng sói tru cơ khát, hấn còn muốn bảo trì hình tượng tao nhã, chiếm tiện nghi nhiều một chút rồi nói sau, hi!

“Không sợ, không sợ, tỷ tỷ sẽ không để cho bọn họ khi dễ người..... Ách, người cao bao nhiêu?” Tình cảnh chim nhỏ nép vào người của nàng tựa hồ có điểm quá mức..... Trầm trọng.

“1m 72, hơn nửa giày cao gót vừa vận 1m 80, người xem, ta là không phải thụt tha mang theo dáng vẻ tựa như tiên nữ hạ phàm sao nha?” Đường Thần Dương làm mẫu dạo qua một vòng, rất ư là có hứng thú bày ra dáng người hoàn hảo.

Trên mặt ân nhân cứu mạng đột nhiên xuất hiện ba đường hắc tuyến, trong lòng đang suy nghĩ nàng kia có phải tâm lý có tật xấu gì hay không. “Đêm đã khuya, người mau trở về, đừng lưu lại bên ngoài.”

“Tỷ tỷ xinh đẹp như vậy, nhất định không thể đi đêm ngoài đường, hiện tại người xấu thật sự nhiều lắm, ta bảo hộ ngươi.” Ôm nhiều một lát, ôn hương mềm mại nha làm tan chảy xương cốt của hắn.

“Người bảo hộ ta?” Giang Thùy Tuyết bật cười, muốn rút ra cánh tay đang ra sức ôm chặt chính mình, lại ngoài ý muốn phát hiện lực cánh tay của nàng mạnh mẽ kinh người.

Kỳ thật nàng không nghĩ chỗ mồm vào, mới từ công ty rời đi nàng mệt đến nỗi thậm chí chạy nhanh một chút trở lại trên giường mà nghỉ ngơi, không nghĩ khi vừa mới tới ngã tư đường chờ đèn đỏ nhưng lại mơ hồ nghe thấy có thanh âm kêu cứu của người nào đó, theo tiếng kêu nhìn qua quả nhiên nhìn thấy cách đó không xa trong ngõ hẹp tối có vài thân ảnh, nàng vốn dĩ muốn xem như nhìn không thấy rồi đi, nhưng mà một tiếng kêu “Không cần” này chui vào lòng của nàng, đèn xanh bật sáng, đi được một trăm mét rồi sau lại do dự mãi, nhìn không được sự trách móc nặng nề của lương tâm lại đành phải quay đầu.

Thành thị lạnh lùng không phải từ nàng bắt đầu, nhưng muốn nàng thấy chết mà không cứu lại rất khó khăn, ý niệm này một khi đã quyết định xong lại có chút hối hận, chuyện làm đều đã làm rồi, thời gian không có khả năng quay lại.

“Người phải tin tưởng ta, tuy rằng ta trông qua thoát nhìn rất yếu đuối, nhưng so với người khí lực lại rất lớn, một bữa cơm ăn năm chén cơm, đẩy ngã một đầu voi cũng không thành vấn đề.” Đường Thần Dương chốc lát hai tròng mắt tràn ngập lệ quang, một bộ dáng cực kỳ nhu thuận.

“Ta..... Ách, người phát dục thật tốt.” Nàng một ngày đều ăn không hết năm chén cơm, huống chi là một bữa a.

Hé ra khuôn mặt tươi cười biểu tình giả bộ thẹn thùng, che miệng cười khê. “Tỷ tỷ thực là biết nói chuyện, người ta thật vui vẻ nha!” [TNN: da gà da vịt thì nhau quật dậy]

“Ta chưa nói cái gì đi?” Nhìn trước mũi ngón tay như hoa sen lay động, Giang Thùy Tuyết biết mình đã cứu lầm người rồi.

Hắn “làm nũng” là nhất than ôi, “Người nói người ta phát dục tốt nhất! Đây là từ ca ngợi tốt nhất đối với ta nha.”

“Á?” Nàng giật mình .

“Tỷ tỷ không cần lo lắng nuôi không nổi ta, ta giống như thùng rác cái gì đều ăn, cái gì đến cũng không cự tuyệt, cá muối, vây cá, ốc khô cho đến món trắng miệng, canh gà nhân sâm, sò huyết, canh tuyết liên hầm ta cũng đều hoan nghênh, trăm ngàn lần không cần vì ta thay đổi thói quen ẩm thực của người”

Hắn nhìn qua cảm thấy người này thực hiền hoà, tuyệt đối là một người ở chung rất tốt.

“Chờ một chút, người rốt cuộc đang nói cái gì? Ta hoàn toàn nghe không hiểu.” Mơ hồ nghe thấy cái gì nuôi không nổi, nàng “thon dài” như vậy....., hắn là sẽ không bị ba mẹ bỏ mà không nuôi dưỡng.....

Khư! Nàng ở đây miên man suy nghĩ cái gì, người cũng không phải miêu khuyến, cái gì ba mẹ nuôi dưỡng hay không nuôi dưỡng, khẳng định là ban ngày gặp nhiều chuyện lắm, thần kinh nào bộ liên quan đều trở nên hồ đồ.

Đường Thần Dương biến sắc mặt cực nhanh, ngắn lẹ. “Tỷ tỷ là người tốt, nhất định sẽ không hờ hững với ta, người nếu sợ ta ăn nhiều, một bữa ta chỉ ăn nửa chén cơm cũng không sao cả, ta sẽ thực ngoan ở một góc, tuyệt sẽ không quấy rầy gây phiền phức cho người.”

“Đợi chút! Ý của ngươi là muốn ta thu lưu ngươi?” Hy vọng là nàng đã đoán sai đi.

Bất quá, vận khí của nàng luôn luôn xui xẻo.

Đột nhiên, hai tròng mắt lệ quanh tròng như năm trăm ngọn đèn tỏa sáng. “Ta chỉ biết tỷ tỷ là quan âm chuyển thế, hạ trần ra tay phổ độ chúng sinh, tỷ tỷ ân huệ cao ngất, so với biển càng rộng hơn, Tiểu Dương định lấy thân báo đáp, dùng cả đời này báo đáp lại ân tình của người.”

Giang Thùy Tuyết nghe vậy giống như đã bị kinh hách thật lớn, trợn mắt giọng hạ thấp. “Người..... Người trước buông tay, người ôm thật chặt, ta không thể hô hấp.”

Chính xác mà nói là nàng bị vây trong nỗi kinh sợ, khó có thể tự hỏi.

“Nhưng là nhân gia thật sợ..... Người xem, người xem, người xấu lại tới nữa, bọn họ muốn lăng nhục thân thể thuần khiết của ta, định bức ta làm nô lệ của bọn họ.” Đừng nói giỡn, thật vất vả mới có người để làm gối ôm mà ôm cũng thật tốt lắm, hẳn mới sẽ không ngốc mà đi buông tay a.

“Tính..... nô lệ?” Nàng như thế nào có loại cảm giác choáng váng đầu, giống như nàng bị mỡ phìền toái cuốn vào bên trong lỗ xoáy.

Giang Thùy Tuyết bình thường thần trí thập phần rõ ràng, đối với người đối với mọi chuyện đều có thể dùng lý trí phán đoán, nàng biết chính mình không có khả năng dựa vào người ta, lúc nào cũng phải bảo trì khôn khéo mới có thể đưa ra quyết sách.

Nhưng là lúc này đụng tới cô gái kia lại làm cho nàng một cái đầu hai cái đầu xoay xoay xung quanh, nàng không thể tự hỏi tựa hồ như bị người khác xoay vòng quanh, lia trái ném phải, không tự giác bị nắm mũi đi.

Thực loạn, thực sự lẫn lộn, nàng nhìn qua giống như cả người cô gái phát ra nhiệt lực cùng hào quang, lại ẩn ẩn lộ ra trong hơi thở một tia tà ác, làm cho người ta cảm thấy nguy hiểm lại không thể kháng cự, giống như bị hồn ma đánh cắp linh hồn.

“Các người đừng nghĩ đi, hai tiểu mỹ nhân vừa vặn xuất hiện khi huynh đệ chúng ta ăn khuya, chúng ta đói bụng thật lâu thật lâu..... A! Người đang làm cái gì, đừng gõ..... Đừng đánh..... Oa? Ta đổ máu, người đánh vỡ đầu ta.....”

Nam hài tóc hồng bày ra gương mặt hung ác nói chuyện rất hăng say, hoàn toàn không dự đoán được mỹ nữ tóc dài lúc trước ô ô khóc nỉ non thế nhưng có lại có can đảm phản kích, cởi chiếc giày cao gót dưới chân lên liên ân cần thăm hỏi đầu, cùng ngực của hắn.

“Đánh chết người, đánh chết người, người xấu, người xấu, nữ nhân cũng không phải là dễ khi dễ, người lại phá hư nha! Lại phá hư, ta đánh chết, thay xã hội trừ bỏ một cái tai họa, người chết đi Đi tìm chết, xem tuyệt kỹ gót giày của ta, đầu nổ hoa.....” Hẳn là trúng phải tuyệt chiêu này ắt phải chết.

Đường Thần Dương bộ dáng hung ác thật đúng là dọa người, Giang Thùy Tuyết nhìn xem lồng ngực cực kỳ kinh hoàng, nàng sợ là nháo mà gây ra tai nạn chết người nên kéo hắn ra, liều mạng lôi kéo hắn thoát khỏi hiện trường có khả năng diễn ra án mạng.

Nàng không nghĩ làm hung thủ đồng lõa giết người nha! Cô gái này hành vi căn bản là muốn đẩy người ta vào chỗ chết, rất..... Rất khủng bố.

Chạy, chạy, nàng đột nhiên cười ra tiếng, đã lâu không như vậy buông chính mình như vậy, giống như đứa nhỏ chơi trò đùa dai, đáy lòng cảm thấy vui sướng không gì sánh kịp.

“Cái gì, rời nhà trốn đi?”

Tấy đi phần trang hé ra khuôn mặt làm cho Giang Thùy Tuyết vô cùng kinh ngạc, kia không phải khuôn mặt của nữ hài tử, quá mức kiên cường đi, nhưng khi cùng so sánh với nam hài lại quá mức âm nhu, vẻ đẹp kiểu trung tính này xen kẽ vào nhau làm cho người ta có một loại ma tính dụ hoặc.

Không thể nói rõ là cái cảm giác gì, đối với gương mặt khó phân biệt như vậy, nàng thế nhưng tim lại đập thành thịch, ngực giống như có cái gì hòa tan, ẩn ẩn lưu động một dạng tình cảm ái muội.

Thế nhưng trong suy nghĩ của nàng lại cho rằng hai người lý ra cùng giới tính nên nàng thật sự không nên có cảm giác rung động kỳ lạ này chứ, huống chi nàng kia ước chừng còn nhỏ chính mình năm tuổi, là tiểu muội muội vừa từ trong tay ác sói đào thoát được a.

Nghĩ vậy, Giang Thùy Tuyết mi cong cong ý cười tràn ra, sức lực của nàng xác thực khỏe như trâu, mới tùy tiện gõ vài cái liền làm cho tên côn đồ kia đầu rơi máu chảy, ai ai kêu to chạy trốn chết, cái này gọi là suốt ngày đánh đá như con chim nhạn, chung quy cuối cùng cũng bị con nhạn khác mổ mù hai mắt.

Phục hồi tinh thần lại quay sang nhìn đến cái người trước mắt đáng thương hề hề hết như “Con chó nhỏ” kia, Giang Thùy Tuyết ngay cả cười cũng cười không nổi, biểu tình nhất thời như quả mướp đắng mặt nhăn thành một đoàn, không biết nên mở miệng như thế nào để đánh mất đi ý niệm trong đầu của nàng.

“..... Ta thật sự thực ngoan, thực nghe lời, sẽ không tùy tiện tìm chỗ phóng uế, ngủ xong sẽ xếp chăn lại thật ngăn nắp, dùng qua chén bát nhất định sẽ tẩy rửa sạch sẽ, ta sẽ không đùa lừa cùng thè lưỡi làm xấu dọa người, người muốn ta trần truồng cũng tuyệt không nói hai lời, ta là con chó nhỏ trôi giạt khắp nơi hôm nay đây mai đó, thu lưu ta tuyệt đối không có chỗ hại, ta cam đoan sáng sớm tinh mơ sẽ thay người đem tạp chí ở ngoài thùng thư vào nhà, thuận tiện giao tận nơi.

Ha ha a! Bắt tay lại đổi tay, nằm úp tại chỗ vòng vòng lại nằm sấp xuống, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn của chủ nhân A nha! Đánh con chó nhỏ, nàng ngược đãi động vật.

Đường Thần Dương ai oán liếm liếm mu bàn tay phỉếm hồng, giống một cái cầu chì bị người vứt bỏ, nức nở ghé vào trước tủ tivi quý làm ra vẻ mặt bị thương.

“Đường..... Muội..... Tiểu thư..... Đường Thần..... Ách, Đường.....” Muốn hét lên trước mặt nàng, lại chẳng biết thế có tốt hay không nữa? Cảm giác cũng rất không thích hợp.

“Tiểu Dương.” Hắn hùng dũng oai vệ như vậy, khí phách hiên ngang, đường đường là nam tử hán, nàng còn không mau bỏ nhào lại đây ăn hắn, để cho hắn có thể lấy thân báo đáp.

“Được rồi! Tiểu Dương.” Giang Thùy Tuyết hít thở thật sâu, vẻ mặt nghiêm túc, khẽ mở cánh môi anh đào, “Ta không thể thu lưu người, người hắn là có nhà có thể trở về.”

Hắn phát cái đầu, một bộ dáng hờn dỗi giống như đang lên án sự tàn khốc của nàng, cứu người lại chỉ cứu một nửa sau lại để cho người ta tự sinh tự diệt.

“Không cần dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta, cùng người nhà cãi nhau liên hồi bỏ nhà trốn đi là hành vi không đúng, hôm nay ta nếu lưu người lại tương đương với chuyện hại người, ta là vì muốn tốt cho người, người không nên oán trách ta.”

Hắn vẫn là không để ý tới nàng, cúi đầu liếm hôn cắn bản tính toán khiến cho nàng cảm thấy gây nên thương tổn cho hắn, cắn sưng nhẹ làm cho đôi môi đỏ lên, tư thái khêu gợi khiến cho nàng tim đập ‘thình thịch’ không thể khống chế mình, miệng đắng lưỡi khô mãnh liệt muốn uống trà để khiến mình bình tĩnh lại, nhìn đi hình ảnh kia quả thật rất mê người .

“Ta ngay cả chính mình đều chiếu cố không tốt, như thế nào có thể chiếu cố được người? Ta là một người bận rộn, công việc bận tới mắt tối mũi khuya khoắt còn chưa có giải quyết xong, căn bản không có biện pháp bận tâm người nào trong nhà.” Gia đình ấm áp là cái tư vị gì, nàng đã sớm quên sạch sẽ từ lâu rồi.

Giang Thùy Tuyết là người sợ hãi tịch tịch, nhưng càng sợ một khi có người ở bên cạnh, rồi đột nhiên một ngày nào đó lại lần nữa phải một mình đối mặt với tịch tịch, khi đó nàng chắc chắn không thể tiếp nhận sự thật.

Từ sau khi kể mẫu (mẹ kế) vào cửa, nàng bị bắt phải lớn lên, người cha vĩ đại mà luôn sùng bái lại là một nam nhân bất cá hai tay phụ tình, gia đình trong trí nhớ cũng dần dần mờ hồ, nàng từng hận cha làm cho nàng đau xót, nhưng sau khi hắn chết đi nàng lại cảm nhận được hắn là do bất đắc dĩ, hắn cả đời phụ lòng hai nữ nhân thương yêu hắn, khiến cho các nàng sống trong vực sâu thống khổ, một đời không thể thoát ra được.

Sự thật trước mắt khiến cho nàng không bao giờ dễ dàng tin tưởng bất luận người nào nữa, cho dù là người bên cạnh thân cận nhất cũng sẽ phản bội chính mình, còn có ai có thể tin cậy?

Vì thế, nàng lựa chọn làm bạn cùng tịch tịch, sẽ không cần phải đi để ý bị thương tổn hay không, điều này cũng là do kế mẫu của nàng dạy nàng, nàng vĩnh viễn sẽ luôn nhớ kỹ trong lòng.

“Ta sẽ chiếu cố người, Tiểu Tuyết.” Nàng cần một người bảo mẫu chuyên trách bên người, chăm sóc cuộc sống áo cơm hàng ngày của nàng.

Vừa nghe nàng kêu mình là Tiểu Tuyết, Giang Thùy Tuyết cuộn tờ tạp chí lên gõ cái ót của nàng, “Gọi tỷ tỷ, phải có lễ phép.”

“Nha! Tiểu Tuyết thật ngoan ác, người nếu đem ta đánh thành ngu ngốc, người phải nuôi ta cả đời.” Thực xui xẻo a, ở nhà khi chiếu ba bữa cũng có người “hầu hạ”, không nghĩ tới kim chủ này cũng có khuyên hướng bạo lực, cả đời của hắn thật thê lương như vậy sao.

“Ta đây sẽ đem người để trên đường cái, chắc chắn sẽ có người nào đó đem người đưa về nhà làm sủng vật.” Bề ngoài của nàng khiến nam nhân thích nữ nhân yêu, khẳng định sẽ rất được yêu thích.

Tuy rằng chưa thật sự cùng nàng chia lìa, thế nhưng cô không ngờ bản thân mình lại bắt đầu sầu não, cảm thấy có một chút tịch mịch thản nhiên nảy lên ngực.

Biệt ly, thật là một môn rất khó học, nàng đến nay vẫn không học được.

Đường Thần Dương phút chốc nhảy dựng lên, ôm lấy đùi của nàng nức nở không thôi, “Không cần nha! Tiểu Tuyết, ta nhất định sẽ đói mà chết, người xem ta đáng yêu như vậy, lại đặc biệt khiến người ta yêu thích, người nhần tâm vứt bỏ ta sao?” [TNN: vừa đại sắc lang vừa y y kinh dị]

“Người..... Người trước buông tay, đừng ôm chân của ta, rất khó nhìn.....” Trời ạ! Cô rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Cư nhiên đối với cái ôm ấp lôi kéo của nàng lại nổi lên phản ứng sinh lý nào đó, hơi hơi run rẩy.

“Không được, không được, trừ phi người đồng ý không vứt bỏ ta, nếu không ta muốn ôm người dài đằng đẳng.” Hừ! Hắn hiểu được là nàng không có nhần nại liền cùng nàng chơi trò cọ xát.

“Người..... Người rất không biết phân rõ phải trái.....” Đối mặt với hành vi vô lại của nàng, Giang Thùy Tuyết thật sự bó tay chịu trói.

“Đúng, không phân rõ phải trái, ai kêu ta là cái đứa nhỏ, muốn người đau ta, yêu ta, thương tiếc ta, đem ta ôm vào trong ngực dỗ dành.” Dù sao vô lý cũng chính là truyền thống của Đường gia, hắn sẽ hảo hảo phát huy không ngừng nghỉ.

Nghe vậy, nàng phốc xích cười. “Người loại lời nói không biết xấu hổ này là học từ ai ? Tuyết đối không biết e lệ.”

Cô thật sự là chịu không nổi với nàng, lời nói mất mặt như vậy cũng nói được.

“Cô cô ta.” Hắn khi nói ra có chút kiêu ngạo, một bộ dáng khi nghĩ đến cũng cảm thấy vinh dự.

“ Cô cô người?” Một người tuổi lớn còn có thể Hồn nhiên như vậy.

Lão nhân có tính tình trẻ con. Giang Thùy Tuyết trong đầu không khỏi trôi lên bộ dáng một người phụ nữ có chồng khoảng năm mươi tuổi, cũng mắc phải sai lầm giống như những người bình thường, tự mình tưởng tượng ra khuôn mặt uy nghiêm của cô cô Đường gia.

Vừa dứt lời liền nhớ lại tội lỗi chồng chất của cô cô trước đó, Đường Thần Dương rất khó tránh khỏi thảm oán, “Người không biết cô cô ta có bao nhiêu buồn nôn đâu, trình độ ghê tởm đủ để bức diên thánh nhân, nàng cái gì cũng đều dám giãi, chuyện gì cũng đều dám làm, vô pháp vô thiên khiến người ta giận sôi gan, cho dù Satan (ma vương) đứng ở trước mặt nàng cũng tự than thở mà thôi.....”

Nghe Đường Thần Dương oán trách với cô cô ruột của nàng, mỗi một từ, mỗi một câu đều giống như mang theo thâm cừu đại hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra khiến cho người như bị tảo bón, lời nói từ chỗ căm giận phỉ nhổ chuyển sang xỉ bỏ bài trừ, nhìn ra được oán hận chất chứa thật rất lâu, bất mãn đầy bụng chất như núi cao.

Thế nhưng khi cô càng nghe lại càng cảm thấy thú vị, trong lòng quả thật rất hâm mộ, tuy từ trong miệng hắn đều là tiếng oán than dầy đặc, chữ rửa không ngớt hận không thể kèm theo mấy đao, nhưng ngữ khí oán hận lại lộ ra mối quan hệ thân mật giữa người thân trong nhà, quan tâm cùng kính trọng, cho dù ngoài miệng nói ra trăm ngàn loại hành vi phạm tội, trong lòng yêu thương chưa từng thiếu một phần.

Có người nhà yêu để mà yêu thương như vậy nhất định rất hạnh phúc, bọn họ quan tâm là vô hình, không có gánh nặng, cho dù phạm sai lầm, người nhà cũng sẽ bỏ qua tất cả, trong gia đình này tình cảm gắn bó rất thân mật.

Đây là điều mà cô không có được, cũng là chuyện mà nàng luôn hướng tới, hai mươi tư năm năm tháng qua, nàng chưa bao giờ chân chính cảm thụ một ngôi nhà ấm áp nên có, cha đi sớm trở về, thậm chí có nhiều đêm không về, mẹ luôn âm thầm rơi lệ.

Rất nhiều chuyện mới trước đây nhìn qua lơ đãng không để ý đến, hiện tại hồi tưởng lại, kỳ thật đã sớm lộ ra chút manh mối, tiểu công chúa hạnh phúc cũng không có được một gia đình mỹ mãn như người bên ngoài vẫn luôn nghĩ.

“..... Người nhìn một chút đi, người gầy như que củi, mặt mày xanh xao vàng vọt, một bộ dạng như bị thiếu dinh dưỡng, liền hiểu được cuộc sống của ta thật sự khắc khổ ra sao, vì sao ta một bữa ăn năm chén cơm, bởi vì không có đồ ăn, các nàng ngược đãi ta, một mạch quét sạch hết thấy đồ ăn, chỉ cho ta đồ ăn canh thừa, ăn đồ thừa mà các nàng không ăn nổi nữa.....”

Lời hần nói đủ đáng thương đi! Giống như đứa trẻ chịu ngược đãi, đồng tình với hần hãy thu lưu hần, lúc này đây hần nhất định phải trường kỳ kháng chiến, dùng phương pháp “rời nhà trốn đi” để kháng nghị cuộc sống từ trước tới nay luôn bất công, hần không cần lại làm công dân bậc hai mà bất kỳ ai cũng đều có thể sai sử nữa đâu.

Đường Thần Dương thật đúng là phi thường không biết xấu hổ, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, diễn đủ trò trời cho “gạt lệ”, khuôn mặt sầu khổ kèm theo tiếng khóc thút thít, một phen nước mắt nước mũi nói cho cùng đau khổ đến tột cùng, khiến cho người ta động lòng thương cảm.

Nghe hần hình dung thật sự rất là buồn cười, nhìn thấy bộ dáng của hần lại khiến cho người ta cười không nổi, mũi cảm giác một trận chua xót, khóe miệng gợn lên, hốc mắt mang theo ướm át, không biết nên ngửa đầu sặc sụa cười to, hay vẫn là cúi đầu hít vào, nhịn xuống cảm xúc khổ sở?

“..... Ta mỗi ngày sáng sớm rời giường là phải đi giặt quần áo, lau mấy tấm cửa sổ, sau đó dựa theo khẩu vị của mọi người chuẩn bị, nào là đồ ăn kiểu Âu Tây sớm một chút, còn phải cho gà ăn, dưỡng vịt, ra vườn làm sạch cỏ.....”

Nghe thế, Giang Thùy Tuyết nhịn không được đánh gãy lời nói đầy hoang đường trong miệng hần. “Đủ, đủ, người nghĩ mình sống ở nông thôn sao? Người không cần phải cho gà vịt ăn, còn có ra vườn trồng trọt.”

Căn bản toàn bộ là nói nhảm.

Đường Thần Dương vẻ mặt ủy khuất chu miệng lên. “Nhà chúng ta thật sự có nuôi gà vịt nha! Phía sau nhà có ba mẫu đất, cô cô nói thật tiện siêng năng một chút, tự cấp tự túc, chúng ta vốn dĩ nuôi hơn ba mươi con thỏ, nhưng là một ngày vào ban đêm bị chồn cùng chim cú mèo ăn chỉ còn lại có năm con, cô cô vội vàng vàng kêu ta đi làm thịt hết, nướng thịt thỏ một người một con.”

Còn hơn nuôi dưỡng những con súc vật này ham ăn biếng làm, không bằng chính mình ăn trước, đỡ làm cho sân nhà mình biến thành nơi vui chơi của đồng động vật này, những lời này không phải là nói khoát mà trích lời từ những câu nói của Đường Băng Dục dưới cơn thịnh nộ, một bên cắn chân thỏ một bên rống giận.

“Người sống ở chỗ nào?” Ở Đài Bắc lại có hơn ba mẫu ruộng để làm ruộng? Kia chẳng phải là giá trên trời.

“Núi Dương Minh, gần vùng thiên mẫu kia.” Hần thực thành thực đi, có nghi vấn tất nhiên là giải đáp.

“Người nói chính là khu hào trạch giá hơn hàng triệu?” Chỉ sở hữu một khu nơi đó chính xác là trùm phú cổ.(thương nhân giàu có)

Hần gãi gãi lỗ tai, khó hiểu ý tứ này. “Ta không biết có phải hào trạch hay không, bất quá không lâu lúc trước hàng xóm xấu bụng muốn chiếm đoạt nhà phòng ở của ta, ngược lại bị cô cô tiên hạ thủ vi cường (ra tay trước thì chiếm được lợi thế) đoạt lấy, cũng không biết muốn làm như thế nào, nhà của ta lại càng ngày càng mở rộng, mọi người đều chỉ vào nhà chúng ta mà kêu quý ốc.”

“Quý ốc?” Nàng đang nói chuyện cười sao?

“Không có biện pháp, nhà chúng ta mọi người rất quái lạ thôi! Đại tỉ yêu thích chuyện cướp bạn trai của nhà người ta, nhị tỉ rõ ràng lại thích hóa trang thành bà cô già, thật sự là không bình thường, khác hẳn với thiếu nữ bây giờ, tiểu muội mục tiêu chính là trở thành lão đại hắc bang phạm vì rộng khắp trung học Đài Loan, cô cô của ta thật ra chính là luật sư lưu manh nổi danh dã man, một nhà không có người nào bình thường.” Nghĩ đến đều muốn khóc thét nha!

“Vậy còn người? Có cái gì cô quái?”

Đường Thần Dương triển khai kế hoạch “dụ dỗ” bữu cái “miệng anh đào nhỏ”, phóng mị nhãn dựa vào đầu vai của nàng. “Để cho ta và người trụ một thời gian, người liền hiểu được tật xấu của ta là ở nơi nào.”

“Á”

Nàng kinh ngạc.

3. Chương 3

“Tránh ra.”

“Không cần.”

“Ta cảm thấy nóng.” Phi thường nóng.

“Có gió lạnh.”

“..... Tay người để chỗ nào?”

“Bộ ngực của người.”

“Có cảm giác bị đè nặng a.”

“Ừm! Ta cúi mặt xuống một chút thì tốt lắm.”

“Phía dưới một chút..... Ách, không phải vị trí tốt lắm đi! Ta sợ ngứa.” Nhất là giữa hai chân.

“Ta không sợ ngứa.”

“Người..... Người vì sao nhất định phải kề sát vào người ta ngủ?” Hại nàng ngay cả trở mình cũng không dám.

“Nha! Ta không có cảm giác an toàn.” Thực thơm a, lại ôm chặt một chút.

“Không cảm giác an toàn.....” Trời ạ! Nàng tìm ình cái cộc phiền toái gì thế này.

“Trong tủ quần áo có quái thú sẽ ăn tiểu hài tử không ngoan, cô cô ta nói.”

“Người năm nay mấy tuổi?”

“Mười chín.”

“Được xem như là tiểu hài tử sao?”

“.....”

Không có trả lời, có tiếng hít thở đều đều vang bên tai.

Giang Thùy Tuyết chưa từng nghĩ tới chuyện vợ vẫn như thế sẽ phát sinh ở trên người mình, cô mặc danh kỳ diệu thu lưu đứa nhỏ bỏ nhà đi bụi, còn bị ép đem giường của mình phân cho nàng một nửa, chỉ vì nàng thiếu cảm giác an toàn.

Cô một người ở trong một căn biệt thự, ít nhất còn có hai phòng dành cho khách cần phải có, một phòng sinh hoạt hằng ngày, nếu không thì thư phòng cũng có sofa nằm, mà bất cứ nơi nào cũng có giường, đệm chăn sẵn sàng có thể ngủ, có tất yếu cùng nàng chen chúc như vậy không chứ?

Hơn nữa nàng phát hiện một chuyện tương đối đáng sợ, Đường Thần Dương này không chỉ bề ngoài xinh đẹp, mà lời nói ra còn cực kỳ có sức thuyết phục, làm cho người ta mỗi khi đụng tới nàng tựa như tảng đá rơi vào miếng bông vải, căn bản không có tác dụng, nàng đơn giản chỉ cần nói vài câu có thể đem đầu óc cô làm cho choáng váng, làm cho cô thực sự không có cách nào khác làm rõ là chuyện gì đang xảy ra.

Đường Thần Dương rất dễ dàng xâm nhập vào thế giới của nàng, chúa tể cuộc sống của nàng, nàng có loại cảm giác bị quăng đến một không gian trong vũ trụ, bị tha đi một vòng rồi lại bị ném trở về, không quá vững vàng, ổn định cảm thấy như lơ lửng, bồng bềnh.

Nhìn chăm chăm ngọn đèn cầu vồng tạo hình thủy tinh, mơ mơ màng màng ngủ, khi ý thức thanh tỉnh trở lại, từng đợt hương khí tiến vào cánh mũi, nàng nhẹ nhàng hít một ngụm, thỏa mãn mỉm cười.

Đúng rồi, nàng đã muốn cùng cái kia kêu Đường Thần Dương “đứa nhỏ” Cùng ở năm ngày, còn cùng nhau chia sẻ giường ngủ, trừ bỏ tật xấu nàng yêu thích ôm người ra, quả thực là người hầu vạn năng, phàm là từ chuyện đối bóng đèn đến sửa vòi nước cùng với thông bồn cầu tắc, thật sự là nhân sĩ chuyên nghiệp muốn gì được nấy.

Càng miễn bàn nàng có một bàn tay trù nghệ cực kỳ tuyệt diệu, chiếu cố cuộc sống hàng ngày của nàng đồng thời cũng chiếu cố dạ dày của nàng, làm cho nàng không chỉ có được sắc hương vị (sắc hương = sắc đẹp, vị-dạ dày) mỹ thực cầu toàn, còn có thể nhìn thấy căn nhà không nhiễm một hạt bụi nào.

Thậm chí ngay cả cửa sổ, phòng khách, phòng bếp, cùng với một số tiểu địa phương bình thường không chú ý đến, khắp nơi có thể thấy được những bồn hoa xinh xắn, bồn hoa cúc vàng lay động trong gió, làm đẹp cho thị giác.

Giang Thùy Tuyết không khỏi hoài nghi thời gian trước kia mời nữ giúp việc đến rốt cuộc là làm cái gì, cùng một công việc nhưng người làm khác nhau, có thể có sự biến hóa lớn như thế, làm cho người ta có cảm giác gia đình ấm áp, mà không chỉ là một căn phòng đơn điệu chỉ để trưng bày.

Không thể phủ nhận, nàng còn cực kỳ thích trong nhà có cảm giác thêm một người, nghe càng tiếng bước chân chạy lại càng gần, đáy lòng đều là cảm giác lo lắng, thở nhẹ ra đi vào trong mộng, hưởng thụ tư vị được gọi rời khỏi giường êm nệm ấm.

“Tiểu Tuyết công chúa, mau rời giường, người không thể lại nằm mãi trên giường nha, thái dương công công phơi nắng đến tiểu môn đồ đáng yêu của người rời nha.”

Xoát, rèm cửa sổ bị kéo cao, ánh mặt trời sáng sớm bắn vào, chiếu sáng lên căn phòng hôn lờ mờ.

“Đừng ầm ỹ, ta còn muốn ngủ.” Mấy ngày nay nàng luôn cảm thấy giấc ngủ không đủ, mỗi khi trời sáng lại ử rũ mệt mỏi.

“Không được, sâu nhỏ lười, người đã quên người tám giờ có một bữa sáng đang chờ sao?” Nàng còn đặc biệt dặn dò hẳn phải nhắc nhở nàng.

Trên giường ánh dương hắt lên một chút, một bên cất giọng kêu rên một bên vươn cánh tay xinh đẹp vẫy vẫy. “Lại 10 phút, để cho ta ngủ thêm 10 phút là tốt rồi.”

Vì sao mệt như vậy? Nàng rõ ràng leo lên giường liền ngủ, trong nhà có một “Bà quản gia”, nàng ngay cả thức đêm xem văn kiện cũng không được phép, như thế nào so với bình thường còn muốn mệt hơn vài phần đâu?

Là vì quan hệ rất thả lỏng, lập tức đem áp lực đọng lại nhiều năm quăng đi, mới có thể mệt mỏi dị thường như vậy, ngủ nhiều vẫn không đủ?

“Được rồi! Dù sao đến muộn không liên quan đến ta, thời gian còn lại 30 phút, người dùng 3 phút đánh răng rửa mặt, lại dùng 3 phút thay quần áo trang điểm, bữa sáng ăn ở trên xe, nhanh một chút hẳn là tới kịp.” Chạy như bay.

“Nha! 30 phút..... A! Cái gì, chỉ có 30 phút, ta sắp muộn.....” Chỉ rửa mặt đánh răng cũng mất hơn 3 phút, huống chi áo ngủ nàng còn chưa có đổi.

Giống như bà điên, Giang Thùy Tuyết vội vàng từ trên giường nhảy lên, nhảy xuống, thân hình vội vàng vọt vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, vội vàng tựa như lửa cháy tới nơi chạy về phía tủ quần áo, tùy tiện lấy ra một bộ trang phục, đồ trang sức trang nhã chưa kịp tu sửa, mang một đôi dép lê nhanh chóng bước nhanh ra khỏi phòng.

Công tác liên tục, động tác lưu loát mà nhanh chóng, hồn nhiên bất giác không hay biết có người dựa vào cạnh cửa thưởng thức nàng mặc thoát, trong lúc đó hiện ra thân thể duyên dáng, ngực với đôi cúp đầy đặn, non mềm càng thêm gợi cảm, ren lụa trong suốt khiến cho nụ hoa thoát ẩn thoát hiện lập lòe trong bụi cây cối rậm rạp, sự phát dục này đối với mà nói nam hài thật sự rất đẹp mắt, thiếu chút nữa máu mũi mạnh mẽ phun trào.

“Tiểu Tuyết, bữa sáng còn chưa có ăn.”

“Không ăn, ta sắp muộn..... A, người làm chi kéo ta? Ta thật sự không kịp, không cần nháo ta.....” Nếu không kịp, mấy nguyên lão trong công ty này khẳng định sẽ lại cậy già lên mặt ăn nói vắn vể, nói cái gì mà người không có quan niệm thời gian thì không dễ mà đảm nhận chức vị CEO.

“Ngoan, bữa sáng nhất định phải ăn, một ngày mới có sức, người xem xem này một nửa trứng ốp lếp, lòng đỏ trứng vàng đặc sệt chảy ra, còn có một nửa bơ lạc thơm ngon, hơn nữa còn một ly sữa ấm áp, ân! Mỹ vị ~ quả thật rất ngon miệng, có nghe thấy ruột kêu cô lỗ cô lỗ hay không?”

Vai bị một đôi tay ngăn lại, Giang Thùy Tuyết mãnh liệt nuốt nước miếng, thật sự rất muốn ăn đến đòi mạng, nhưng là.....

“Ta không thể muộn, mọi người đều đang đợi ta.....”

“Hừ! Đừng khấn trương, ta cam đoan người sẽ không muộn.” Không ăn xong mà mơ tưởng rồi đi, hần không tha hứa cho việc bữa sáng tình yêu của hần bị phá hư đâu.

“Nhưng là.....” Nàng xem liếc mắt một cái đồng hồ báo thức, nhất thời cứng đờ. “Bảy giờ mười tám phút”

“Đúng vậy, nữ sĩ, người còn đủ thời gian để dùng một bữa cơm phong phú.” Đường Thần Dương mồm to cắn bánh hamburger thịt heo, thỏa mãn nhắm nuốt.

“Người gạt ta.” Nàng bắt mắt trừng mắt, buồn bực.

“Là, ta lừa người, heo nhỏ lừa yêu ngủ.” Hần không hề xấu hổ, hướng nàng cong mi lại nâng mắt.

“Người..... Hừ! Quý chán ghét.” Hai gò má ửng hồng, sắc mặt mất tự nhiên, ở trong chùm tia sáng giao nhau nàng nhìn thấy gương mặt của một nam hài~ai.

Là nhìn nhầm đi, khẳng định là nhìn nhầm, nàng như thế nào là nam hài đâu? Tiểu Dương nàng rõ ràng so với nữ hài tử còn xinh đẹp hơn nhiều, tựa như thiên sứ trong giáo đường, chung quanh là vàng sáng chói mắt.

Nàng lắc lắc đầu, muốn đánh bay đi hình ảnh lộn rộn bên trong đầu, nàng cảm thấy sai ở chỗ nào đó, nhưng tìm không thấy, cảm xúc phập phồng.

“Ai nha! Tiểu Tuyết chán ghét ta, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, ta nhảy một điệu con quạ đen chìm trong nước cho người nguôi giận được không?” Chỉ thấy Đường Thần Dương thật sự kiễng mũi chân, sắp sửa nhảy thật a.

“Quạ đen chìm trong nước?”

Hần tựa như hoa tiên tử xoay tròn một vòng. “Ai ~ thiên nha, nữ nhân các người nhìn thấy ta đều quăng chai nước ngọt có ga vào người ta, nói ta là một con quạ đen khi uống nước lại chết chìm ở trong đó.”

“Không, ta cảm thấy người rất đẹp.” Xinh đẹp tựa như bức họa, làm người ta phải xấu hổ.

“Thật sự?” Hần lập tức giống như chú cún nhỏ đôi mắt tròn xoe lấp lánh muốn vồ lấy miếng bánh bích quy, nhảy đến trước mặt nàng thả ra lời hay ý đẹp.

“Thật sự.” Nàng nhin không được chạm nhẹ vào gương mặt của hần, lồng ngực bình bịch bịch còn thỏ con chạy thật nhanh.

Tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, xinh đẹp không có chút tỳ vết nào. Giang Thùy Tuyết ở trong lòng trầm nghĩ.

Vừa nghe được người ta ca ngợi, hần đắc ý dương dương tự đắc hất mặt lên, cười quẩy rữ. “Nhân gia vốn là thiên tiên xinh đẹp! Tiên tử hạ phàm có xinh đẹp được như ta sao? Ta nhất định là bị ông trời ghen tị, hận không thể đoạt đi ngọc dung thiên tư của ta.”

“..... Tiểu Dương, khóa miệng dính bơ, lau đi.” Nàng có phải rất tự kỷ hay không?

“Nha!” Hần không lau, vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Trời ơi! Thật sự muốn đòi mạng mà, rất gọi cảm a. Giang Thùy Tuyết nuốt nuốt nước miếng, nhanh chóng cúi đầu xuống ăn cơm, làm bộ không nhìn thấy bộ dạng mê người của Tiểu Dương.

Nàng càng ngày càng không thể nắm bắt được tâm chính mình, động một chút liền mặt đỏ tim đập, chỉ một động tác lơ đãng nhỏ của Đường Thần Dương cư nhiên cả người đều nóng lên, nàng rất muốn bỏ nhào về phía trước muốn làm gì thì làm.

Đại khái là sinh bệnh, mới có thể lần nữa xuất hiện ý tưởng cổ quái như vậy, nàng là trăm phần trăm thích người khác phái a, không có khả năng đối với phương diện đồng tính kia sinh ra hứng thú, gần đây chắc vì công tác nhiều, tinh thần mới có thể không ổn như thế a~.

“Đúng rồi, Tiểu Tuyết, giữa trưa ta giúp người đưa cơm, ăn đồ bên ngoài đối với thân thể không tốt.” Hắn thật sự rất nhân nhâ, không tìm chuyện gì để làm cả người quả thật rất khó chịu.

“Nha! Được..... Ách, chờ một chút, người không cần đi học sao?” Cô nhớ rõ nàng vẫn là sinh viên nha.

Đường Thần Dương ra vẻ kiều mi, nhẹ nhàng thơm cặp môi kia. “Vì người, ta lúc nào cũng có thể rảnh.”

“Vì ta.....” Nàng nổi cả da gà, sau lưng phát lạnh.

“Người là ân nhân cứu mạng của ta! Ta đương nhiên muốn làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức của người.” Những bọn xấu cấu kết với nhau kia đã sớm thay hắn sao chép trọng điểm, hắn chỉ cần viết bản báo cáo giao lên là xong.

Khóe miệng rút một chút, nàng cười gượng lau lau môi. “Ta nên đi ... đi làm.”

“Đi thông thả, ta trước sẽ rửa chén bát, lau bàn.....” Hắn đột nhiên dựa vào thật sự gần, hướng vào bên tai nàng thổi khí.

“Tiểu Tuyết, dẹp lê con thỏ nhỏ của người ta cũng thực thích, bắt quá nó có thể mặc đến công ty sao?”

“A! Dẹp lê.....” Không thể nào! Nàng thế nhưng lại mơ hồ như vậy.

Giang Thùy Tuyết về mặt ngạc nhiên đi trở về phòng thay quần áo, lấy ra một đôi giày xăng đan màu lam để thấp mang vào, lại ở trước gương kiểm tra dung nhan, vuốt sợi tóc rũ lên, cầm lấy túi xách chuẩn bị ra ngoài.

Cuối cùng, nàng giống như nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại hỏi!

“Vì sao ban đêm ngủ thì ta cảm thấy có cái gì đó cứng rắn ở sau thắt lưng ta?” Làm cho nàng dịch đến lui đi, ngủ thật sự không thanh thản.

Một tia thẹn thùng hiện lên sâu trong đáy mắt, Đường Thần Dương không chút hoang mang trả lời: “Đó là đầu gối của ta, người có đôi chân dài chính là phiền phức thế đấy.”

“Đầu gối.....” Cũng đúng, chân hắn thật sự rất dài.

Không nghi ngờ, Giang Thùy Tuyết tin hắn bị mê sảng, đi ra gara mở cửa xe, tóc dài như tơ thân ảnh xinh đẹp ở cửa hướng hắn vẫy tay, gió thổi qua, làn váy bay lên.

Khi chiếc xe màu bạc bắn hết như tên lửa, biến mất ở cuối con đường, Đường Thần Dương khuôn mặt tươi cười cũng mất tích theo đó, hé ra mặt lạnh thối như muốn đòi mạng, lấy đi động ra.

“Này! Họ Trần, người không biết ta trốn chạy cực kỳ rất cần dùng tiền nha! Còn không nhanh chân đưa tiền đến cho ta.” Cái gì lạn đồng học, muốn hắn nhất thúc giục lại thúc giục.

“Chạy..... Trốn chạy?” Không phải rồi nhà trốn đi chứ?

“Người nếu hại ta trở thành con chó sói nhỏ bị bao dưỡng, ta liền đem bộ mặt trư mê luyện của người rải rộng khắp mạng Internet trong trường, để cho tất cả mọi người nhìn thấy sắc mặt hạ lưu của người.”

Điện thoại đầu bên kia truyền đến thanh âm cầu xin tha thứ. “Không cần nha! Đại ca, ta đã chịu khổ lắm rồi, đừng hại ta thêm nữa a.”

“Tiền nha! Người đừng có mà một người nuốt tiền của ta, bằng không..... Thịt người nướng ăn qua chưa? Cam đoan rất là ngon miệng.” Hần sẽ không rất tàn nhẫn, ít nhất lưu lại thi thể toàn vẹn để có thể tưởng nhớ đến nha.

“Ta nào dám nuốt tiền đầu tư của người, cũng không có can đảm mà vay mượn, năm trăm bảy mươi sáu vạn, người muốn lấy trước bao nhiêu?” Hần là quý nhân để cho y phát tài, y nào có can đảm dấn tới.

“Lấy hai mươi vạn đi, không đủ nói sau.” Cô cô thật sự quá độc ác, cư nhiên ngừng thẻ hoàng kim của hắn, muốn biến hắn thành chú chó lang thang ăn thức ăn ôi tiu đây mà.

“Thành giao. Gặp mặt ở nơi nào?” Hần vừa vặn có thể hỏi hắn thế nào có thể đi vào, trên tay cổ phiếu có thể hay không bán.

Hần suy nghĩ một chút. “Chỗ cũ, số 3 gian chàng cầu.” Người Đường gia không thường lui tới nơi đó .

“Ok, không thành vấn đề.”

Cắt đứt điện thoại, Đường Thần Dương bảo bồi sờ sờ mái tóc dài dài tới thắt lưng, lấy một cái dây cột buộc lại, hàng lông mi dài mà cong cong làm nổi bật đôi mắt sáng ngời anh khí, trên khóe môi gợi lên nụ cười lãng (phóng túng).

Gương mặt này tuyệt đối là đẹp theo kiểu nam tính, mũi thẳng môi mỏng, ánh mắt hữu thần, trên khuôn mặt mềm mại đáng yêu xuất hiện đường cong rõ ràng, nếu hắn mặc không phải váy mà là quần bò bên người, khẳng định là mỹ nam tử suất khí (anh tuấn) mười phần.

“..... Năm gần đây, sản lượng dầu mỏ giảm dần, khí thiên nhiên cũng không đủ, chiến tranh ở Trung Đông có dấu hiệu kéo dài, các nước nhỏ bên cạnh ngày càng khấn trương, khiến cho chiến trường có xu thế lan rộng, có thể trở thành quy mô lớn dân chạy nạn triều.....”

“Chờ một chút, Hứa quản lý, chúng ta hôm nay họp thảo luận nội dung không phải cái này đi!” Xả đông xả tây lại không nói đến trọng điểm.

Qua cái độ tuổi năm mươi, trán cao trọc quản lý phòng bán hàng Hứa Mậu Tài mắt cao hơn đỉnh hờn nhẹ một tiếng, “CEO, người dù sao cũng là nữ hài tử tuổi còn quá trẻ, đối với xu thế toàn cầu không hiểu nhiều nhận gì lắm, sự kiện chiến tranh liên ảnh hưởng tới nền tảng trường kinh tế, như thế nào có thể nói là không trọng yếu đâu!”

Bất quá là tiểu nha đầu mới ra đời, cũng những tướng quân được chuyện này nọ hay sao, bọn họ vì công ty bán cả mạng già lại là những cán bộ kỳ cựu, quả thực là ý nghĩ kỳ lạ, nhớ ngày đó khi xưa bọn họ ở nơi này mở mang bờ cõi, nằng tại trong bụng mẹ còn chưa sinh ra đi.

“Hiện tại chúng ta thảo luận trọng điểm là việc nhập khẩu kim cương, cùng với những lộ tuyến tiêu thụ ở bên ngoài, Hứa quản lý có phải đề cập quá xa hay không?” Cố ý làm khó dễ, kéo dài thời gian.

Hần lại khinh thường hừ hừ. “Nói người là kẻ mới bước chân vào người còn không chịu nhận, nền kinh tế đình trệ phí tổn tự nhiên càng ngày một lên cao, người không biết đầu năm nay cái gì đều ứ trệ hay sao? Nhìn chung, kim cương quốc tế giá cực cao không tưởng, nghĩ muốn có phương pháp mua hàng chiếm được nhiều tiện nghi, thì trước còn phải cùng quan viên địa phương tiết ra chút ít bỏ túi.”

“Nhưng là theo ta được biết, công ty đối thủ cạnh tranh của chúng ta mua kim cương Nam Phi phí tổn chỉ có một nửa so với chúng ta, hơn nữa nguồn cung cấp cam đoan sẽ không cắt giảm, người giải thích thế nào?” Giải thích hợp lý nàng có thể chấp nhận, nếu là vì tư lợi mà làm ra hành vi gây nguy hiểm cho công ty, nàng tuyệt đối không tha thứ.

Hứa Mậu Tài sắc mặt chợt chợt hồng, thập phần khó coi. “Người nói những lời này là ý tứ gì? Người lên án ta động tay chân cái gì có phải hay không.”

“Ta chỉ là đưa ra điểm ta khó hiểu, lại nói Hứa quản lý người ở phòng tiêu thụ, không phải phòng thương mại, ta hy vọng người chuyên tâm ở công tác tiêu thụ, mà không phải nhúng tay vào công việc mua bán.” Hần vượt quyền.

“Hừ! Người nhóc con thì biết cái gì! Chuyện ta trải qua so với người ăn muối còn nhiều hơn, nếu không người lãnh đạo không có phương hướng, không có biện pháp để cho công ty kiếm thêm đồng tiền lớn, ta cần gì phải nhiều chuyện tìm đường ra” Dám dạy hần, nàng thế nào cọng hành mà đòi dạy đời củ tỏi nha!

Nói đến chuyện sử dụng tiền công làm việc tư, vàng đỏ bôi nhọ lẫn lộn, đem nhân tính tối lương thiện hoàn tan hầu như không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại cái dạng đáng ghê tởm, Hứa Mậu Tài đã tâm không phải là chuyện ngày một ngày hai, thứ hần tỏi cảm thấy hứng thú chính là vị trí của nàng đang ngồi kia.

Cái gọi là thậm chí khô thu, một công ty như thế nào lại có một quản lý như vậy, khó tránh khỏi chuyện sẽ xuất hiện một, hai con côn trùng có hại, như kén tằm ăn lên nuốt xuống, ý đồ vì chính mình thu càng nhiều lợi ích càng thống khoái.

Ngải Dale là ngoại công Giang Thùy Tuyết, công ty ngày nay là do một tay ông sáng lập, đến nay đã có lịch sử ba mươi lăm năm, hần cả đời yêu mê tử, dùng tên “Ngải Dale” của nàng đặt cho công ty, truyền cho đời sau.

Đáng tiếc nữ nhi không theo ngành kinh thương (kinh tế- thương mại), thân thể lại yếu ớt nhiều bệnh, bởi vậy hần mới không thể không đem tâm huyết suốt đời giao phó trên tay con rể, hy vọng hần có thể phát dương quang đại.

Mà Giang Đông Sinh cũng không phụ sự nhờ vả, đem vốn dĩ một tiểu xí nghiệp hướng lên vũ đài quốc tế, lấy được khen ngợi không ngớt của các thương gia khác, Âu Mỹ chờ đợi để được đặt hàng, cuộn cuộn không dứt, đem công ty ngày một lên ngọn cao.

Hứa Mậu Tài là thân thích lão tổng tài Nhạc gia kia, lấy bối phận là cháu ngoại trai của Ngải Dale, là cậu bà con xa Giang Thùy Tuyết, bởi vậy hần lão yêu cây già lên mặt, một chút cũng không thêm nể mặt mũi của nàng.

Nhưng còn nếu thật sự muốn nói phải nói đến chuyện, hần bắt quả là một con rắn tốt, chân chính lợi hại chính là tổng giám đốc Đồng Thành Tâm, hần mới là cáo già sài lang, bất động thanh sắc xem người khác chó cắn chó đầy lông mao trong miệng, một mình ngồi nơi mát mẻ nhìn những vị cán bộ cao cấp trọng yếu trong ngành đấu đá lẫn nhau, chờ đợi thời cơ tốt nhất rồi ra tay.

“ Kinh nghiệm của ta có lẽ không nhiều như các vị ở đây, nhưng ta khẳng định sẽ luôn cần phải học hỏi nhiều hơn, tuy rằng công ty trưởng thành so với trong tưởng tượng có phần thối thả hơn, bất quá như quản lý đã nói, kinh tế toàn cầu đang đình trệ rõ ràng, chúng ta còn có thể từ trong mưa gió đứng vững vàng đã là chuyện đáng giá ăn mừng.”

“Lấy cớ, một đồng chứng từ giấy tờ thoái thác, làm không tốt thì đi xuống đài, đừng tìm lý do thoát tội.” Hần cũng không nghĩ nha đầu này không lừa đảo cấp dưới nói làm việc mà đi ngoạn.

Giang Thùy Tuyết ngữ khí trở nên có trọng lực liếc mắt một cái. “Hứa quản lý, mời người tự trọng, liên tục ba tháng kim ngạch tiêu thụ giảm xuống năm điểm, người nên kiểm điểm lại chính mình còn có không có năng lực lãnh đạo ngành tiêu thụ hay không, đừng để người ta nói chuyện người không có khả năng là thật.”

“Người nói cái gì, người dám can đảm nói ta không có năng lực!” Không thể nhận phê bình Hứa Mậu Tài tức giận chụp mặt bàn, đứng phắt dậy rống to.

“Làm cho ta xem, đừng lạm dụng phí quan hệ xã hội nữa, lại để cho ta nhận được biên lai ngoại giao của khách sạn hoặc phí thuê phòng khách sạn, ta liền khấu trừ trong tiền lương của người.” Chơi đùa nữ nhân lại dám dùng đến danh nghĩa công việc, rất bừa bãi.

“Người dám ” Nàng dựa vào cái gì mà dám quản hần!

Cúi hạ mi, nàng nhẹ giọng nói: “Hứa phu nhân sẽ không thích nhận được biên lai người cùng tiểu thư quan hệ xã hội thuê phòng, có lẽ ta nên thỉnh nàng trực tiếp quản thúc ngôn hành cử chỉ của người?”

“Người..... Hảo, xem như người lợi hại, ta không tin tiểu nha đầu người có thể chống đỡ bao lâu!” Hần đỏ lên mặt bỏ lại văn kiện, thở phì phì đá bàn đi ra.

Mỗi một mọi người đang ngồi nơi này ai cũng hiểu được Hứa Mậu Tài tham tài háo sắc, nhưng là phi thường sợ vợ, quyền kinh tế của hần nằm trong tay lão bà, cho nên hần muốn ăn chơi đàng điếm, cười ửng mặt nhân

so với lên trời còn khí hơn, trừ phi lợi dụng danh nghĩa của công ty, nếu không căn bản không có khả năng thực hiện được.

Ta chống đỡ bốn năm, còn chưa đủ lâu sao? Nàng ở trong lòng cười khổ. “Về hướng đi trong quý này, còn có ai muốn báo cáo thêm?”

Giang Thùy Tuyết nhìn nhìn mọi người tham dự hội nghị, thập phần may mắn nàng đã dùng qua bữa sáng, đối mặt với trường hợp giường cung bật kiếm hỏa bạo như thế bày, mặc cho ai cũng không có khẩu vị nuốt xuống những món ngon nằm sao trước mắt.

Lại lãng phí, ít nhất hơn mười vạn nguyên Nhật tiêu tốn trong những món ăn thượng hạng ấy, những vị chủ quản cao cấp này thật không bạc đãi áy náy chính mình một chút nào, bọn họ thâm nghĩ thỏa mãn dục vọng ăn uống lại không hề quan tâm đến việc nâng ức tiêu thụ của công ty.

“CEO, năm nay lưu hành phong cách phục sức cùng linh kiện Nhật Bản, quần áo mùa đông của chúng ta trong quý tới có khả năng tạo ra thành.....”

Nàng một bên nghe một bên gật đầu, công ty không phải hoàn toàn là những kẻ muốn đối chống phá, còn có không ít người thật tình vì công ty trả giá, kỳ vọng cùng công ty cùng nhau trưởng thành, liên tiếp đưa ra ý kiến để hòa tan mùi thuốc súng, mọi người tích cực gia nhập trong cuộc thảo luận.

Hội nghị không đầu vào đầu, nhưng lại kéo dài đến giữa trưa, một tiếng tan họp vừa mới cất lên, đoàn người tan tác như ong vỡ tổ, vài thư ký cùng trợ lý lưu lại dùng bữa, thu thập văn kiện cùng cái vật linh tinh khác.

Vừa rồi giống như đánh một hồi chiến, thật sự là mệt mỏi không chịu nổi Giang Thùy Tuyết tựa đầu về sau dựa vào thành ghế, hai mắt khép hờ nhẹ thở ra một hơi, ứng phó với đám cán bộ nguyên lão tự cao tuyệt đối không thể khinh thường, bọn họ tùy thời tùy chỗ luôn có thể tróc da khiến chân của nàng bị thương, làm cho nàng khó khăn ứng phó.

Bỗng dưng, một đôi tay hữu lực nhuần ần đầu vai cứng ngắc, nàng khẽ khàng phát ra thanh âm thoải mái, tưởng là thư ký am hiểu ý người của mình.

“Người vừa rồi thật sự không nên khiến cho Hứa quản lý khó nhấc chân xuống đài, hẳn ở trong công ty tương đối có lực ảnh hưởng, sau này người sẽ rất khó khăn.”

Nam âm trầm thấp đau lòng như đang cần người an ủi, nàng phút chốc mở hai mắt ra, đứng tránh đi đôi mắt hàm chứa tình yêu của nam nhân kia.

“Đừng quá phận, Trang tiên sinh.” Nàng vẽ mặt xa cách rõ ràng, hoàn toàn xuất ra khoảng cách.

“Tuyệt nhiên, chúng ta trong lúc đó còn cần phân chia lẫn nhau sao? Ta.....” Vẫn là vẫn như cũ yêu người.

“Thỉnh gọi ta Giang tiểu thư, còn có, thỉnh không cần nói loạn tên giao tình, người là nhân viên trong công ty của ta, tốt nhất nhớ kỹ thân phận chính mình.” Giang Thùy Tuyết biểu tình lạnh lùng, một bộ dáng giữ khoảng cách ngàn dặm.

Mắt lộ đau thương Trang Vũ Hân thống khổ thấp giọng kêu, “Người còn vì sự kiện kia trách ta đúng không? Người biết rõ chuyện đó không phải là điều ta mong muốn, ta là bị thiết kế hãm hại.”

“Thì tính sao? Sự thật chứng minh nam nhân không chịu nổi khảo nghiệm, cho dù chỉ có một chút dụ hoặc nho nhỏ liền phản bội cảm tình nhiều năm.” Nỗi đau đớn nhức nhối, cảm tình trái tim nàng kia từ từ đã được phai nhạt.

“Không! Thật sự không phải là sai lầm của ta, nếu không khi Giang Mộ Hạ kê đơn ở trong rượu, ta căn bản chạm vào cũng sẽ không chạm vào nàng một chút, nàng là tỷ tỷ người, mà người là nữ nhân ta yêu nhất.” [TNN: yêu nhất! Hừ. O.o]

Nàng nghe nói vậy bây giờ cũng chỉ cảm thấy buồn cười. “Là người cho nàng cơ hội kê đơn, nếu không người muốn từ trên người kẻ mẫu ta tạo nên cái tuyến ranh giới kia, để cho người rất nhanh leo lên chức trưởng thiết kế sư trong công ty, sự tình sẽ không phát sinh như nàng mong muốn.”

Hắn như ý nguyện, cũng bức đi ra rồi ngay lúc đó được trọng dụng, hẳn là người có tài, nhưng còn thiếu tôi luyện, ngồi trên vị trí này là chuyện không sớm thì muộn.

“Ta.....” Hấn hồi hận, nhưng cũng vẫn hồi không được chú hạ lỗi sự.

Nhưng mà hấn phải làm như vậy cũng là bởi vì nàng, nàng là CEO, mà hấn một tiểu thiết kế sư không biết khi nào mới có thể hết khổ, nhìn như thế nào cũng đều là hấn trèo cao.

“Là nam nhân sẽ đứng cảm phụ trách, ta đều có thể chấp nhận bạn trai chính mình cùng tỷ tỷ trên giường, người lại là người không thể biểu hiện như một nam nhân thực thụ hay sao?” Đừng để cho nàng phải xem thường.

Năm đó nàng thật sự bị tổn thương rất sâu sắc, nàng cùng Trang Vũ Hấn từ nhỏ đã quen biết, mẫu thân hai người cảm tình thân thiết như chị em ruột, bởi vậy bọn họ thường chơi đùa cùng một chỗ, phát triển tình yêu nam nữ cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng là ghen tị nàng có một cuộc sống của nàng công chúa, Giang Mộ Hạ trong lòng cực thống hận nàng, cô ta cho rằng cùng là nữ nhi của phụ thân, vì sao có sự khác nhau một trời một vực như thế, một người cao cao tại thượng, cảm y ngọc thực, một kẻ như bần dân, xem sắc mặt người ta mới có cơm ăn.

Nàng có Giang Mộ Hạ đều muốn phải có được, ngay cả tên một lần muốn sửa đổi thành Giang Cuối Hạ, tỏ vẻ nàng cũng là một phần tử của Giang gia, có thể cùng nàng cùng ngồi cùng ăn.

Vì muốn thắng nàng, Giang Mộ Hạ chơi bởi lâu lỏng cùng ca ca Giang Cuối Xuân liên thủ tính kế hãm hại nàng, lúc ấy khi nàng đang kết giao bạn trai, bố trí ngay tại trên giường hồng phấn của nàng để cho nàng tận mắt thấy một màn mây mưa thất thường của hai người.

Rất đau, như là có người đoạn xương cốt trên người, nàng đau đến ngay cả lệ đều không rơi được, mỗi lần sau khi thức tỉnh, toàn thân tri giác hoàn toàn chết lặng, nàng đã muốn quên đi cảm giác đau đớn là gì rồi.

Cùng một năm, phụ thân mất, đeo tang thế nhưng nàng cảm thấy không hề đau, tuân theo di chúc tiếp nhận quản lý công ty, lợi dụng công tác bận rộn quên mất đoạn tình cảm đau thương kia, cho tới bây giờ đã có thể thản nhiên đối mặt với tình nhân xưa đã kết thúc hồi lâu.

“Tuyệt nhi.....”

“Giang tiểu thư.” Nàng sửa lại cho đúng.

Trang Vũ Hấn bi thương nhìn nàng, “Người thật sự không thể tha thứ cho ta sao?”

“Không, ta tha thứ người.” Coi như nàng thay mẫu thân trả lại phần sai lầm đoạt người yêu của người ta.

“Chúng ta đây.....” Hấn mừng rỡ, nghĩ đến hai người có cơ hội hợp lại.

Nhìn nam nhân mình từng yêu, nàng nhẹ nhàng cười ra tiếng, “Không cần suy nghĩ nhiều quá, ta xem người như là bằng hữu.”

“Bằng hữu?” Hấn cúi đầu chua chát nở nụ cười. “Người như thế nào có thể dễ dàng đã quên thời gian của chúng ta, chẳng lẽ người chưa bao giờ yêu ta?”

Hấn yêu nàng nha! Một khắc cũng không quên.

“Là người đã quên đi! Ta nhớ rõ người trước mắt bạn gái vẫn là Giang Mộ Hạ, nếu theo như lời của người nói là yêu ta, vì sao người còn có thể cùng nàng một chỗ?” Nàng sẽ không lại ngốc nghếch quay lại với hấn, hợp thì quen không hợp thì phân ly.

Hấn hỗn hển rống to, “Bởi vì nàng uy hiếp muốn tự sát, nếu là ta rời nàng đi, nàng sẽ nhảy lầu trước đây ta cùng nàng chụp ảnh chung với các tạp chí lớn, muốn làm cho ta thân bại danh liệt.”

Giang Thùy Tuyết ngẩn ra, không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Tuyệt nhi, ta yêu người, không cần buông tha cho ta, ta sẽ nghĩ biện pháp thoát khỏi nàng, chúng ta sẽ có khả năng giống như lúc trước, vui vui vẻ vẻ yêu nhau.....”

“Không có khả năng.”

Một đạo thanh âm bén nhọn từ cửa truyền đến, một thân tươi mát nhìn Giang Mộ Hạ với vẻ mặt ghen ghét, chạy nhanh tới tóm lấy cánh tay bạn trai không buông.

“Các người vĩnh viễn cũng không khả năng cùng một chỗ, người Trang Vũ Hân cả đời này đều là của ta, người khác đừng mơ tưởng cướp đi, cho dù chết, ta cũng muốn lôi kéo người chôn cùng.”

4. Chương 4

“Nơi này, nơi này, đừng đụng chạm loạn, cẩn thận hồng nhan họa thủy liên lụy đến ta, đem khuôn mặt che khuất đi, không cần để người khác nhìn thấy.”

Một cái bàn tay trắng nõn tròn tròn giơ lên cao, một cái thùng phi..... Không, là một cái diện mạo phúc khí, nam hài có dáng người giống thùng phi cao trắng từ trong đám người xô đẩy thoát mình ra, phi thường gian khổ đem “Mỹ nữ” khiến cho đám đông xông xáo kéo đến một góc nhỏ yên tĩnh, tránh ột ít nam tử tự cho bản thân mình chính là soái ca đào hoa quá vậy.

Thể trọng vượt qua mốc một trăm kg, 1m87 Trần Kỳ An cũng không tính quá béo, phải nói là cường tráng, cơ thể luyện được sáu múi siêu phát đạt.

Hắn là thành viên đội quyền anh, còn là đại biểu quốc gia ra nước ngoài thi đấu, phi thường oai phong ôm trở về cúp vàng lấp lánh, được quốc gia tặng thưởng trăm vạn tiền thưởng, hắn lấy tiền thưởng này để bắt đầu đầu cơ sự nghiệp..... Ách, quỹ gây dựng sự nghiệp, cũng lấy bội số tích lũy tài phú, toàn lấy đỉnh hào quang bên người vị đồng học này.

Bất quá lá gan của hắn vừa vặn tỷ lệ nghịch cùng với “Thể tích”, siêu cấp nhát gan sợ phiền phức, ngay cả sâu lông cũng đều sợ, nhìn đến tiểu cường (TNN: con gián ý ~ lấy dép đập một phát là chết ko kịp gáp) thể nhưng kêu so với ai khác đều thê lương hơn, còn từng có khi gặp qua ngu công (con rết) đi ngang qua ông quần mà té xỉu.

Hắn người này ưu điểm duy nhất chính là thiện lương, hơn nữa cùng vẻ ngoài bất đồng, tâm tư đặc biệt tinh tế, đem tiền giao cho hắn bảo quản tối thỏa đáng, tuyệt đối sẽ không thiếu hụt hoặc mất mát, ngôi sao giáy sáng ngồi cùng ánh sao mới cũng không giống nhau.

Này cũng là người mà Đường Thần Dương tin tưởng nhất, một kẻ thẳng thắn mà lại là kẻ đại ngốc, không có tâm cơ gì, đối bằng hữu chân thành, nếu không phải hắn trời sinh nhát gan, đem mạng sống giao cho hắn cũng không thành vấn đề.

“Nga! Trời của ta, người như thế nào lại mặc vậy? Người phần nữ nhân phần đến nghiện luôn nha!” Có thể hay không tha cho hắn, đừng cưỡng gian ánh mắt của hắn nữa.

“Không đẹp sao?” Đường Thần Dương cố ý thủ làm tư thể tao nhã đi qua đi lại quanh người tiểu nam sinh phóng cái hôn gió, làm hại nhân gia mặt đỏ không thôi đụng vào bồn hoa cao bên cạnh.

“Van cầu người, an phận một chút, ta còn muốn sống rời đi chàng cầu gian số 3 .” Nếu còn lại như vậy tính toán sai, làm bừa hại hai mắt mù lòa, sớm hay muộn gì cũng có một ngày hắn nhất định sẽ bị tên này hại chết.

Chàng cầu gian số 3 là một tên quán pub, nó bán rượu, cũng bán cái “Hàng cấm” khác, thuốc phiện cùng súng ống thường xuyên có thể bắt gặp, có khi cũng có lúc cùng kẻ buôn lậu giao dịch.

Bất quá nếu kêu chàng cầu gian, không thể ngoại lệ mang lên bảy, tám cái bàn đánh bóng bàn cung cấp cho người ta ganh đua, đánh nhau nhốn nháo là chuyện bình thường, một ngày không nháo ba, năm lượt đi về thực không có người tới cửa, khó trách Trần Kỳ An đã muốn mở hội lạnh ứa ra, nhìn chung quanh bảo trì giọng điệu thấp thỏm.

“An đồng học, có ta che chở cho người thì sợ gì, muốn chết cũng không phải dễ dàng như vậy.” Muốn hóa trang như vậy hẳn là người khổ nhất nè quan tài cũng chưa kịp chuẩn bị tốt, lần trước thay hắn lấy một bộ hòm bằng gỗ sao liễu đã dùng rồi.

Trần Kỳ An đảo cặp mắt trắng dã, kiên quyết ép sát thân thể cao lớn vào góc tường. “Chính là có người mới khiến cho người ta đề phòng chú ý đến, người căn bản là cao thủ chuyên gây chuyện thị phi, không thể có một chút bình tĩnh.”

Cũng không có việc gì tốt nhất tránh xa một chút, bảo trì khoảng cách an toàn.

“Ôi! Người nói vậy làm cho người ta thương tâm nha! Ta là người như thế sao? Ai không hiểu được ta là người theo hòa bình chủ nghĩa, khó gặp nhất chính là sự kiện đổ máu, nhìn đến người khác người một đao, ta một đao liền chen chân vào lập tức tiến lên khuyên can.” Người văn minh muốn dùng phương thức văn minh giải quyết, như thế nào dọa hư tiểu hài tử được.

“Làm trò, người không phải khuyên can, trực tiếp bẻ gãy hai cổ tay người ta lấy bạo chế bạo, xương cốt bị đứt đoạn phần thịt đương nhiên không thấy máu chảy.” Luận về sự tàn bạo hãn tuyệt không đứng sau người ta, khuôn mặt tươi cười hết Diêm Vương.

“Ít nhất ta ngăn chặn một trường trận chiến ác liệt, giảm thiểu rất nhiều người thiệt mạng, không phải sao?” Chết tử tế không bằng còn sống, bọn họ nên cảm tạ của hãn một mảnh thiện tâm.

“Này cũng đúng.....” A! Hãn làm chi đối đáp xướng họa thêm vào, rõ ràng là cái ác đi còn cứng rắn狡 hoạt, hãn cư nhiên cũng ngốc vù vù thả mồi vào.

“Đường Thần Dương, người muốn hai mươi vạn trước cầm lấy, ta phải đi.”

Hai mươi vạn?

Một vị tiểu thư mặc váy ngắn mê người, ngực thấp nhỏ nhắn đáng yêu bất thành linh hai lỗ tai đột nhiên nhanh nhạy, tay cầm một ly nước chanh đi ngang qua hai người trước mặt, ra vẻ dường như không có việc gì liếc mắt một cái.

Nàng là mới tới, không rõ ràng lắm vị “Mỹ nữ” này là khách quen, dựa vào tư cách cùng là nữ nhân, đầu tiên sinh ra chán ghét, đem Đường Thần Dương coi là đối thủ hàng đầu cướp mối, không nghĩ muốn cho đối phương được hồi quả.

Kết quả là, nàng hướng đến một nam nhân tóc húi cua, cúi đầu ở hãn bên tai nhẹ nhàng nói vài câu.

“Đợi chút, làm gì đi vội vã, ta thực nhàm chán, người theo bồi giúp ta.” Đường Thần Dương hơi lộ ra kiều thái nháy mắt đẹp, hướng trong ngực cường tráng hãn i ôi.

Thực là cô nương mị hoặc lòng người, phong tình vạn chủng, giống như một đóa mẫu đơn trong nháy mắt nở rộ kiều diễm, diêm dúa lại mang theo một tia buồn bình.

Có thể nhận thấy bản thân mình không có phúc khi tiêu thụ, Trần đồng học chỉ kinh sợ mà không chút vui mừng hoan hỉ, hãn giống bị độc được trí mạng đụng tới dường như vội vàng tránh né ra xa, động tác cực kỳ nhanh chóng giống hết như đụng phải chuột túi mẹ Australia, hoảng sợ vạn phần.

“Đồng..... Đồng học, người bị quỷ nhập phải không?” Hãn mồm miệng không dám mở rộng, sợ nhiễm phải bệnh không thể trị.

Thật sự là một hình ảnh cực kỳ buồn cười, trắng hán nhát như chuột như chiếc lá bé nhỏ run rẩy trong gió, cho dù lui thành một đoàn, cực lực che giấu chính mình nhưng vẫn rõ ràng, làm cho người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy.

“Người nói đâu? Tiểu An An, ta đánh nhau đối với mãnh nam quyền anh đặc biệt cảm thấy hứng thú, người muốn hay không thử xem cái tư vị mông lè trạng thái cơ bắp bành trướng, ta sẽ đối với người thực ôn nhu thực ôn nhu, tuyệt sẽ không làm tiểu thí thí rắn chắc có thịt của người bị thương” Trời sinh không có chí tiến thủ, hãn thật sự bị say mê mỹ mạo của chính mình.

“Không cần nha! Không cần tìm ta, ta không có cái loại ham mê này, người buông tha ta đi! Chúng ta xã đoàn có mấy cái học trưởng không sai, bọn họ đối với người ái mộ đã lâu, ta giới thiệu cho người..... Nha! Người làm chi đánh ta? Rất đau nha!” Người tốt làm khó.

Ha ha quyền đầu, Đường Thần Dương lại bỏ lên một quyền. “Không đánh người thì đánh ai, bộ dạng xinh đẹp không phải là lỗi của ta, Đường gia chuyên sản xuất ra mỹ nữ, di truyền ghen mạnh mẽ làm cho ta nghĩ muốn bình thường một chút cũng không có khả năng, nhưng là họ Trần, ta làm sao giống đồng chí, người xem ta ai cũng ra tay sao?” [TNN: thật muốn mà~ thôi ra tay đi anh Dương O.^.O]

Hay hóa trang không phải là đồng tính luyến ái, dưới tình huống toàn một nhà đều là thành viên nữ tính, hẳn bắt đồng phải sống như thế nào thành đây, cảm giác bị cô lập cũng không dễ chịu, ngay cả lạnh lẽo nói cũng không thể.

Xem hẳn biến thành “Tỷ muội” thật có nhiều tiện nghi, tỷ tỷ muội muội không bao giờ đưa hẳn bài trừ ra bên ngoài, bọn họ cùng nhau thảo luận sơn môi nhan sắc, nội y nhỏ, kiểu tóc xoắn cùng bằng hữu hàng tháng đến một lần thật sự quá tốt, không chỗ nào là không nói chuyện.

Trên cơ bản hẳn vẫn là nhiễm sắc thể giống đực, xúc động cùng thường thức đối với nữ nhân, cái con nhóc bên trái kia rất diễm lệ, là đi lao ra, bên phải em gái rất hoang dã, tám phần là nữ lão đại, cô em phương hướng 10 giờ không cần phải nói là xe taxi, ai đều có thể thượng, đối con mèo lớn kia là trầm trọng nhân công chế phẩm.

“Duyệt” Không người nào trọi nha! Hẳn tùy tiện ngấm ngấm có thể nhìn ra ai là chế phẩm thấp kém, khí chất che giấu không được, món tốt cùng chế phẩm vừa xem là biết ngay.

“Ách, này..... Ha ha a! Hiểu lầm hiểu lầm, ta hiểu lầm người, mỗi lần nhìn người đều là trong cho thân nữ nhân, ta đều đã quên người là nam.” Bọn họ lần đầu tiên làm chuyện xấu là khi hẳn giấu giấu đi xuống nhìn lên nữ sinh viên tắm rửa, trần như nhộng..... Oa! Không được, vừa nghĩ đã muốn chảy máu mũi.

“Ăn hừ! Theo giúp ta chàng cầu gian số một liền tha thứ lời nói vừa rồi của người.” Đi vào chàng cầu gian có thể nào không ngoạn một chút, hoạt động gân cốt.

Nha! Nguyên lai là loại bồi pháp này, dọa hẳn sốc một cú.

“Ta chờ một chút còn có khóa..... Di? Không đúng, là chúng ta có khóa, người thể nhưng đừng có mà trốn học nữa, râu giáo sư thực mất hứng, người khi lão điểm danh không đến, tuyên bố đá người.”

“Ai để ý đến hẳn.” Hẳn mới luyến tiếc chuyện hẳn phân ban vào ban cao nhất, “Đến, ngoạn một chút.”

Trần Kỳ An cười đến thực khó coi liên tục lắc đầu. “Thành tích của ta không tốt như người, thông minh cũng lại không bằng người, nếu lần này không đạt tiêu chuẩn, sang năm người sẽ gọi ta là học đệ.”

“Thật vô dụng.” Đường Thần Dương thở từ lỗ mũi ra, vẫn không miễn cưỡng.

“Thật có lỗi, ta đi trước một bước.....”

Hẳn nói mới nói được một nửa, bỗng nhiên trên vai xẹt qua một sợi ngân bạc, ngay lập tức phòng thủ, viên đạn từ chiếc nhẫn trên ngón tay tựa khe động chớp lên, hẳn lập tức không có dũng khí tránh ra.

Học quyền anh là vì đi nhằm xã đoàn, cứng rắn bị kéo vào xã, kỳ thật hẳn là muốn vào trong xã nấu nướng, làm sư phụ bánh kem, hẳn thích làm bánh ngọt, không hề có ý định tranh đấu tay chân, tuy rằng thể trạng của hẳn trắng kiện thường bị người ta hiểu lầm.

“Hẳn không cùng người, ta cùng người ngoạn một ván, có lá gan thử hay không nha! Đường gia Tam muội.” Ánh mắt tràn ngập ý miệt thị cao thấp quét qua.

Nam nhân tóc húi cua kia tuổi tương đương cùng Đường Thần Dương, bọn họ từng là đồng học, cũng cùng treo, là một vị đệ tử tốt trong mắt sư trưởng, đứa bé được nuôi dưỡng tốt, một kẻ hay kết đảng chuyên đi khiêu khích phá hư đệ tử, là tội phạm truy nã trong tương lai, hàng rào quá rõ ràng.

Nam sinh tóc húi cua đi cùng với hoa hậu giảng đường học giỏi, là một đệ tử toàn năng, bởi vậy ngày tháng sau này khó mà giải được mối thâm thù.

“Lão K, người còn không có học ngoạn đi! Trên lông mi vết sẹo kia giống như không thể cho người ghi nhớ bài học giáo huấn.” Có thể thấy được hẳn lúc ấy xuống tay rất nhẹ.

“Ít nói lời vô nghĩa, ngoạn hay không ngoạn?” Lão K đem gậy golf hướng trên vai phóng tới, giá thật mười phần.

“Tiền đặt cược là gì?” Sẽ khiến cho hẳn không dậy nổi, thật là “Thanh thiếu niên” muốn tìm bất mãn luôn đặc biệt táo bạo.

Hẳn cười lạnh, “Người trên tay giữ hai mươi vạn.”

“ Hai mươi vạn của ta.....” Đường Thần Dương bừa bãi lấy ra túi giấy tiền mặt, ở trước mặt của hắn mặt giờ giờ lên.

“Có thể, món tiền nhỏ thôi! Quãng đến hồ phân cũng không muốn xoay người nhặt lên, vậy người đâu? Tổng không thể gặp ta thấy có tiền liền đổ mất đi!”

“Ta, đồ nạng.” Hắn một phen kéo qua mỹ nhân dáng người nóng bỏng, đem nạng đẩy lên trên mặt bàn.

“K ca, người đang làm cái gì, ta.....”

Một cái bàn tay lại đây, cô gái xinh đẹp diễm lệ lập tức kinh ngạc ngây người mất đi thanh âm, không thể tin được nam nhân mà nàng theo ba tháng sẽ động thủ đánh nàng.

“Nam nhân nói đối với người mở đường sống, chờ ta thắng cuộc này liền cho người sống thỏa mái một phen, bảo đảm người nhẹ nhàng như muốn bay lên.” Hắn gọi là bay lên như tiên kia chính là chỉ ma túy.

Cô gái không nói, nàng hít thuốc phiện thành nghiện đã sớm giới không xong, một ngày không có độc phẩm nàng căn bản sống không nổi.

“Ngượng ngùng, này chỉ mèo hoang giá trị không đáng giá năm trăm khối, bên ngoài đứng vách tường nói không chừng đều so với nàng sạch sẽ, người có thể hay không lấy chút gì đó đáng giá ra, đừng đem đồng hư thiết hồng ném cho ta, ta xem giống như ông già đứng đường nhặt mớ sao?” Lấy bởi vì tiền đặt cược tối không phẩm.

“Đường Thần Dương, người dám chê ta cái bô bẩn?!” Lão K mở quyền đầu, đánh lên bàn bóng bàn.

“Bẩn hay không bẩn là chuyện của các người, bản nhân phi thường chú trọng cá nhân vệ sinh, nếu người ngoạn không được thì cũng đừng ồn ào, đỡ ọi người nhìn xem ,mà chê cười.” Hắn vén vén sợi tóc bảo bối, mũi hoặc hướng mọi người cười.

Rượu không say nhưng lòng người tự say nha! Người ở đây mặc kệ có biết giới tính của hắn hay không, đều nhìn không được kinh diễm nha một tiếng.

Thua không dậy nổi lão K tàn nhẫn rống một tiếng, “Bằng không người muốn thế nào, muốn lực lượng mỏng manh của ta sao?”

“Khụ khụ! Kia đồ không cần, người thắng, lấy đi hai mươi vạn, ta thắng, người liền tứ chi nằm úp sấp, vòng quanh ta bò sát ba vòng, thuận tiện uống cái vài tiếng tới nghe một chút.” Hắn muốn tay hắn chân làm gì, làm dọa người món đồ chơi không thành.

“Người..... Hảo, là ta cá, ai đến trước?” Trợn mắt nhìn quanh lão K vì đồ một hơi, lập tức đồng ý điều kiện của hắn.

Đường Thần Dương có giáo dưỡng làm cái thủ thế mời, ngón trỏ cuốn tóc dài sán lạn tươi cười khanh khách, thập phần tao nhã dựa người vào đài hình trụ bên cạnh chàng cầu, vẻ mặt thảnh thơi như là đến xem náo nhiệt.

Hắn một câu cũng không mở miệng, phục vụ sinh chàng cầu gian số 3 tự động đem lên cho hắn một giỏ gây golf bạc, hắn chọn một cây rồi thuận tay đặt ở bên môi, thần sắc khiêu khích hôn hôn thân cán.

Chỉ là so về khí thế, hắn đã thắng trước 1, mọi người trong mắt lộ tinh thần đáng vẻ xán lạn như thấy vật sáng, mà lão K liên tiếp gây lỗi.

Không cần so sánh hai người với nhau, mọi người cũng nhìn ra được người thắng là ai, mới ván thứ nhất, Đường Thần Dương thế như chẻ tre thoải mái cắt cây vào trong bao, không nên phí quá lớn sức lực liền thắng ván cuộc, nhìn xem một bên lão K vừa hận vừa vội, hai mắt nhanh theo dõi món hời của hắn đặt cược hai mươi vạn ở trên bàn bên cạnh.

Thực cuồng vọng, nhưng cũng khảo nghiệm nhân tính.

Quả nhiên, gặp kỹ thuật không bằng người ta lão K kiểm chế không được động thủ ra tay, hắn mới mặc kệ thua có bao nhiêu khó coi, chỉ cần có tiền, ai còn dám xem thường hắn, chỉ cần nắm tiền trong tay.

“A ~”

Đột nhiên tiếng kêu thê lương vang vọng, chỉ thấy tay trái hấn đang cầm ngã nhào trên mặt đất kêu rên, cổ tay mất tự nhiên buông lỏng xuống.

“Ta nói rồi con người ta nhất định phải học được giáo huấn, nhưng ngươi vẫn không vâng lời thôi! Xem ngươi ngoan ngoãn chưa đi xong ba vòng đâu? Vẫn là muốn ta đem tay chân của ngươi đánh gãy hoàn toàn?” Cây gậy ở không gian hạ xuống, mới khiến cho nai con mới sinh bình tĩnh.

“Đường Thần Dương, ngươi.....” Y dám chặt đứt tay hấn, hấn rất thật giận.

“Ta rất mong chờ!” Đường Thần Dương trêu đùa cây gậy golf, làm nghi thức lấy gậy chỉ huy.

“Ngươi.....”

Tình thế không bằng người, lão K nuốt xuống hận ý trước mắt khuất nhục, hạ mình quỳ xuống vòng quanh hấn bò sát ba vòng, phát ra âm thanh chó sủa, đẩy lòng lại âm thầm thề, chung quy rồi sẽ có một ngày hấn sẽ đem nhục nhã hôm nay nhẫn nhịn chịu lấy lại.

“Ai nha! Đã giữa trưa, ta phải đi đưa đồ, không phụng bồi, ngươi chậm rãi đi, đồng học, cẩn thận đầu gối bị xước da.”

Thiếu chút nữa đã quên cơm trưa của Tiểu Tuyết thân ái, hấn chạy nhanh trở về chuẩn bị, một bữa cơm dinh dưỡng mới có thể có năng lực khỏe mạnh một ngày, cổ lên cổ lên.

Đường Thần Dương phóng ba cái mị nhãn, mê đảo nam chúng xung quanh, thuần thực nâng đôi giày cao gót ba phân nhanh nhẹn rời đi, hoàn toàn quên mất Trần Kỳ An nhất gan còn lui ở một góc, run rẩy nhìn mặt đất thảm hô #

Khổ nha!

“..... Ngươi hồ ly tinh này không biết xấu hổ, mẫu thân trộm nam nhân của mẹ ta, ngươi lại ở nơi đây đoạt bạn trai của ta, ngươi đến tốt cùng là có cái ý tứ gì? Mẹ con hai người các ngươi cũng chưa có người muốn sao? Vừa nhìn đến nam nhân liền mất lộ hoa si, mặc kệ người ta có bạn gái hay không cũng sẽ đoạt, ngươi không khỏi rất hạ lưu.....”

“Đủ, Mộ Hạ, ngươi lại ở đây hồ nháo cái gì?! Công ty là nơi ngươi có thể xằng bậy sao? Ngươi mau trở về, đỡ cho khỏi mất mặt xấu hổ, chuyện này cùng Tuyết nhi một chút quan hệ đều không có, là ta tự mình đa tình.” [TNN: ừ, đúng~ ngươi tự mình đa tình O^^O]

Đây là một hồi trò khôi hài, cũng là không để ý rõ quan hệ tam giác, nữ nhân vào trận chiến một khi đã đấu vô liền không dứt ra được, người bên ngoài khuyên can dụ hồi đồng phát cỡ kì reo hò, càng khiến cho tình hình chiến tranh ngày càng trở nên gay gắt.

Sự bảo hộ của Trang Vũ Hân chẳng những không dùng được, ngược lại càng làm cho người ta bất mãn, ghen tỵ trong thâm tâm khiến cho Giang Mộ Hạ căn bản là đỏ mắt, cảm giác không an toàn ẩn núp lâu ngày lập tức toàn bộc phát đi ra, do giống như người đàn bà chanh chua chữ đồng nhằm bảo vệ tình yêu không dễ dàng kiếm tìm.

Nàng vẫn đều rất rõ ràng nam nhân bên người cũng không yêu nàng, thậm chí mang theo một cổ chán ghét thù địch, là nàng dùng quỷ kế mới có thể làm cho hấn cùng nàng cùng một chỗ, lấy tự sát uy hiếp để ngăn hấn không được rời đi nàng.

Ngay từ đầu nàng đối Trang Vũ Hân chỉ là có chút hảo cảm, nhưng khi vừa nhìn thấy hấn ân cần che chở bảo vệ hai mẹ con muội muội, cổ cảm giác hảo thắng kia không chịu thua tâm thần nhiên dựng lên, động ý đồ cướp đoạt.

Sau khi trở thành người yêu, hấn đối với nàng thái độ thủy chung không thay đổi, như gần như xa tưởng chừng như muốn bức bách nàng chủ động cầu đi, nàng không cam lòng bị chồng ruồng bỏ, cố ý tốt muốn nắm bắt lấy tâm của hấn, bất tri bất giác càng lún càng sâu, từ thích biến thành yêu.

Càng thương hấn lại càng sợ hãi, nàng biết chính mình không có khả năng lưu được nam nhân vĩ đại như vậy, cho nên nàng phải dùng hết cách để thay đổi hấn, đeo bám hấn dính lấy hấn không để lọt dù chỉ là

một tia hổ, tuyệt không để cho nỗi sợ hãi trong lòng trở thành sự thật, không từ thủ đoạn cũng muốn lưu lại hấn, nàng không chiếm được cảm tình người khác cũng mơ tưởng được.

“Người đều có thể không hề áy náy nói yêu nàng, làm sao có thể cùng nàng không có vấn đề gì? Nếu không nàng dụ dỗ muốn câu dẫn người, đem người đầu óc mê muội choáng váng, người lại quên tồn tại của ta thì như thế nào?”

Tất cả đều là lỗi của Giang Thùy Tuyết, nếu nàng không cho hấn chút ít ám chỉ, hấn làm sao không có nửa điểm chân chờ bày tỏ yêu thương?

“Đều nói đó là chuyện cá nhân, người còn muốn nháo tới khi nào? Không đem được mọi người tới chế giễu mới cam tâm tình nguyện sao?” Trang Vũ Hấn vẻ mặt không kiên nhẫn bỏ tay nàng ra, hậm hực hút thuốc.

“Chê cười cái gì? Nàng muốn cùng bạn trai của ta giả trò ám muội, ta muốn nháo, muốn lớn tiếng ồn ào, làm ọi người đến công bằng phân xử, nhìn xem ai là tiện nhân, ý vào một chút tư sắc thông đồng cùng với nam nhân của ta.” Nàng không ồn ào thì không thể nhẫn nhịn đi, sớm một chút rời đi Đài Loan.

“Giang Mộ Hạ, người phát điên đủ rồi phải không?! Người lại cố tình gây sự như vậy, chúng ta liền chia tay, ta rất cuộc chịu không nổi người tổ chức thần kinh ham muốn giữ lấy của người, người quả thực là người điên.”

“Chia tay?” Nàng rống giọng cười to điên dại, lòng bàn tay đâm sâu vào da thịt chính mình.

“Người nghĩ rằng ta sẽ để cho người thuận lợi theo tâm ý của người cho các người cùng một chỗ sao? Đừng quên chiếc ghế trưởng bộ phận thiết kế sư của người là dựa vào ai duy trì, mẹ ta chỉ cần một câu, đừng nói là ghế trưởng, ngay cả này phần công tác này của người đều không bảo đảm!”

“Người.....” Hấn thật sự hối hận nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, nhưng lại cùng nàng có dây dưa liên lụy.

“Người là trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ta, trừ phi ta chết, nếu không người cả đời này đều là của ta, người thể nhưng có rất nhiều ảnh chụp đặc sắc ở trên tay ta nha!” Nàng không sợ hấn không chịu theo.

Mất lộ những mũi nhọn thống hận Trang Vũ Hấn nắm chặt tay. “Người rất cuộc muốn như thế nào?”

“Ta nghĩ như thế nào?” Nàng lại kiêu my dựa vào người hấn, một bộ dáng tiểu nữ nhân luyến ái.

“Ta muốn người yêu ta, hoàn toàn quên hồ ly tinh hạ lưu kia, cả đời hứa không cùng nàng lại cùng xuất hiện một chỗ.”

“Làm không được.” Một câu.

Nàng nhất thời mất hàm lệ thay đổi toàn bộ sắc mặt. “Người dám nói làm không được, nhất định là nàng còn nói cái gì, ở trên người người hạ cổ, ta xé nàng, ta muốn đem nàng băm thây vạn đoạn, có ta không có nàng, ta muốn xé rách nàng.....”

“Người điên đủ không.....”

Giang Mộ Hạ giống điên rồi giơ hai tay lên cao, muốn dùng móng tay bén nhọn xé rách mặt hoa không chút thay đổi của Giang Thùy Tuyết, Trang Vũ Hấn phát hiện ra ý đồ của nàng sức giữ chặt nàng, sau lại vung tay.

Có lẽ bị hành vi điên cuồng của nàng làm cho tức giận đến mất đi lý trí, cũng có thể là do tức giận động lại trong nhiều năm, hấn không chút do dự giơ cánh tay lên, hướng hai gò má của nàng ghen ghét tạt qua, xoa sạch kiêu ngạo bừa bãi của nàng.

Nàng tức thời ngẩn ra, tựa hồ không tin nam nhân hào hoa phong nhã sẽ động thủ, trên mặt truyền đến cảm giác đau nhức nhối mới làm cho nàng thanh tỉnh, tiện đà ánh mắt chảy xuống lệ, giống như đang nói ta là người yêu nhất của người, người có thể vô tình đối đãi như thế này sao?

Lúc này, mẫu tử Tống Ánh Từ đẩy cửa mà vào, Giang Mộ Hạ lập tức nhận hết ủy khuất chạy vội tới bên người mẫu thân tố khổ.

“Mẹ, người nên vì ta mà làm chủ, Vũ Hân chỉ vì hồ ly tinh không biết xấu hổ kia đánh ta, người giúp ta đánh trở về, đem nàng đánh cho không mặt mũi gặp người.” Cho dù bị thương, trong lòng nàng hận không phải nam nhân làm nàng bị thương tâm, mà là vô tội bên thứ ba.

Nữ nhân làm gì khó xử nữ nhân, chân chính có sai là nam nhân, nhưng là nữ nhân sẽ không thừa nhận chính mình lưu không được tâm nam nhân, các nàng thủy chung cho rằng nam nhân yêu nhất là chính mình, nhất thời bên ngoài là bị dụ dỗ, sai tuyệt đối chính là nữ nhân khác.

Tình yêu làm cho nữ nhân trở nên choáng váng, các nàng tâm môn lung lăm tối, chỉ nguyện sống ở trong thế giới mà chính mình bên ra, cho dù tình cảm lưu luyến đã xuất hiện vết rách, vẫn nghĩ đến dụng tâm may vá liền có thể trở lại như trước.

Nhưng mà không có yêu chính là không có, cưỡng cầu đi nữa cũng không được gì, bất quá chỉ khiến cho chính mình bị thương càng sâu, người không biết buông tay nhất định sẽ chịu khổ, khiến cho hai người đều bị thương, không thể giải thoát.

“Ai dám đánh nữ nhi ta? Có phải mượn mặt trời có phải hay không! Nữ nhi của ta nhưng là tiểu thư lá ngọc cành vàng, có thể để cho kẻ khác tùy ý chạm vào một sợi lông tơ của nàng sao?” Rất không đem nàng để vào mắt.

“Mẹ ”

Nữ nhi kêu to một tiếng, Tống Ánh Từ đau lòng hô một tiếng, “Ôi! Mặt đều đánh đỏ, bảo bối của ta nha! Ai như vậy nhẫn tâm dám đối với người dùng bạo lực? Ta tuyệt không tha cho hắn.”

Người làm mẹ tâm tính luôn bao che khuyết điểm có thể thấy được, không hỏi nguyên do lại đi trách tội người khác, cá tính nữ nhi nàng lại không rõ ràng hay sao? Nhưng trong mắt nàng chỉ nhìn đến nữ nhi bị ủy khuất, lại xem không thấy một mặt bốc đồng mãnh liệt của nàng.

“Là nàng.” Giang Mộ Hạ ngón tay chỉ, phần hận khó tiêu.

“Nàng?” Tuy rằng biết nữ nhi chỉ điểm người ta đều không phải là người xuống tay, mượn đề tài để nói chuyện của mình từ mẫu Tống Ánh Từ mặt vừa thu lại, thay đổi gương mặt Dạ Xoa. “Giang Thùy Tuyết, người lại khi dễ nữ nhi của ta.”

Lại?

Lên án như vậy nói có bao nhiêu nghiêm trọng, phảng phất như là quán tính.

“Tổng nữ sĩ muốn hay không mang nàng đi nghiệm thương, bàn tay ấn trên mặt nàng nhìn cũng có thể biết so với tay của ta lớn hơn, thật sự là không có ý muốn vu oan đổ tội chứ.” Thực buồn cười, nàng vì sao phải lưng đeo giả dối đổ tội đi.

“Thật là nhanh mồm nhanh miệng, nữ nhi của ta nói là người làm chính là người làm, còn không mau hướng Mộ Hạ xin lỗi!” Nàng mang tư thái trưởng bối, lấy bối phận đè áp người khác nha.

“Không phải là ta sai, không tất yếu phải xin lỗi.” Giang Thùy Tuyết ngữ khí cường ngạnh bất vi sở động.

Lần nữa thoái nhượng sẽ chỉ làm bọn họ càng được một tác lại muốn tiến một thước, tự cao tự đại, chuyện nên kiên trì nàng tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.

“Được người cái tiểu tiện nhân, người với mẹ người thật sự là một cái dạng, cướp nam nhân người ta còn có thể mặt không đỏ sặc, dường như không có việc gì cười nhạo người khác không hổ là có bản lĩnh, cái tốt không học lại luôn học những thứ xấu xa, người nha! Như thế nào có thể vô sỉ đến loại tình trạng này?!”

Tống Ánh Từ đem oán hận ngày xưa bỏ vào trên đầu nàng, mẫu thân mang tội nữ nhi chịu, năm đó các nàng bất quá thiên kim tiểu thư chỉ là hơn xuất thân danh môn, nay nàng cũng không nghĩ muốn bỏ qua cho tình địch nữ nhi, những thứ thiếu mẹ con hai người các nàng, nàng sẽ từng thứ một đòi lại.

“Xin hãy tôn trọng một chút, người chết mọi chuyện cũng đã qua, người nếu lòng có bất mãn, ta không ngại người đến tìm mẫu thân ta lý luận, dù sao ba đã ở nơi đó, các người ba người có thể mặt đối mặt nói rõ.” Ân oán thế hệ trước cùng với nàng không quan hệ.

Nàng vừa nghe, sắc mặt giận dữ đầy mặt. “Người nói cái gì?! Cư nhiên rửa ta chết, người này tiểu tạp chủng ác độc.”

“Tiểu tạp chủng?” Đôi mắt bắn ra mũi nhọn lóe sáng, Giang Thùy Tuyết thanh âm không hề mang theo độ ấm.

“Người muốn chỉ là nữ nhi của người sao? Đừng quên ta thế nhưng là được hôn nhân bảo đảm là con sinh ra trong giá thú, mà bọn họ ở theo quy định của pháp luật đăng ký nuôi nấng.”

“Người.....”

Đây là nỗi đau nhức lớn nhất trong lòng nàng, lại bị người ta cường ngạnh cắn rách xé nát phanh phui, bao nhiêu chuyện cũ trước kia như thủy triều vọt tới.

Ba mươi năm trước Tống Ánh Từ người cũng như tên, ôn nhu lại thiện lương, gia cảnh mặc dù không tốt lại vui vẻ giúp đỡ mọi người xung quanh, ở quê nhà là một cô gái tốt khó gặp.

Nàng cùng con của hương trưởng (trưởng làng) kết giao, người anh ta anh mọi người đều rõ ràng, thế nhưng tại đây thời điểm Hạ Vận Vân xuất hiện, nàng không để ý ánh mắt thế tục ngang ngược cướp đoạt tình ái, thậm chí bắt lấy được tâm của Giang Đông Sinh.

Từ khi đó mọi chuyện đã bắt đầu, trái tim Tống Ánh Từ như lâm vào đại biến, tính tình quái đản, không hề đối xử với người khác trả giá ôn nhu, trong mắt tràn đầy hận ý, nàng bắt đầu hành vi phóng đảng, đem chính mình biến thành thanh danh bữa bãi, trả thù người yêu phụ lòng, không để cho hắn vui vẻ hạnh phúc, lúc nào cũng vì chuyện tình cảm mà áy náy bất an.

“Tống phu nhân, thỉnh không cần trách cứ CEO, là ta động thủ, người muốn trách thì trách ta tốt lắm.” Không muốn cũng không đếm xỉa đến Trang Vũ Hân động thân mà ra, che chở nữ nhân mà hắn yêu nhất.

Bất quá hắn không mở miệng thì hoàn hảo, vừa đứng ra liền khiến cho Tống Ánh Từ càng thêm thống hận Giang Thùy Tuyết, thù mới hận cũ một nhất toàn bộ lôi đi lên, nàng rõ ràng là vợ của tiền nhiệm chủ tịch, thế nhưng là lại không phải là người vợ được coi trọng, toàn công ty cao thấp chỉ nhận thức Hạ Vận Vân là Giang phu nhân, là nguyên phối, mà nàng chỉ nhận được một cái danh hiệu ảo Tống phu nhân.

Nàng không nghĩ tới công ty nguyên nhân chính là sở hữu của Hạ gia, Hạ Vận Vân là đại tiểu thư danh xứng với thực, công nhân viên tất cả đều là nhìn tiểu thư từ từ lớn lên, có thể kêu nàng một tiếng Tống phu nhân đương nhiên sẽ không sai, nàng tính toán chi li vẫn không thể lấy được sự tôn trọng.

“Người cút ngay, tại nơi này đối với người nói chuyện rõ ràng.” Nàng một phen đẩy ra Trang Vũ Hân, vẻ mặt không hề giận. “Tiểu tiện nhân, mau cùng nữ nhi của ta xin lỗi, nói người không bao giờ gian dối cùng nam nhân của nàng.”

Một bên Giang Mộ Hạ vẻ mặt cao ngạo giờ mũi lên, một bộ chờ xem Giang Thùy Tuyết không còn thể nào đắc ý.

“Ta không cho là ta đã làm qua chuyện có lỗi, còn có, ta không cần nam nhân ai muốn ai thì tự mà nhặt lấy đi, đừng mà gây loạn mượn tội danh đổ tội cho người ta gia tăng trò cười, nếu ta thật sự muốn cướp, nữ nhi người có thể tranh với ta sao? Nàng bất quá tốt nghiệp từ tại trường trung học hạng ba đệ tử hạng ba, mà ta lấy là văn bằng chính thức.”

Nàng không muốn cùng Giang Mộ Hạ so sánh với nhau, nhưng bọn hắn khiến cho nàng không thể không phản kích, nàng đáp ứng qua mẫu thân, tuyệt không để cho chính mình bị khi dễ.

“Chết tiệt xú nha đầu, người dám nói nữ nhi của ta không bằng người, xem thử ta xé xác cái miệng thói này của người ”

Không trải qua giáo dục gì, Tống Ánh Từ liền đáng giận nói nhà bọn họ bằng cấp không cao, lúc trước nàng chính là thua ở gia thế cùng học thức không bằng người, trở mắt nhìn hương trưởng nịnh nọt ngênh đón người nhà Hạ gia, lại đối với chuyện khi nàng sắp lâm bồn (sắp sinh) cũng chẳng quan tâm, còn gọi người hầu dùng chổi đem nàng quét ra, nói nhà bọn họ không thu thứ vô dụng, chuyên môn thu dụng những kẻ biết leo trèo quyền thế những loại rác đất tiền.

Cứ nghĩ sau khi chịu đựng qua nỗi khuất nhục, nàng nhất thời đầy một bụng lửa giận liền nổi trên gương mặt, không hề còn chút lý trí nào tiến lên phía trước, giơ bàn tay lên đã nghĩ muốn cho người trước mắt một cái tát

5. Chương 5

“A! Nhộn nhịp quá nhộn nhịp nha! Tam cô lục bà đều đến đây, hôm nay là có hội chùa hay là các cô các mẹ đi cúng tổ, như thế nào không có các phụ thân theo bồi, vương bát đã quên tặng mỹ nhân của ta lược ngà, thế nhưng cũng có thể đạt tới hiệu quả máu lưu đầy mặt dùng được.....”

Tổng Ánh Từ cánh tay giơ cao ở giữa không trung, không có cơ hội hạ xuống, một cái đại chưởng thành linh kiểm lấy các đốt ngón tay tại cổ tay của nàng, làm cho nàng không thể bỏ xuống được, cũng vô pháp nhúc nhích, giơ lên trên cao.

Giang Thùy Tuyết vốn tưởng rằng khó thoát khỏi ăn một cái tát đang chờ cảm giác đau đớn phát sinh, thế nhưng bên tai không truyền đến âm thanh dự định mà gần như lại là tiếng cười đùa cợt hi ha, nàng lâm vào trạng thái ngẩn ra.

Bất quá trạng thái trong bộ dáng nhẫn nhục chịu đựng của nàng, lại thêm hành vi không chút phản kháng chọc người nào đó tương đối bất mãn, trong đôi mắt xinh đẹp bốc lên hai ngọn lửa giận nhem nhóm, cơn tức ứa ra giống như tân như bị bỏng.

Cũng chính bởi vì hơi nóng bốc lên, trong phổi tựa như bị thiếu dưỡng khí, giận dữ đến nỗi muốn giết người, hấn cũng bất quá chỉ tới trễ 10 phút, thiếu chút nữa ân nhân cứu mạng gốc gác phải chịu khổ vì độc thủ!

Này vài năm công tác trị an càng ngày càng tệ, ngay cả kẻ bắt cóc đều có thể quang minh vào nhà cướp giật tiền sát hại tính mệnh người ta, dưới lầu bảo vệ hấn nên đuổi việc toàn bộ, đổi cho đội lực chiến hoặc là thành viên tổ đột kích đến đảm nhiệm công tác bảo hộ công nhân viên, vừa thấy có người xấu xâm nhập ngay lập tức cầm lấy nã thủ, lại dùng chuông báo động, xem thử ai còn dám làm xằng làm bậy, trong mắt không thể không có luật pháp kỷ luật.

“Người..... Người là ai, mau thả tay ta ra” Đau, đau..... Tay nàng sắp bị chặt đứt.

“Di? Bà bà vẻ mặt dữ tợn không biết ta, xem ta hôm nay dung mạo như thiên tiên cũng hiểu được ta là tiên nhân hạ phàm, mau lấy ba cây hương (nhang) đến vái cúng, để ta phù hộ cho các người bình an.” Hấn thật sự là xinh đẹp khó có thể ghét bỏ, mỗi người nhìn thấy hấn đều đã kim lòng không đậu mà yêu thương hấn.

“Người là điên tử, người đầu! Mau đưa nàng đuổi ra ngoài.” Điên nữ nhân này thật sự làm chuyện không nên làm, cư nhiên kêu nàng bà bà?!

“Dục! Dục! Dục! Càng muốn diễn kịch phim cổ trang, còn người nữa a! Ta thấy người mặc phục trang đồ đen, người là có thể làm bao thanh thiên, ta sẽ giúp người kêu uy ~ võ.” Ha! Xi đánh giầy lúc này thật sự phát huy công dụng.

“Người..... Người đang làm cái gì?! Dừng tay, mau dừng tay, đừng trét lên trên mặt của ta, bảo vệ..... Gọi bảo vệ..... Các người tất cả đều chết sạch, không nhúc nhích.....” Hương vị gì vậy? Thật khó nghe thấy.

Không phải chết sạch, mà là bị người tới “Sắc đẹp” mê hoặc, xem tới nỗi hai mắt choáng váng, trong lúc nhất thời đã quên công tác.

Ngay cả con trai của nàng Giang Cuối Xuân hai mắt đều muốn phát sáng, mắt không chuyển nhìn chăm chăm khuôn mặt tuyệt mỹ kia của Đường Thần Dương, thanh âm xung quanh mình hoàn toàn nghe không thấy, trong mắt chỉ tồn tại có mỗi mỹ nhân.

“Chặc! Chặc! Từ từ lão bà, cũng có một phen phong tình khác nha, tuy rằng cảm hơn ba tầng thịt, bộ ngực rủ xuống nghiêm trọng, thất lưng phì đầu tròn (mỡ ý) phong phú, nhưng là đại sư ta có bàn tay khéo giỏi nhất là thuật hóa trang, bảo đảm người có thể lên làm phu nhân tù trưởng Châu Phi.” Người muốn ăn mặc, phật muốn kim trang, nhan sắc quả thực không giống bình thường.

“Không..... Không cần lại đồ..... Người mau thả ta ra..... A! Ăn đến, ăn..... Người không cần..... Giang Thùy Tuyết, người mau gọi nàng dừng tay, ta..... Phi! Phi! Phi! Nước sơn bôi đen này là cái quỷ gì” Hảo thối lại hảo trơn.

“Giang Thùy Tuyết là để cho người gọi sao? Muốn lời nói nhỏ nhẹ nhẹ giọng gọi nàng một tiếng Giang tiểu thư, đừng trừng mắt hai mắt dựng thẳng giống như đến đòi nợ.” Trên mũi lại vẽ ra đóa hoa nhỏ, chúc nàng xinh đẹp như hoa.

“Người..... Ta.....” Đáng giận, người này bệnh thần kinh không biết từ bệnh viện nào chạy đến đây phát điên. “Giang tiểu thư! Còn không mau gọi nàng buông.”

Tình thế này người mạnh hơn so với ta, Tống Ánh Từ không thể không cúi đầu, nghiêng răng nghiêng lợi cất giọng.

“Không đủ thành tâm, ta nhìn thấy rằng người bị thối nha, có lẽ ta nên nhổ sạch chúng nó, cho người lấp bộ răng giả.” Từ răng hàm bắt đầu thì tốt lắm, hay là răng cửa?

“Ta không.....” Nàng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, đáng vẻ kiêu căng ngạo mạn toàn bộ bị quét sạch, thiếu chút nữa liền quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Một bên Giang Mộ Hạ thấy thế không hề có ý giải vây, nàng là ác nhân tiêu chuẩn nhất gan, khi thiện sợ ác, thấy mẫu thân xưa nay luôn luôn ngang ngược lại bị người này vùi dập toàn bộ, nàng lại càng không dám mạnh miệng xuất đầu, sợ người kế tiếp bị đen mặt sẽ là chính mình.

“Tiểu Dương, không cần khó xử mẹ kế ta.” Chung quy vẫn là trưởng bối, để cho người ta hạ đài không được tốt cho lắm.

Nhẹ nhàng cất tiếng gọi, “Mỹ nữ” cười đến bừa bãi tựa như diễn viên Xuyên kịch (kịch hát Tứ Xuyên) biến đổi sắc mặt, biểu tình chênh lệch thật lớn biến tâm can ôn nhu ngọt ngào, như là con chó nhỏ đáng yêu hướng tới chủ nhân tươi cười không ngừng.

“Mẹ kế của người xấu nha! Nàng khi dễ ta.” Ác nhân cáo trạng trước.

“Ta khi dễ người.....” Trợn mắt miệng nói dối, kẻ này không phải bị điên a.

“Đúng, chính là người, chính là người! Người chính là không thể chịu được ta so với người trẻ tuổi hơn, so với người xinh đẹp hơn, người ghen tị ta, muốn hủy đi vẻ đẹp của ta.” Cô gái trẻ Đường Thần Dương thực sự dậm chân một cái, vung ngón út ra tố khổ.

“Người..... Người.....” Quả thực không thể nói lý.

“Ta, ta, ta như thế nào? Nói trúng tâm sự của người lão thái bà rồi đi! Lão nhân xấu không quan trọng, đừng ngại cả tâm cũng biến đen.” Hần học ngữ khí Tống Ánh Từ nói chuyện, kể cả nói từ ‘ ta ’ ba lần.

Ác ma Đường gia thiên tính nếu muốn sửa rất khó, xưa nay có hần danh xưng tiểu ma nam không thể ngồi nghênh trong nhà như những tỷ muội khác, đối với đối tượng hần để ý, hần tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào có ý muốn bắt nạt, ma tính một mặt miêu tả sinh động.

Kỳ thật trừ bỏ tâm ma không khổng chế tốt, biểu lộ tự nhiên như vậy ra bên ngoài, vốn dĩ trong nhà tính kế tính tới tính lui sớm đã thành thói quen, thật sự nếu muốn hần thu liễm là vạn phần khó khăn, ma cốt cả đời khó có thể trị tận gốc, vô vọng thành tiên.

Trái một câu lão, phải một câu xấu, Tống Ánh Từ lửa giận công tâm đem tức giận đổ bão vào một người khác.

“Giang Thùy Tuyết, người cho là ta đã chết có phải hay không, như thế nào lại đưa bọn đầu trâu mặt ngựa tới, dám can đảm đối với ta bất kính.”

“Nàng là vô tâm.....”

“Sai.” Một cây ngón trở ở trước mũi nàng lay động.

“Sai?”

“Ta là cố ý, ai kêu nàng đối với người không tốt, còn tại công ty người rổng to kêu to, xấu xí khiến cho đôi mắt đẹp mê người của ta bị thương.” Rất không lễ phép, có thể thống gì.

“Tiểu Dương.....” Nàng cười khỏ, lời nói này là vì bảo hộ nàng cảm thấy một trận cảm động.

Đã thật lâu không ai dám vì nàng mà chống đối mẹ kế, liền ngay cả các trưởng bối thúc bá nhìn nàng lớn lên này cũng không từng vì nàng mà ra mặt nhiều lời một câu, chỉ nói việc nhà không hay, muốn nàng nhẫn nại.

Mà nay lại có người nguyện ý đứng ở trước mặt nàng, mặt không đổi sắc chỉ trích kể mẫu không phải, trong lòng nàng là tràn đầy ấm áp thỏa mãn, lần đầu tiên cảm thấy chính mình không phải cô đơn, có người bồi tại bên người.

“Tiểu Tuyết bảo bối, người đừng sợ, ta bảo hộ người, về sau lại có chó dữ tới cửa, chúng ta phóng con hổ cắn người.” Xem ai có vẻ lợi hại.

Nàng phốc xích cười ra tiếng, hướng cánh tay hấn thoát nhìn không thô nhẹ nhàng nắm một cái. “Đừng học người ta miệng lưỡi trơn tru, gọi là gì bảo bối, người không biết xấu hổ.”

Ở trong mắt Giang Thùy Tuyết, Đường Thần Dương so với nữ nhân còn mỹ hơn không hề nghi ngờ là cái nữ hài tử, đương nhiên sẽ không nghĩ tới chuyện hấn phần nữ trang là một nam nhi tử.

“Không xấu hổ không xấu hổ, ta còn muốn ngoạn thân ái, học yêu tinh đánh nhau, lột sạch sẽ quần áo của người hắc! Hắc! Hắc!” Hấn cố ý làm ra bộ dáng sắc lang, nhìn thấy thế nào cũng đều giống đại cô gái đang nói đùa dí dỏm.

Hấn rất thường phần nữ nhân, đem thân thể cùng vẻ mặt biểu hiện nữ nhân so với nữ nhân còn nữ nhân hơn, làm cho người ta hoàn toàn nhìn không ra sơ hở, nghĩ đến chuyện hấn chính là nữ nhân không thể giả được, tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Bất quá phần nữ nhân lâu cũng có một cái khuyết điểm, có khi trò chuyện hấn thường đã quên chính mình không phải nữ nhân, không tự giác làm ra hành vi nữ nhân, thậm chí là mị thái (trạng thái mị hoặc) nữ nhân, càng ngày càng giống nữ nhân.

Mà hấn loại hành vi “Liếc mắt đưa tình” này rơi vào trong mắt người có tâm, lập tức sinh ra liên tưởng không tốt

“Quảng chết người! Quảng chết người, hai người các người cư nhiên là cái loại quan hệ này, khó trách người không cần Trang Vũ Hấn cái đồ vô dụng kia, nguyên lai người làm với nữ nhân, đem nề nếp Giang gia trở nên bại hoại như vậy, ta như thế nào cũng không nghĩ người muốn làm cha người đã mất phải thất vọng đi” Tổn thọ nha! Giang gia thế nhưng lại sinh ra nữ nhi bại hoại đạo đức như vậy, muốn nàng làm sao nhìn mặt tổ tiên bọn họ như thế nào ?

Bị nói thành đồ vô dụng, ánh mắt Trang Vũ Hấn lâm vào ảm đạm, nam nhân như hấn thật là không đáng phó thác chung thân, ngay cả người yêu nhất trên đời cũng đều không thể bảo hộ được, còn liên lụy nàng chịu người chê trách.

Phạm sai lầm là hấn, hấn thế nhưng không cách nào vì nàng biện bạch, ngược lại là người bên ngoài vì nàng xuất đầu, không sợ những lời lẽ kiếm chuyện của những kẻ chính nghĩa, không có một tia lùi bước, hấn không bằng một nữ hài tử.

“Ta không có.....”Nói đến đi đâu vậy, nàng không kết giao bạn trai không có nghĩa là nàng có khuynh hướng đồng tính luyến ái.

“Công ty giao cho người quản lý thật sự rất mạo hiểm, vẫn là để cho Cuối Xuân, Mộ Hạ tiếp nhận, nói không chừng còn có thể bảo trụ tâm huyết của cha người, người muốn chạy đi đâu tìm kiếm niềm vui, đừng nói người là con cháu Giang gia, bại hoại nề nếp gia đình nha.....” Đi được càng xa càng tốt, đừng đến nhận thức thân thích.

Giang Thùy Tuyết thấp giọng cười khẽ, “Nguyên lai người đánh là chủ ý này, hao tổn không ít tâm tư của người nha.”

Nói đến nói đi, không phải là muốn chiếm lấy công ty.

“Người đang nói cái gì ta như thế nào nghe không hiểu? Tốt xấu ta cũng có được 10% cổ phần trong công ty, ta cũng không hy vọng người đem công ty phá hủy, làm cho ta mất đi miếng cơm manh áo.” Bởi vì chợt dạ, Tống Ánh Từ càng thêm đúng lý hợp tình nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

“Thế nhưng người luôn ý vào 10% cổ phần này đối với ta ta cần ta cứ lấy, tuyên bố ta nếu chưa đủ yêu cầu của người, người liền đem cổ phiếu bán cho người khác, làm cho số cổ phần của ta không bán được, không thể không thoái vị vì tiêu năng lực a.”

Ngoại công Giang Thùy Tuyết trước lúc lâm chung nắm trong tay cổ phần công ty chia cho nữ nhi, con rể cùng con, Hạ Vận Vân có được 20%, Giang Đông Sinh có được 10%, mà Hạ Hạo Phong còn lại là 25%, tổng cộng có đến 55%.

Hạ Vận Vân trước khi chết đem cổ phần công ty chuyển tới trên danh nghĩa cho nữ nhi, mà Hạ Hạo Phong bệnh nặng cũng lo lắng thời gian không còn nhiều, sớm đưa ra văn bản văn kiện, để cháu ngoại thay mình bảo quản, xử trí, ngày sau hần nếu mất, toàn bộ thuộc về sở hữu của nàng.

Cho nên Giang Thùy Tuyết trong tay đang giữ 45% cổ phần công ty, là cổ đông lớn nhất trong công ty, nhưng nếu chưa vượt quá 50% cũng vô pháp ngồi vào vị trí chủ tịch, phải từ trong nhóm cổ đông tuyển ra người thích hợp.

Có thể nghĩ tình cảnh của nàng có bao nhiêu gian nan, tiểu nữ sinh hai mươi tuổi, có ai tin tưởng nàng có thể đảm nhiệm được trọng trách to lớn như vậy đâu? Điều nghĩ biện pháp bức nàng thoái vị, ngồi một chỗ nhận lương là tốt rồi, bởi vậy mà Tống Ánh Từ cần bức lấy cổ phần từ trong tay nàng.

Về phần Tống Ánh Từ như thế nào có được số cổ phần của Giang Đông Sinh không ai biết, hần khi còn sống có lưu lại bản di chúc cho nữ nhi, lại không chút manh mối mất tích, rồi sau đó Tống Ánh Từ lấy thân phận nhân thân tiếp nhận lấy hơn phân nửa tài sản của hần, bao gồm 10% cổ phiếu này.

“Còn có, người chớ quên, công ty là của người nhà họ Hạ, ta bất quá là thay cậu nhỏ của ta quản lý mà thôi, cùng họ Giang không quan hệ, cha là người mà ngoại công ta ký thác phụ trách công ty.” Điểm ấy không có người nào có thể phủ nhận.

“Người..... Hảo, trước không nói chuyện công ty, người cùng dã nữ nhân này là chuyện gì xảy ra? Cho dù người bị nam nhân làm tổn thương thấu tâm cũng không thể tìm cái nữ nhân làm loạn, người khiến cho cha người cho dù đã chết đều khó có thể an tâm nhắm mắt, thẹn với liệt tổ liệt tông.” Bà cũng không tin không đánh bật được nàng.

“Ta cùng Tiểu Dương là trong sạch, cũng không phải như người suy nghĩ.....” Làm những chuyện ám muội.

“Đúng, đúng! Chúng ta cái gì cũng không có làm, chẳng qua ngủ cùng nhau mà thôi, cho nhau cái ôm sưởi ấm, các người đầu óc thực dơ bẩn.” Đường Thần Dương một trận trách móc, đã có loại cảm giác càng tỏ càng đen.

Con người nha! Không thể ngồi bị đánh, nhất định phải chủ động phóng ra.

Tống Ánh Từ vừa nghe, thiếu chút nữa ngất hô trời cao, “Trời ơi! Điều ngủ cùng nhau còn nói không có gì, người..... Người đối phong bại tục nha! Đông Sinh, người tới nhìn một cái xem nữ nhi của người thật tốt, xem nàng làm cái chuyện gì gièm pha đây này!”

“Ta.....” Không cần khoa trương như vậy đi! Ngay cả người cha đã chết đi đều gọi đi ra. Giang Thùy Tuyết nhướng mày, không cho là đúng.

“Nam nữ hoan ái tính là cái gièm pha gì, kể mẫu không cho phép người ta yêu đương nha! Chúng ta nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, thông qua ánh mắt, người sẽ không ngay cả chuyện này cũng muốn quản đi!” Đường Thần Dương nhân cơ hội vạch chuyện, thế nhưng không có người chú ý thanh âm của hần ngày càng thấp.

“Cái gì nam nữ hoan ái, người rõ ràng là cái nữ nhân, chúng ta Giang gia thế nhưng là gia đình có uy tín danh dự, có thể nào truyền ra chuyện ám muội như vậy, người..... Các người.....” Quả thực chẳng ra cái gì cả.

“Ai nói ta là nữ nhân?!” Hấn vẻ mặt hoang mang nói.

“Rõ ràng là nữ nhân còn xằng bậy, nếu để cho tổ tiên Giang gia có biết, khẳng định sẽ từ trong mộ phần nhảy ra..... Di, chờ một chút, người vừa mới nói cái gì?” Nàng giống như nghe thấy nàng nói nàng không phải nữ nhân.

Đường Thần Dương cười meo meo đem tóc dài xinh đẹp buộc lên, ánh mắt biến đổi, hiện ra nét anh khí. “Ngượng ngùng, ta vừa ra sinh ra đã là nam, là tới kế thừa hương khói, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

Chỉ là kiểu tóc cùng ánh mắt bất đồng, mị thái mỹ nữ mọc lan tràn thanh nhã diễm lệ thể nhưng lại biến hóa nhanh chóng, được thay thế thành quý công tử tuấn mỹ thanh dật, hơn nữa vừa phong nhã (nhã nhặn, lịch sự) mà không có một tia tà khí nào.

Mỹ nam tử tựa như chạm khắc ngọc rõ ràng hiện ra trước mắt, phát ra hơi thở quý tộc Châu Âu giữa nhân gian tầm thường, có một phen khí thế khác lôi cuốn vào cảnh đẹp, cao ngạo lại sạch sẽ.

Đó là một loại vẻ đẹp tới thị giác, không quan hệ tới giới tính, phảng phất tựa như thiên sứ thánh khiết đi vào nhân gian, mắt đẹp sáng rực khiến người không thể nhìn thẳng, chiếu ra những đơ bản văn đức của mọi người.

“Cái gì, người là nam, vậy người vì sao mặc nữ trang?!”

Không chỉ Tống Ánh Từ kinh ngạc vạn phần, khó mà tin được, ở đây tất cả mọi người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhất là khẩu khí hút không khí lạnh của Giang Thủy Tuyết, nàng trừng lớn hai mắt nhìn về phía hầu kết đột phát của Đường Thần Dương, tứ chi cứng đờ lạnh lẽo.

Nàng..... Không, hấn lừa nàng, còn cùng nàng ngủ cùng giường

Hấn cười làm cái động tác nhướng mày suýt khí. “Trường học chúng ta có dựng kịch biểu diễn thôi! Diễn là âm phụ Carmen*, các người cũng hiểu được nữ hài tử da mặt mỏng, không nghĩ bị trở thành âm phụ, cho nên chỉ có do ta đến thế vai, ta vội vàng vì muốn cùng Tiểu Tuyết bảo bối dệt câu chuyện tình yêu cho tiện lợi nên không kịp thay đồ hóa trang thôi!”

Hâm nóng tình cảm cùng việc để cho thuận lợi cho việc nhận thức, đúng là thật đơn giản dễ dàng, cá lóc cùng sò khô xếp thành hồng tâm đẹp mắt lại ăn ngon, đồ ăn tỏa mùi hương bốn phía nhất thời khiến người tràn đầy thỏa mãn.

Có sai liền sửa, ân! Là công dân tốt biết ứng xử.

Biết sai thì sửa, cái thiện luôn được hoan nghênh, nói như vậy đều đã có được sự tha thứ, mọi người chung quy rồi sẽ có một ngày phạm phải sai lầm, ai cũng không thể tránh, cho dù có là thánh nhân cũng vậy.

Ở trên tivi đều là diễn như vậy, con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng, mặc kệ trước đó hấn có giết bao nhiêu người, đốt bao nhiêu nhà, làm bao nhiêu chuyện thiếu đạo đức, chỉ cần một câu “Ta sai lầm rồi”, mọi lỗi lầm đã gây nên đều có thể trở thành hư không, thuyền không thể thiếu nước, mọi người thật tâm vô tư nghênh đón hấn cải tà quy chính.

Gạt người, gạt người, tất cả đều là gạt người, hấn bị lừa, sự thật căn bản thì cuộc sống không có chuyện lấy ơn báo oán, cái loại sự tình này từ trên người hấn, thể nhưng lại là một nẻo khác hấn muốn tố cáo đài truyền hình vô khổng diễn loạn, dạy hư tiểu hài tử.

Hấn biết sai rồi nha! Cũng hoàn toàn thanh tỉnh biết quay đầu trở lại, thập phần thận trọng nhận thức lỗi sai, còn đem cánh hoa hồng trải rộng, chỉ còn lại thiếu mỗi dùng đòn nhận tội, vì sao còn không chịu tha thứ, kết quả thu được chính là vài cái xem thường?

Rất không có thiên lý, hấn bắt quả là nói dối có chút xiu thôi, có tất yếu giống như hấn hủy đi thế giới sao? Lại nói trước sau hấn chưa từng nói qua hấn không phải nam đi!

Chính mình thị lực không tốt còn nghi ngờ hấn có điều giấu diếm, vật nam tính tượng trưng rõ ràng như vậy, người mù cũng nhìn ra được đi.....[TNN: anh Dương mà xuất hiện trước mặt ta, ta đảm bảo lấy dao bổ vào đầu anh =>.<=>

Uy! Người đang nhìn cái gì, tầm mắt hướng từ trên xuống, rồi mắt khỏi bộ phận nơi khó hạ kia đi, ngực giả đã rời ra ngoài, nhìn dưới cằm, ký hiệu Adam không phải ở đằng kia sao, một viên quả nho nhỏ có hạt nằm ở giữa yết hầu.

“Tiểu Tuyết.....”

Không có nghe thấy, không có nghe thấy, muỗi ong ong kêu. Giang Thùy Tuyết đem mắt chuyển sang hướng bên kia, chuyên chú ở trên văn kiện, không để ý tới con muỗi bự chẳng đang vòng quanh nàng đảo qua đảo lại.

“Theo ta hờn dỗi cũng không nên ngược đãi dạ dày của ngươi được, ruột già đê đê của ngươi cùng ruột non muối muối hấp hối hô to muốn đồ ăn.” Đến nha! Đến nha! Ăn cánh hoa ngon này đi, còn có mỹ vị tôm chiên ngon miệng.

Trong khoang miệng mấy ngụm nước miếng ực ực tuôn chảy, nàng nuốt nuốt nước miếng làm bộ như nhìn không thấy, trong mắt không có mỹ thực..... Ách, là không có người nào đó.

“Tốt thôi, tốt thôi! Ta đáng chết, mắt ta xấu, ta không có hảo tâm, quên đi ngươi hãy đem ta thiên đao vạn quả, dù sao ta loại này bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa người như vậy ở lại trên đời cũng vô dụng, không bằng chết thống khoái, đỡ phải người phiền lòng.”

Di, vẫn là thờ ơ?

Không quan hệ, chiêu thức hấn gạt người, đùa giỡn có rất nhiều phương án nha (A) xiếc còn có biết bao nhiêu tiết mục chưa dùng như (B) đồ ăn, (C) chút tâm cơ, (D) liên tục đổ tội, cho dù là đại thần tiên hạ phàm cũng chống đỡ không được.

Hắc! Hắc! Chuyện đứng đắn hấn thật đúng là làm không được cũng không khác biệt lắm, sở trường nhất chính là trộm gà bắt chó, hấn không làm phi thiên đạo tặc chính là phúc khí của xã hội, nếu làm thì ắt hấn sẽ gây nên tai họa khó trừ.

“Được rồi! Người đã không hạ thủ được, ta đây liền tự mình kết thúc, cái chuôi tiểu đao này thoát nhìn có điểm rỉ sắt, bất quá không quan trọng, nếu một đao không chết ngay, ít nhất sẽ chết vì uốn ván, ta cấm cấm..... A! Không tốt chơi, thật sự đổ máu, ta chỉ là làm bộ chút thôi mà!” Ngay cả ông trời cũng không giúp.

“Cái gì, đổ máu?!”

Giang Thùy Tuyết mềm lòng không có biện pháp lại tiếp tục hờ hững mà chống đỡ, vừa nghe thấy hấn lầm bầm lầu bầu lại thêm âm điệu ngạc nhiên, như thế nào còn nhớ rõ chính mình lúc này còn tức giận cái gì, vội vàng quay đầu lại, nhìn xem thử hấn bị thương có bao nhiêu nặng.

Đối sách bỏ mặc mất đi hiệu lực, nàng như thế nào hiểu được tiểu tử Đường Thần Dương này căn bản chính là kẻ dối trá đoán chắc được phản ứng của nàng, cố ý ai ai kêu thật to khiến cho nàng chú ý, ai muốn đem dao nhỏ hướng vào da thịt, hấn chắc chắn sẽ là người thứ nhất nhảy dựng lên mắng to người nọ điên rồi, thân thể là do cha mẹ ban tặng, không dám phá hoại.

“Oa! Đau..... Người nhẹ một chút, ta nhất định bị cắt đến động mạch, người xem máu lưu lại nè, ta sẽ không đi đời nhà ma chứ, tuổi còn trẻ liền cùng thượng đế liêu mạng thay đổi bánh xe luân hồi nha?” Thẳng thì trọng sinh, thua thì xuống địa ngục.

Lấy những việc ác mà hấn đã làm, thiên đường đại khái không chịu thu nhận đi.

Giang Thùy Tuyết chụp cánh tay hấn một chút lại, sắc mặt ngưng tụ. “Đừng có nói hươu nói vượn, người rốt cuộc bị thương thế nào? Ta như thế nào cũng không nhìn thấy miệng vết thương.”

“Ta thương đến..... Tâm nha! Người không nhìn thấy nó vẫn đổ máu, kêu rên không thôi.” Đau lòng y.

“Cái gì tâm, là ngực sao?” Nàng ngạc nhiên một chút, giật mình kinh ngạc một lát. “Người lại gạt ta.”

Thật sự là không thành thật, ngay cả loại sự tình này cũng lấy ra vui đùa, nàng thật sự không nên quản sống chết của hấn, mặc kệ hấn tự sinh tự diệt.

Hắn tra vù vù lớn tiếng kêu oan, “Nào có, người xem này không phải huyết, thật lớn một giọt.”

Khóe miệng vừa kéo Giang Thùy Tuyết rất muốn dùng hồ sơ đệ vào đầu của hắn. “Là nha! Thật là một giọt lớn, so với con kiến mà nói.”

Nàng hoài nghi chính mình như thế nào không bị hắn làm cho tức chết, móng tay đâm vào võ da, một điểm nhỏ xíu như vậy mắt thường thấy được chút chấm hồng, hắn không biết xấu hổ hô to thành chuyện kinh thiên động địa, làm cho người ta vô cùng khấn nguyện.

Một ngày nào đó nàng học máu mà chết, không cần phải gấp gấp truy tra hung thủ, khẳng định là do tên tiểu tử yêu nói dối này làm, chuyện bản lĩnh lớn nhất của hắn nếu như không phải khiến người tức vỡ mạch máu chết, thì chính là chết vì nội thương.

“Đúng nha, người cũng biết đây là thương thế cực kỳ nghiêm trọng, người không thấy cần phải đi khám gấp sao? Chúng ta dùng đặc quyền, trụ phòng bệnh hạng nhất, bác sĩ suất, y tá xinh đẹp, giường bệnh màu thủy lam cùng sa trường rủ xuống”

Nàng rốt cục nhìn không được cho cái ót của hắn một cái tát.

“..... Ôi uy, người ngay cả người bị thương cũng hạ độc thủ, thật là một trái tim độc ác! Nữ nhân như rắn rết, ta hôm nay thật sâu cảm nhận được, nguyên lai vận mệnh của ta là khổ ải như vậy, thoát không khỏi tình cảnh bị nữ nhân chà đạp, vận mệnh tra tấn.” Hắn một bên khóc một bên lau lệ, trông vào rất thống khổ.

Giang Thùy Tuyết thở dài một hơi, không hổ phong cho hắn danh vô lại. “Đó là lấy nước tưới hoa, có vi khuẩn, cẩn thận lại chảy vào trong mắt.”

“Ồ?!” Ngón trỏ đang dính nước cứng đờ, Đường Thần Dương nâng lên đôi mắt hồng hồng. “Anh rể ta là bác sĩ, xem bệnh được chiết khấu.”

“ Khoa mắt?”

“Không, khoa tim mạch.” Trước mắt là làm thầy thuốc trường học.

Nàng vô lực đỡ trán cười, “Người tiếp tục khóc đi! Ta cũng muốn khóc.”

Gặp được hắn, quả thực là Phật tổ muốn cho nàng khảo nghiệm, nàng phát hiện tính nhẫn nại chính mình càng ngày càng tốt.

“Đợi chút cùng nhau khóc, ăn cơm trước.” Hắn gấp một viên thịt viên, đặt ở miệng nàng.

Không phải hắn khoe khoang, nếu bàn về công phu bếp núc, đầu bếp khách sạn năm sao cũng chưa so được với hắn, chỉ có đại xanh ba sao mới có thể cùng hắn ganh đua cao thấp, gà vịt thịt bò, trước đó là hoa cỏ quả một khi rơi vào tay hắn, đều là mỹ vị.

Nguyên do không phải do hắn tài năng, ai kêu trong nhà hắn thành viên nữ tính một cái so với một cái kén chọn hơn, tuy rằng công lực nấu cơm của các nàng cũng không kém, thích những món thanh nhã, tính lười cũng là một cái so với một cái kiên cường hơn, thường thường đem công tác phòng bếp quăng cho hắn bỏ chạy, còn chỉ định dinh dưỡng, độ lửa, khẩu vị.

Thật sự, hắn cũng không muốn tự xưng là bậc thầy, khả năng trù nghệ siêu phàm chính là như vậy mà tôi luyện ra, các món ăn khắp quốc gia đều có lúc đọc lướt qua, bánh trung thu tôm hắn làm ngay cả mọi người ở Thái Lan cũng bật ngón tay cái tán thưởng.

Đường Thần Dương cũng không phủ nhận hắn là kẻ tiểu nhân, bất quá là cái loại phi thường quang minh chính đại, hắn cố ý khi rắn trứng chỉ vàng 1/2, làm ùi cùng lòng đỏ trứng bên trong đồng thời chảy ra, thật sự là khẩu vị mê người.

Không mấy người chịu nổi dụ hoặc, khi mùi hương tô canh thịt trứng viên tiếp xúc với x hàm răng thịt viên], nó rất nhanh biến mất ở bên trong cánh môi hoa hồng sáng bóng, hương canh thịt ở bên trong khoang miệng bùng phát đi ra, ngay cả Phật tổ cũng nhìn không được muốn chiêm nghiệm.

Rất muốn nói không đói bụng Giang Thùy Tuyết không chút chí khí nâng lên phần cơm, không cần ai uy một ngụm lại tiếp thêm một ngụm, uống một nữa thì khẩu vị bị kích thích bởi món canh cá, cảm giác đói khát ngay lập tức đã bị kích phát đi ra, nàng phát hiện chính mình thật sự đói muốn chết.

“Tướng ăn thật khó xem.” Hắc khuôn mặt xán lạn tươi cười trong mắt lại lộ rõ một tia nhu ý, Đường Thần Dương rút ra mảnh khăn giấy nhẹ nhàng lau một bên khóe miệng nàng.

Nàng liếc mắt sang một cái, “Ai cần ngươi lo.”

“Ta mới không nghĩ quản ngươi, ta ư bị quản.” Trời sinh mệnh nô tài, sửa cũng không thể đổi được.

“Ngươi bị cuồng ngược đãi?” Nhìn khuôn mặt tuần dật (anh tuấn + tài giỏi) kia, má đào tuyết trắng nõn không tự giác phồng hồng.

Nam hài xinh đẹp. Nàng ở trong lòng nghĩ.

“Không, ta là đứa nhỏ lớn lên trong gia đình bất hạnh, ta khát vọng ấm áp.” Nói xong, đôi mắt hần thể nhưng lại ứa lệ.

Ăn đến một nửa da mặt nàng bỗng chốc co rúm một chút. “Tiểu Dương, ngươi đang làm cái gì?”

Chiếc đĩa có thể làm hung khí đi! Đầu của hần gần ngay trước mắt.

“Ta thiếu tình thương của mẹ.” Hần đồng dục nói, cọ nha cọ giống như trở lại lúc ban đầu trong tử cung.

“Ta không phải mẹ ngươi.” Mặt nàng không khống chế được bừng đỏ, khuôn mặt nóng lên.

“Mẹ ta ở thiên đường.” Hưởng phúc.

.....

Nàng có thể nhẫn tâm đẩy một đứa nhỏ không có mẹ ra sao?

Đáp án là không được.

Nhưng là người này tựa hồ có điểm đặc ý vênh váo, lợi dụng tính tình tốt của con nhà người ta làm chuyện tùy tiện, lấy ngực làm gối ôm an ổn, nét mặt lộ vẻ mỉm cười hưởng thụ cảnh đẹp hai vú vây quanh, hai mắt khép hờ bắt đầu mộng xuân.

“Tiểu Dương.”

“Ân?”

“Bị tập hồ sơ gõ vào trán có thể đau hay không?”

“Đương nhiên sẽ.” Giọng nói thật dễ nghe, thanh nhã nhẹ nhàng hương thơm của cơ thể.

“Muốn thử xem hay không?”

“Cũng không phải đùa ngốc, ai sẽ.....” Hần chợt cảm thấy có chỗ nào không đúng, mạnh mẽ mở mắt ra, chỉ thấy tập hồ sơ chính diện theo đến, hần vội vàng tránh ngay.

“Oa! Ngươi đùa thật a! Mạng nhỏ này của ta thể nhưng là thực đáng giá.”

Thiếu chút nữa chết oan chết uổng, a di đà phật.

Giang Thùy Tuyết sắc mặt đông lạnh, “Ta còn không có tha thứ cho ngươi chuyện lúc trước gạt ta, ngươi được tiện nghi còn khỏe mã.”

“Cái gì?! Tâm của ngươi sao nhỏ nhen như vậy, còn ghi hận.” Quả nhiên là nữ nhân, lòng dạ hẹp hòi.

“Đường Thần Dương” Hần làm cho người ta muốn sử dụng bạo lực.

Hần một bên cười một bên nhẹ nhàng làm bước động tác lướt. “Không thể trách ta, ta chưa từng nói qua ta là nữ nhân, ta chỉ là có sở thích mặc nữ trang là cổ quái, là hai mắt ngươi lừa gạt ngươi.”

“Ngươi.....” Nàng nói không nên lời phản bác, hần thật sự thật đẹp, mặc cho ai cũng sẽ hiểu lầm.

“Tiểu Tuyết bảo bối, có sai sẽ thừa nhận, đừng cứng rắn ^__^ , giống ta nếu có lỗi thì đều nhận sai, người tốt nhất hãy hướng theo ta học tập.” Hắc nhân cơ hội từ phía sau ôm lấy nàng, ở bên má trộm hôn.

“Phải gọi tỷ tỷ, ta so với người lớn hơn năm tuổi, còn có không được hờ một chút lại ôm ta, trộm hôn ta, tội của người cần phải sửa.” Nàng muốn tránh thoát, lại ngoài ý muốn phát hiện cánh tay hắc mạnh kinh người, tương đối rắn chắc.

Đường Thần Dương cười gian hôn trụ môi của nàng, sau đó nhẹ nhàng vô lại nói thốt lên lời làm cho tâm nàng rơi vào nhộn nhạo

“Ta không ngại làm nên một đoạn tử đệ luyện ái.”

6. Chương 6

“Ta sợ bóng tối.”

“Không được.”

“Ta có chứng sợ hãi không gian kín.”

“Vẫn là không được.”

“Quái thú sẽ ăn thịt người.”

“Người so với quái thú còn đáng sợ hơn.”

“..... Ta quen giường.”

“Quen giường.....”

Nàng giống giường sao?

Giang Thùy Tuyết nhìn nam hài tóc so với nàng còn dài hơn, một cổ cảm giác vô lực thật sâu từ đáy lòng tản ra, đối với cá tính cá chạch trơn trượt của hắc hoàn toàn cam chịu bó tay, ngược lại còn bị ăn gắp gao.

Từ sau khi biết được giới tính của Đường Thần Dương, nàng thật sự cự tuyệt yêu cầu cùng phòng, cũng xuất ra tác phong thủ đoạn mạnh mẽ ba lần bảy lượt, hắc mới ỉu rũ nói câu ngủ ngon, hắc một bộ dáng như thế kia giống như mất cơ hội sống còn, làm cho nàng cảm thấy chính mình thực sự rất tàn nhẫn.

Nhưng là không nghĩ tới hắc căn bản là con gián không đánh chết, miệng oán niệm nàng không có lương tâm, thấy chết mà không cứu, nhưng trong lòng thì lại có tính toán khác, chưa lúc nào từ bỏ ý định muốn trộm leo lên giường của nàng.

Nàng khóa lại, thiên chân vạn xác, sợ có người “Đi” lộn phòng, nàng kiểm tra đi kiểm tra lại vài lần, xác định không thể từ bên ngoài mở cửa phía sau ra, nàng mới an tâm leo lên giường, tiến vào mộng đẹp.

Ai mà biết được nửa đêm tỉnh lại cảm thấy một trận tê dại, mơ mơ màng màng còn chưa kịp thanh tỉnh, một lực đè không tính là nhẹ hướng nàng đánh tới, cho đến khi nàng phát hiện đã xảy ra chuyện gì, thì hắc nhanh tay lẹ chân đã lột sạch quần áo toàn thân của nàng, khiêu khích nàng ý loạn tình mê, không để cho nàng kịp nói lời cự tuyệt.

Nàng chưa từng nghĩ tới chuyện mình sẽ cùng với một nam hài so với chính mình còn nhỏ hơn lại phát sinh quan hệ, lúc ấy nàng chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, từng đợt sóng nhiệt từ nửa người dưới đánh úp lại, nàng có loại choáng váng khoái cảm không nói nên lời, bên trên hắc ra sức tiến lên đạt đến hạnh phúc đỉnh điểm.

Cho dù chuyện như vậy phát triển không tính là lưỡng tình tương duyệt (hai bên người inh ta nguyện), nàng cũng chỉ có thể coi là ỡm ờ, nhưng thật sự không thể phủ nhận hắc có một lực hấp dẫn mị hoặc lòng người, một khi bị dính phải, liền không thể lại cũng không muốn rời đi.

Nam hài tử ngày nay thể lực đều tốt như vậy sao? Nghỉ ngơi không đến 10 phút lại muốn hỏi trận rồi, nàng không có cơ hội cự tuyệt, mỗi hồi định mở miệng nói câu, “Không.....” Hắc lập tức nhiệt tình che lại miệng

của nàng, lấy hành động chứng minh nàng trong miệng kỳ thật chính là khẩu thị tâm phi (miệng nói một đằng – trái tim lại khác), thân thể của nàng thập phần nóng bỏng nghênh đón.

Tỉ đệ luyện, nàng có thể tiếp thu sao?

Có thể sao?

Chênh lệch năm tuổi là một vách ngăn xa xôi, là khoảng cách ngăn cách hai người, ánh mắt thể tục như một mũi kiếm đâm vào người, và nàng cũng không đủ dũng khí để đối mặt.

Huống chi hần còn trẻ như vậy, tâm tính không chừng chỉ là nhất thời hưng phấn muốn chơi đùa thứ mới mẻ không cho là sự thật, có lẽ hần chính là muốn tìm kiếm kích thích, đem những nữ nhân lớn tuổi trở thành một loại khiêu chiến, ít lâu sau thấy không thú vị, liền trở lại với thế giới của hần.

Nghĩ đến này, Giang Thùy Tuyết trong lòng thật sự đau xót, nàng phải cố sức dùng lực đè lại ngực, há miệng hô hấp mới cảm thấy đỡ ít nhiều.

Kỳ thật nàng so với ai khác rất sợ bị tổn thương, một đoạn cảm tình cùng Trang Vũ Hân kia nàng đau suốt một năm trời mới có thể chậm rãi phai nhạt, nàng đối với tình yêu thực chấp nhất, cũng thật cẩn thận, một khi yêu thương chính là cả đời, trừ phi đối phương phản bội.

Trang Vũ Hân làm nàng thất vọng rồi, đem nàng bị thương khiến cho nàng sợ hãi tình yêu, không còn có thể tin tưởng vào những hứa hẹn vĩnh hằng, bây giờ đây đối với con đường tình tự này nàng trở nên thật nhất gan, muốn lùi bước, không nghĩ lại đi ném thử tư vị đau lòng thêm một lần nào nữa.

“Thần Dương, đem tay người đi ra.” Tinh lực không khỏi rất tràn đầy đi, hần không biết mệt là gì sao?

“Ngô ~ yêu, đừng như vậy rất tàn nhẫn với ta, ta đã muốn ghen mười chín năm, người phải thông cảm tha thứ cho khuê nam đói khát.” Hần nghĩ trước phải uy đã thú trong cơ thể ăn no, nó đói bụng thật lâu thật lâu.

Nếu không có cái bàn tay hần không an phận thăm dò tới lui bên dưới đùi nàng, nàng cơ hồ muốn vì giọng nói bất mãn của hần mà cười ra tiếng. “Trời đã sáng, ta nên đi làm.”

“Cái gì! Trời như thế nào như vậy liền sáng.” Hần mới díp mắt một chút mà thôi, thời gian liền như tên lửa phóng qua ấy.

“Không tính, không tính, ta không có nghe thấy tiếng gà gáy, rèm cửa sổ bên ngoài chính là buổi tối, chúng ta tiếp tục chuyện của mình đi.”

Đường Thần Dương tính xấu lại trẻ con lắm, ôm thân thể bóng loáng nõn nà cẩn thận lại cẩn lại cẩn, giống như hần chưa được ăn no, không đem được xương cốt thất lưng của nàng nuốt hết thả vào trong bụng thì mới cam tâm.

“Trong thành thị không có gà.” Nếu muốn nghe tiếng gà gáy, bọn họ cả đời cũng rời không được giường lớn dưới thân.

“Nhà của ta cứ canh ba chẳng phân biệt được sớm muộn gì thì bọn gà trống đã lấy hơi thét vang bốn bề, còn có lão gà mái suốt mười lăm chỉ ngày đêm quan tâm tới việc đẻ trứng.” Cho nên nhà bọn họ nhiều nhất chính là trứng gà tươi mới.

“Nơi này không phải nhà người.” Nhìn trần nhà, nàng nhẹ giọng nói.

Hần bưng tỉnh giấc một hồi rồi kêu, “Nha! Ngày mai đi mua hai con trở về, chúng ta mỗi ngày đều có trứng ăn.”

“Vì sao là ngày mai?” Nàng hỏi.

“Bởi vì hôm nay nghỉ.” Hần nhếch miệng cười, dịch qua hôn trụ lên môi anh đào khê mở.

Hôm nay không có nghỉ. Thân thể tối thành thực của Giang Thùy Tuyết sau khi bị hần hung hăng lấn lộn một hồi, vẫn là lôi kéo hần đứng lên làm một phen động tác rửa mặt chải đầu, thay đổi trang sức, dùng khăn voan cao che khuất cổ trắng thoát không được những dấu vết kích tình.

Nàng có một chút xấu hổ, nhưng lại không hề cố kỵ cùng với nam tử vốn nên gọi nàng một iếng tỷ tỷ miệt mài ra sức, cả đêm không ngủ mặc hấn muốn làm gì thì làm, mất đi tính kiềm chế ngày thường.

“Ai nha! Xem ngươi mặt mày ủ dột như thế, có phải hối hận không ngay ngày đầu tiên gặp mặt liền ăn ta hay không, ngươi cảm giác sâu sắc là tự bạc đãi chính mình đúng hay không?” Ai! Làm người không thể rất kiêu ngạo, khiêm tốn một chút mới không bị người đồ kỵ.

Vừa nghe ngữ khí không đứng đắn lại lỗ mãng của hấn, Giang Thùy Tuyết tức giận hai mắt trừng qua, “Ngươi có thời điểm nào thật sự nghiêm túc hay không, luôn hi ha khuôn mặt tươi cười, nói năng ngọt xớt.”

“Đương nhiên là có đâu! Ta mỗi tối khi ôm ngươi thật sự rất nghiêm túc, tối hôm qua thực vừa lòng đi? Ta phi thường bội phục ta chính mình, lần đầu tiên đã đạt thành tích rõ rệt, không khiến cho ngươi quá thất vọng.” Ha ha a! Còn phải gọi hấn là sư phụ ấy chứ.

“Đường Thần Dương ” Nàng chau mi giận dữ, bên tai một mảng phiếm hồng tiết lộ sự ngượng ngùng không được tự nhiên.

Đường Thần Dương vẫn như cũ làm theo ý mình đưa tay đáp xuống trên vai nàng.

“Bất quá đâu, người ta muốn tận hưởng lạc thú trước mắt, trăm ngàn lần không cần tạo áp lực, cười là một ngày, khóc cũng là một ngày, sao không vui vui vẻ vẻ khi còn sống hưởng lạc, đừng tạo cho chính mình nhiều áp lực, ba, năm mươi năm sau thành lão công công, lão bà bà, tịch dương tà chiếu bóng dáng.....”

Oa! Nói đến cùng thật sự tối tăm nha! Tựa như lão hòa thượng phóng thích đạo lý lớn, nguyên lai hấn cũng có tư chất trở thành triết học gia.

“Khóc là một ngày, cười cũng là một ngày.....” Làm người có thể đơn giản như vậy sao? Nàng suy tư lặp lại những lời này.

“Tháp trời trên cao ngã xuống, ngươi không cần phải lo lắng cho ta, người Châu Âu trưởng thành chân tay dài là những kẻ trước tiên bị đè chết.” Ha ha! Tự cho là người da trắng ưu việt, chết cũng muốn giành trước.

Trên trán nàng lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến, áp ứng nói: “Lạc quan không phải chuyện xấu.”

Thực hâm mộ hấn đối với mọi việc không cần phải sầu não, chỉ cần sống vui vẻ là tốt rồi, cha mẹ hai người mất đi không có tạo thành thương tổn quá lớn đối với hấn, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, không hề bóng ma.

Hấn đến tốt cùng là người thần kinh rất thô, hay thật là thông minh sáng sủa, tựa hồ chưa khi nào thấy hấn vì sự tình gì mà nhăn mày lại nhíu mi, cả ngày hi hi ha ha, làm cho người ta thấy biết bao nhiêu tình thần cuốn hút tuổi trẻ phấn chấn của hấn.

“Vui vẻ, phiền não đều là tự tìm, ngươi nha! Đừng nghĩ nhiều làm gì, đem hết mọi trách nhiệm đè nặng trên vai, con người ta phải hiểu được niềm vui, ngươi không muốn chưa đến ba mươi liền lao lực quá sức mà chết đi?” Dọa! Quang cảnh ấy chỉ nghĩ thôi liền cảm thấy đáng sợ.

“Ngươi muốn đổi nghề bán bảo hiểm?” Nghe qua giống mỗi nhân thọ từ công ty bảo hiểm đến quảng cáo chào hàng.

Đường Thần Dương lộ ra hàm răng trắng sáng hướng nàng cười không ngừng. “Về sau có ta giúp đỡ ngươi, ngươi chỉ cần ngồi yên an tâm ngủ ngon không cần lo! Giống ta loại người thiên tài này không dễ dàng chịu ra tay, ngươi là phúc phận ba đời mới có thể gặp được kỳ tài trăm năm khó thấy, không phải ta khoe khoang, rác biến thành hoàng kim là tài hoa nho nhỏ”

Hấn nói cho cùng cũng không phải là kiêu ngạo, thao thao bất tuyệt một hồi thổi phồng sự nghiệp to lớn của chính mình, thỉnh thoảng lại lấy động tác khoa trương cùng biểu tình, sợ người ta không hiểu được hấn có bao nhiêu lợi hại, cỡ nào văn võ toàn tài, võ công cái thế.

Bất quá, kéo theo một đồng lộn xộn mắc ói vô nghĩa đi ra, thật đúng là không có người nào có thể nghe thấy hàm ý của hấn trong lời nói, hơn nữa là càng nghe càng hồ đồ, hoàn toàn bắt không được trọng điểm, giống như hấn nói chính là để cho chính mình cao hứng.

“Đợi chút, Tiểu Dương, ngươi rốt cuộc đang nói cái gì? Ta một câu cũng không có hiểu.” Đầu mờ mịt.

Nghe vậy, hần lộ ra vẻ mặt chịu đả kích đau lòng quá lớn. “Nha! Ngô ~ yêu, người làm sao có thể không biết ta đang nói cái gì, ta một mảnh thật tâm toàn ý vì người, người lại thăm nghĩ ta lợi dụng sức lực cùng thân thể xinh đẹp tiết dục.”

Mỹ nam tử bi ai, vì sao vận mệnh của hần luôn nhấp nhô như vậy, nhìn không tới chút vàng sáng nào lóe ra.

“Đừng đùa giỡn nữa, người nếu không nói rõ ràng, ta liền mặc kệ người.” Nàng uy hiếp.

Ở chung lâu, Giang Thùy Tuyết chậm rãi sờ soạng chút ít ra sự che đậy của hần ở chỗ nào, hần thích cười yêu náo nhiệt, nhưng cũng không phải là không nói đạo lý, có đôi khi sẽ biểu hiện ra một mặt thành thực, lời nói ra kinh người.

Đương nhiên, thời điểm ngây thơ lại chiếm đa số, hơn nữa ai cũng không rõ ràng lắm hần suy nghĩ cái gì, giống như không đào được vào trong động nhỏ ấy, lại giống như đã hầu mới từ trên ngọn núi kia đi ra, không có lúc nào là không ở khiêu chiến giới hạn nhẫn nại của nàng, làm cho nàng kề cận với đỉnh phát điên.

Đường Thần Dương cũng không lại rầy rà, quyết định thật nhanh phô ra khuôn mặt tươi cười lưu manh, “Chúc mừng người, Giang CEO, từ hôm nay trở đi người có một người trợ lý giúp người chia sẻ khổ cực ở bên.”

“Trợ lý..... Bên người ?” Ai nha?

Nhìn hần chớp mi nháy mắt, còn ở trên cổ buộc chiếc caravat hoa hồng, nàng nhất thời có cảm giác mây đen giăng trên đỉnh đầu, không tự giác cùng hần bảo trì nhất định khoảng cách.

“Chịu mệt nhọc, chịu khổ cực, còn có thể đảm đương nam thư ký, khi người đang làm việc nếu cảm thấy áp lực quá lớn, ta tùy thời cởi sạch quần áo cống hiến sức lực cho người.” Hần nháy mắt, cố ý làm ra vẻ mặt vô cùng then thừng.

Thật tốt nha! Một ngày hai mươi tư giờ đều cột vào cùng nhau, nghĩ đến phương diện thuận tiện cho việc ôm nhau yêu nhau đều thập phần hoàn mỹ, hần vẫn muốn thử xem độ cứng trên bàn công tác, có thể thừa nhận lực đạo kịch liệt va chạm của hai người hay không .

Nam hài tử vừa tiếp xúc với loại này sự tình này đều cảm thấy đặc biệt hứng thú, muốn ngừng mà không được, luôn suy tưởng đến hình ảnh thân thể giao triền kiều diễm kia, nửa người dưới cảm thấy hưng phấn như sức công phá của đầu bom nguyên tử ở Hiroshima, oanh một tiếng công phá.

Đường Thần Dương đã muốn bắt đầu ảo tưởng viễn cảnh tốt đẹp trước mắt, hai mắt phiếm thần thái khác thường, sáng ngời lóe lên những chùm tia sáng rạng rỡ.

Nàng đau đầu xoa xoa thái dương huyết, “Người thiếu tiền?”

Sợ run một chút, hần cười đến cổ quái. “Không, ta không thiếu tiền.”

“Nếu có cần cứ việc mở miệng, người vẫn là sinh viên, bên người không có khả năng mang theo nhiều lắm tiền..... Di, người làm cái gì?” Nàng vừa nói vừa từ trong túi xách da lấy ra ví tiền, chuẩn bị cho hần thể tiêu vật.

Hậu tri hậu giác Giang Thùy Tuyết lúc này mới nhớ tới vẫn chưa cho hần tiền mua sắm đồ gia dụng, bọn họ mấy ngày nay ăn, dùng tất cả đều là hần tự xuất tiền túi, nàng cứ nhiên một xu cũng không bỏ ra..

Thật sự là rất hồ đồ, nàng làm sao có thể dùng tiền của một cái đứa nhỏ, nàng thật sự không nên phạm vào loại sai lầm này, khó trách hần muốn “Làm công” kiếm thêm phí sinh hoạt.

“Nghe này tốt lắm, ta có tiền, người không cần lo lắng chuyện ăn uống sẽ làm ta suy sụp, ta còn có thể dưỡng người rất tốt.” Hần đem ví tiền của nàng cất lại vào trong túi xách tắc hồi chúi chúi hạt thu hương sắc bao da, giúp nàng mang vào.

“Thần Dương.....” Nàng đột nhiên cảm thấy thực bất an, giống như hần ngay lập tức thành thực biến thành đại nhân mà nàng không biết.

Khi nàng lộ ra vẻ mặt lo lắng, Đường Thần Dương đứng đắn không đến 3 phút liền cười hì hì hôn trộm nàng, hướng nàng thề lưỡi làm ngoáo ộp (le lưỡi nhác ma).

“Ha! Ta Đường Thần Dương là người ra sao chứ, là bé trai mà ngọc hoàng đại đế trên cao luôn muốn chiêu tài, vậy một cánh tay, tiền sẽ theo tới, vì rời nhà trốn đi nên ta sớm đã có chuẩn bị quỹ rời nhà, cho dù không làm việc cũng có đủ để tiêu xài cả ngày, làm cái đại gia nhắc chân mà vung tiền.”

“Quỹ rời nhà?” Nàng liu lưỡi.

Cái gia đình gì lại dưng ra quái tiểu hài tử như vậy, cứ nhiên trước đó vì muốn rời nhà đi chuẩn bị sẵn sàng, giống như tùy thời đều có thể nói đi là đi, không hề cố kỵ.

“Ta là trợ lý với số lương không đủ chèo chống, không cần phải cố ý tới bắt tiền lương của ta, đầu óc ta thông minh, phương pháp nhiều, buồn phiền không có được nơi dụng võ, dùng ta tuyệt đối là phúc khí của người.” Nàng nhặt được bảo vật.

“Người còn nhải đi học.....” Nàng tìm lý do cự tuyệt, không hy vọng hấn trước mặt nhiều loạn cảm xúc công tác.

“Có thời gian rảnh ta sẽ đi thờ phụng giáo sư, nhận đồng học sùng bái, thiên tài là không cần khắc khổ giáo dục, bầu trời của ta rộng lớn.” Muốn trước khi tốt nghiệp lấy văn bằng cũng không thành vấn đề.

Con cái Đường gia, bốn tiểu hài tử đều thông minh tuyệt đỉnh, chỉ số thông minh hơn người, nhảy lớp liền đọc so với hái quýt còn dễ dàng hơn. [TNN: ghét +___O]

“Nhưng là.....”

“Ai nha! Sẽ đến muộn, chúng ta đi thôi, hôm nay chạy xe thể thao được không? Ta đã một thời gian không chạm vào xe tốt, từ khi ta làm đem chàng Báo Lamborghini phá hủy, cô cô ta nàng liền nghiêm cấm ta không được đến gần tới xe của nàng nữa Thật sự là keo kiệt, gara có bảy, tám chiếc xe thể thao cứ nhiên không cho người ta chạm vào, nàng thật sự là khó chịu nha! Chính mình còn không phải thường thường đâm xe.....”

Bảy, tám chiếc..... Xe thể thao, số lượng khủng như vậy, hấn rốt cuộc là đứa nhỏ nhà nào chứ? Trên thương trường họ Đường xí nghiệp cũng không nhiều lắm, làm chủ gia đình là nữ nhân trung niên, lại phù hợp với đối tượng hình dung của hấn căn bản không có.

Đối với bối cảnh xuất thân của hấn, Giang Thùy Tuyết không khỏi cảm thấy mờ mịt, trừ bỏ biết gia đình của hấn có bốn nữ nhân, người người người mang trên mình tuyết kỹ, những chuyện khác cũng không biết gì, nàng thật sự nên cùng hấn cùng một chỗ sao?

Cùng với sự chênh lệch về tuổi tác, lòng của nàng lại càng trầm trọng, ý cười đầy mắt nay đã chuyển thành sầu lo, nàng không thể biết được chính mình có dũng khí vượt qua cái giới tuyến cấm kỵ kia hay không nữa.

Sự thật chứng minh, Đường Thần Dương là một trợ lý đặc biệt vĩ đại, phàm là phòng khai thác, bộ phận nghiệp vụ, bộ phận tiêu thụ, thậm chí là bộ phận tài vụ, hấn đều có thừa khả năng để giao thiệp, ứng đối thoả đáng, trở thành nhân vật phong vân được chào đón nhất.

Chiêu bài tươi cười của hấn già trẻ đều sát, tuyệt không có con cá nào lọt lưới, nam nhân ái mộ hấn nghi ngờ hấn là mỹ nữ tuyệt mỹ, trong cách nói năng mang theo mị ý cầu nhân, các nữ nhân xem hấn như là tỷ muội, lén hướng hấn thỉnh giáo làm như thế nào sẽ là nữ nhân có mỹ nhân vị, lấy hấn làm mẫu học tập.

Hấn là nam nhân! Đương nhiên hiểu biết nam nhân muốn cái gì, nhưng đối với phong thái cũng như tiếng lòng của nữ nhân, cũng đồng dạng rõ như lòng bàn tay, thích nghe ca ngợi, thổ thê chút ít bí quyết bảo dưỡng mỹ dung, cố ý vô tình lộ ra bí mật của cấp trên, mọi người cùng nhau đến bát quái, ai còn có thể không áp sát vào người hấn?!

Bất quá đâu, hành vi quá mức bừa bãi sẽ làm cho người đổ mắt, mà địch nhân rõ ràng nhất chính là bạn trai trước Trang Vũ Hân của bạn gái đương nhiệm, lão hồ li âm thầm xem xiếc, không ai ngoài tổng giám đốc quái lão nhân kia, hấn ứng phó hết thấy lại có cảm giác thành tựu, khí thế không thua ai.

“Ai nha! Tiểu Dương, lại có người đưa hoa cho người, đây là hôm nay lần thứ mấy rồi?” Bó hoa tươi nở rộ.

Đường Thần Dương mặc nam trang trêu chọc suất khí rút ra một cây hoa hồng, đưa qua cho Lý thư ký bốn mươi tuổi.

“Hoa xinh đại biểu cho sự xinh đẹp của người, mong người có một ngày đẹp, ánh mặt trời vàng thái dương của ta.”

“A..... Thực là có thể nói, xem người nói ngọt, a di hôm nay không mang đường, lần tới lại mang theo tiếp tế cho người.” Mỗi ngày nhìn hần xinh đẹp, tâm tình đặc biệt khoái trá.

Hần ra vẻ thâm tình nói: “Vẻ đẹp của người chính là mật ngọt trên đời, ta rất thích đường cùng kẹo.”

“Hảo, tan tầm phải đi mua.” Nàng xem hần như đứa con trai mà sủng ái, nhẹ nhàng nhéo hai má xinh đẹp.

“Cảm tạ, nữ sĩ xinh đẹp.” Hần tay điểm môi, phao cái hôn gió.

Nữ nhân là hoa, cần hảo hảo che chở, nó mới có thể kiều diễm nở rộ động lòng người.

“Ta đây đâu? Ta muốn bách hợp.” Tiểu muội văn thư tiến lên, chỉ vào lọ nước hoa bách hợp.

“Ta cũng muốn, ta cũng muốn, cây cát cánh ***tốt lắm.” Vị tiểu thư thấy phòng tài vụ rất đơn điệu, bó hoa này vừa vặn điểm tô thêm vẻ đẹp cho phòng của nàng.

“Hoa hướng dương cho phòng kế toán chúng ta, kiếm tiền phát tiền rất nặng nề.” Mọi người sắp rí rắt.

“Hoa hồ điệp cùng hải dụ (^^) chúng ta cầm đi, có rảnh đến tổng đài ngồi nha.” Ân, mùi hương thật thanh nhã.

“Uy! Uy! Uy! Margaret (O.O) lưu cho ta, ta vừa vặn đưa ta bạn gái.....” Giảm đi một khoản phí. [-.]

Một đám nữ nhân thưởng hoa đột nhiên giữa đường xuất hiện một đại nam nhân hơn ba mươi tuổi, hần chân tay cực nhanh cướp đi đóa hoa mà chủ nhiệm quan hệ xã hội muốn lấy, lập tức khiến ột trận cảm phần.

Mùi hoa, người đẹp yêu kiều, mỹ nữ nhiều, Đường Thần Dương bị vây ở giữa nói nói cười cười, bên kia nói chuyện tâm tình, đem mọi người vui tươi hơn hẳn vui vẻ cười, hình ảnh hòa hợp giống như người một nhà.

Hần am hiểu nhất là quan hệ với mọi người, mượn sức dốc lòng người, muốn biết công ty phát sinh chuyện lớn nhỏ gì, cùng nhân viên công ty hảo quan hệ chuẩn không sai được, bọn họ sẽ thành thật với nhau đem người trở thành người một nhà, cái bí mật gì đều đầu đuôi gốc ngọn biết tuyệt không giấu riêng mình.

“Trêu hoa ghẹo nguyệt còn ra thể thống gì, các người cũng không có chuyện gì tốt để làm sao?” Quả thực không đem công tác là chuyện phải làm.

Trang Vũ Hân sắc mặt âm trầm vừa dứt lời, mọi người cười mỉa tan tác như ong vỡ tổ, mỗi người trên tay đều cầm một nhành hoa.

“Là thiết kế sư Trang nha! Người hôm nay thoát nhìn cơn tức có điểm lớn, cánh mũi mун đặc biệt nổi lên rõ ràng, đợi chút có muốn ta giúp người làm một chút bảo dưỡng hay không, mũi của người rất nhiều dầu nhờn.” Làn da thật không tốt, nốt đậu đều toát cả ra đây.

“Ta không phải nữ nhân.” Hần lạnh lùng ám chỉ lại trào phúng.

“Nam nhân cũng muốn bảo dưỡng mặt mũi một chút, nhìn người màu da thật âm u, lông mi quá rậm, da ao động lại quá nhiều, chắc! Lỗ chân lông hảo thô, thời điểm người soi gương không bị chính mình dọa đến quá sao?” Thật sự là không yêu chính mình gì cả.

Hần mắt nghiêm khắc nhìn chằm chằm, “Ta không phải người, không cần dung mạo như hoa hơi chút lấy lòng mọi người.”

“Điều này cũng đúng, là bộ dạng người không xinh đẹp như ta, ngay cả làn da đều thô ráp dọa người, cho dù cải tạo toàn thân đại khái cũng không thể so một phần vạn với ta, ta thật sự không nên ở trên miệng vết thương của người sái mũi.” Làm người phải phúc hậu, hần muốn bắt đầu tích đức.

“Người.....” Trang Vũ Hân hí mắt, đối với tác phong ngả ngớn tức giận từ dưới đáy lòng. “Người tránh ra, ta muốn tìm Tuyết nhi.”

“No,no,no, thỉnh xưng hô CEO, ở công ty không thể tùy ý gọi bừa được, tốt xấu gì người ta cũng là viên chức lương cao, người sẽ đối với cấp tiền lương cho người đối đãi chút cung kính, đừng cho người ta nghĩ rằng người mượn giao tình, một bước lên mây.” Không được a! Nam nhân là phải dựa vào thực lực, không nên bám váy người ta.

Hắn thần sắc trên mặt chợt cảm thấy một trận lúng túng. “Ta là vì chuyện công mà đến, người tốt nhất không cần ngăn trở.”

“Phải không? Bất quá ta còn là sợ người lấy việc công đi quấy rầy là thật, rõ ràng đều có bạn gái rồi, lại suốt ngày giả trang một bộ dáng si tình, lại không phải đối với cấp trên yêu thương nhưng nhớ, bạn gái người không khiến cho người thỏa mãn nha?” Đường Thần Dương vẻ mặt hoang mang nói.

“Đây là chuyện của ta cùng Thùy Tuyết, không tới phiên người nhúng tay vào, tiểu quý lông còn chưa mọc dài cút xa một chút cho ta.” Không phải dựa vào có diện mạo bình hoa thì lấy cái gì cùng hắn so sánh.

Con người đen chớp động tia sáng lóe lóe, Đường Thần Dương cười mang chút một tia lãnh ý. “Người, không phải đối thủ của ta.”

“Người nói cái gì?” Hắn sợ run một chút, không thể tin được xú tiểu tử diện mạo tuấn mỹ dám mở miệng nói lời điên cuồng như thế.

“Nếu người thực sự giống như lời nói là người yêu nàng như vậy, vậy người sớm đã quăng đi cái nữ hão sắc Hạ cái gì kia rồi, mà người quản chi sự sống chết của nàng cái rắm, nàng muốn nhảy lầu, nàng muốn cắt cổ tay cùng người có quan hệ gì đâu, nàng chết người mới có thể được như ý nguyện nhanh hơn, không cần luôn miệng nói trách nhiệm cùng lương tâm, lấy cớ, nhìn người có phải đang đánh lừa chính mình hay không.

“Ai nha! Nam nhân thôi! Nên có chút ít thành thực, tuy rằng người không phải thực vừa lòng với bạn gái hiện tại, thế nhưng có khả năng người cần thân thể của nàng, tối hôm qua tình hình chiến tranh kịch liệt đi! Lần sau khi nếu người nói là yêu ai nhất, nhớ rõ che đi vết cắn trên cổ OK, cẩn thận mới tốt! Vết máu chưa khô.” Có thể thấy được vừa từ trên giường xuống không lâu.

Mặt mũi nam nhân mất hết, ăn ở trong miệng, xem ở trong bát, ngay cả trong nồi cũng không buông tha, cười lừa mà còn muốn đi tìm ngựa một mũi tên muốn bắn cả hai con chim âu là chuyện hão huyền nhất trên đời, đem chính mình trở thành hoàng đế tuyển phi, chỉ cần hắn ban ơn một chút, nữ nhân đều nên dập đầu tạ ơn.

Muốn giảm bớt ba mươi năm phấn đấu cũng không cần phải dùng loại thủ pháp không trôi chảy này đi, một bên dỗ bạn gái, một bên hướng người yêu cũ bộc lộ tâm ý, rõ ràng đối với cảm tình không chút chân thành, hắn như thế nào có được khuôn mặt bày ra loại sắc mặt giả dối này chứ?

Trang Vũ Hân thần sắc biến đổi vội vàng lấy tay che khuất dấu răng ở cổ. “Không cần lo chuyện nhàn chán, đối với người cũng không có lợi gì.”

“Nhưng là không sai, không phải sao? Con người của ta ưu điểm lớn nhất chính là theo người ta đối nghịch.” Ham mê nhỏ.

“Lười cùng người nhiều lời, ta muốn gặp Tiểu Tuyết..... CEO.” Hắn làm bộ muốn đẩy người đang chặn đường.

“CEO đang nghỉ ngơi, người chờ một lát đi.” Đường Thần Dương đưa tay đáp trên vai hắn, nhìn như chưa thi lực lại thành công ngăn cản bước chân đi tới của hắn.

“Người dám ngăn cản ta?” Bất quá là cái tiểu tử lông còn chưa có mà đòi xen vào.

“Nào có ngăn cản, rõ ràng là người đùa giỡn ta.” Muốn cùng hắn đấu, hắn còn sợ ngoạn không đủ nghiệm.

“Ta đùa giỡn người.....” Trang Vũ Hân nhất thời không phát hiện động tác hai người có chút ái muội, chờ đến khi phát hiện có chuyện không thích hợp thì đã không còn kịp rồi.

“A người muốn đối với ta làm cái gì, ta thật sự không phải nữ nhân, người không cần thoát quần áo ta, ta không có cái loại khuynh hướng này, người buông tha ta đi! Chúng ta đều là nam..... Không cần..... Không

cần sờ ta..... Biến thái cuồng..... Cái gì, người yêu ta?! Cho dù ta là nam cũng không có cái gọi là..... Người còn đưa ta hoa.....”

“Câm miệng, câm miệng, người đừng lại lớn tiếng ồn ào, ta cái gì cũng không có làm.....” Hảo da thịt trắng nõn..... Ách, không đúng, hần như thể nào nhìn choáng váng, tiểu tử này tuy xinh đẹp nhưng cũng là nam hài tử. [TNN: ôi~ đam mỹ!!! ***Mắt long lanh lấp lánh lập lè]

“..... Không cần nha! Cứu mạng..... Người mau tới Có người phi lễ..... Ngô! Mau cứu cứu ta..... Ta sắp thất trinh..... Cường bạo nha! Ô..... Không cần dùng miệng bắn của người chạm vào ta.....”

Nghe được ngoài cửa có người thanh âm ầm ỹ kêu cứu mạng, Giang Thùy Tuyết đang uống ngụm trà thần trí đột nhiên bị bừng tỉnh, lại từ cửa lớn nhìn ra bên ngoài, nhìn một cái xem đến tột cùng là phát sinh chuyện gì.

Khi nàng theo tiếng la nhìn lại, hai mắt trong nháy mắt phóng đại, lộ ra ánh mắt khó có thể tin, bạn trai trước luôn luôn nhã nhặn có lẽ cư nhiên một tay đè nặng đùi tiểu tình nhân, cả người dùng sức đè ép ở trên người hần, một tay kia đỡ lấy thắt lưng của hần, giống như là muốn..... Xâm phạm hần? [TNN: so hot O.,O]

Cái này không phải thật sự đi! Nhất định là ảo giác, nam nhân ở trước mặt nàng khiêm tốn có thừa lại có một mặt cuồng bạo như thế, ở trong công ty lại muốn đối với tiểu trợ lý của nàng không biết mặt mũi mà hành động.

Sau một lát cổ găng mãnh liệt hồi thần, nàng nhìn thấy nam hài quần áo không chỉnh tề, nhất thời ngực căng thẳng cảm thấy bối rối, hần hướng nàng cầu cứu!

“Dừng..... Dừng tay! Người muốn đối với hần làm cái gì? Mau buông hần ra, người không được quấy nhiễu tình dục đối với hần.” Đáng giận, đáng giận, mặt người dạ thú, súc sinh heo chó không bằng.

“Ta không có.....” Là hần lôi kéo ta không để.

“..... Người dùng cái gì đánh ta vậy?”

Giống như đổ máu.

Giang Thùy Tuyết vội vàng buông điện thoại trong tay, nâng trợ lý đặc biệt ô ô khóc thút thít dậy.

“Người càng ngày càng quá đáng, nhiều lần họp còn chưa tính, đồ án thiết kế chưa giao thì thôi đi, ngay cả người của ta người cũng dám nhúng chàm.”

Nàng sẽ không lại thỏa hiệp dung túng, không cần cho hần đặc quyền.

“Người của người?!” Trang Vũ Hần trợn to mắt, ánh mắt sắc bén.

“Ta chỉ là trợ lý, tuy rằng hần lớn lên giống nữ nhân, nhưng dù sao cũng không phải là nữ nhân, không cần người phải dính vào.” Hần từ bao giờ thì trở nên hạ lưu như vậy, nam nữ đều không câu nệ.

“Rõ ràng là hần hãm hại ta.....”

Nàng không nghe giải thích giơ tay lên ngăn không cho hần mở miệng. “Ta hy vọng không có lần tiếp theo, lần này chỉ cảnh cáo miệng, nếu như tái phạm, đừng trách ta không niệm tình cảm.”

“Người sẽ làm như thế nào?” Trang Vũ Hần mắt nửa híp, khóe miệng tà nghệ nhìn Đường Thần Dương.

Hần xem nhẹ tiểu tử giáo hoạt này, xác thực hần không nên bỏ qua.

“Vì tránh cho lại có chuyện quấy nhiễu tình dục lại phát sinh, mặc kệ người có bao nhiêu tài hoa, ta đều phải vì công nhân viên trong công ty suy nghĩ mà đem người khai trừ.” Đây không thể cho là ganh đua.

“Khai trừ.....” Hần đột nhiên cúi đầu cười, biểu tình trong đôi mắt không rõ ràng lắm. “Người vì tiểu tử đối trá này mà trước mặt mọi người trách cứ ta, ta thật sự không đáng cho người tin nhiệm như vậy sao?”

Tốt xấu bọn họ từng yêu nhau quá một hồi, lại nhận thức ít nhất đã ngoài hai mươi năm, hần làm người, cá tính của hần, trừ bỏ người nhà của hần, còn có ai so với nàng rõ ràng hơn?

Cùng nàng nói chuyện tín nhiệm?! Nàng không khỏi cười lạnh.

“Mắt thấy là thật.” Nàng rất hiểu biết mị lực của nam hài bên người, ngay cả nàng đều hăm sâu vào trong đó, khó có thể tự kiềm chế.

“Khá lắm mắt thấy là thật, ta hiểu được.” Trang Vũ Hân cười khở. “Ta đã chuẩn bị xong bộ thiết kế đồ họa quý tới tốt lắm, đang chuẩn bị đưa cho người.”

Nàng nên giải quyết việc chung gật gật đầu, “Vào đi! Chúng ta chỉ thảo luận một chút..... Thần Dương..... Đường trợ lý, người không cần ở đây, đi trước sửa sang lại quần áo một chút.”

Ha! Nghĩ cũng đừng nghĩ, hân mới sẽ không để cho bọn họ hai người cùng một chỗ. “Không được, ta muốn bảo hộ người, vạn nhất hân ở trên người ta không thỏa mãn được, ngược lại đối với người xuống tay, ta muôn lần chết đều khó có thể chịu được chuyện này.”

“.....”

Giang Thùy Tuyết không nói gì, Trang Vũ Hân trừng mắt, viên chức tránh ở góc nhìn lên che miệng cười trộm, chỉ có Đường Thần Dương vẽ mặt chính khí, bày ra một bộ dạng như hổ báo, bộ dạng ta đừng cảm ta anh dũng.

7. Chương 7

“Cô cô, lão Tam lần này rời nhà tựa hồ có điểm hơi lâu.” Đập tan trí nhớ ghi lại trước kia.

“Cảnh sát tìm tới cửa sao?” Đường Băng Dụ tay đang cầm một quyển [Harry Potter], một tờ lại một tờ lẩm nhẩm.

“Không có.”

“Cảnh sát không tới cửa tỏ vẻ hân còn sống, không cần phải lo lắng.” Người chết thì phải thấy xác.

“Nhưng là.....” Nàng không phải lo lắng, là sợ chuyện nhà không có người làm.

“Yên tâm, Phá Hiểu, cô cô giúp các người lấy chỗ trong nghĩa địa, ngày sau mặc kệ ai vi phạm pháp luật cũng không phải sợ chết không có chỗ chôn.” Nàng ngay cả hậu sự đều thay bọn họ sắp đặt tốt lắm.

“.....” Thần kinh trên mặt run rẩy, đủ độ.

Đường Phá Hiểu hai đầu gối rơi xuống đất, quỳ lau trên nền đá cẩm thạch phòng khách, nàng căn bản không phải lo lắng buồn sầu vì Đường Thần Dương rời nhà trốn đi, thậm chí không sợ hân chết bên ngoài đầu đường xó chợ, bị người ta khiêng trở về.

Vốn dĩ việc nhà Đường gia là do bốn tay chân chia sẻ, mỗi người chiếu theo lịch, ai cũng trốn không thoát, mặc dù có thời điểm nàng sẽ được nhàn hạ, quãng việc nhà cho “Nam dong” phụ trách.

Nhưng là đại tỉ bị đại tỉ phụ tương lai quẫn thúc gặt gao, bọn họ có rảnh rang thì không phải hẹn hò thì liền ở trên giường ngoạn, bốn phận công tác của nàng liền quăng xuống dưới, muối muối phải đảm nhận.

Mà nhị tỉ thì Đài Loan, Nhật Bản chạy hai bên, đại bộ phận thời gian đều dùng ở “ nhà trẻ Xuân Phong” ở phía nam, thời điểm ở nhà muốn nhìn thấy nàng số lần so với năm đầu ngón tay còn ít hơn, căn bản không thể trông cậy vào.

Thật ra thì còn có một vị ca ca ở trên, nàng cho dù muốn chuồn ra ngoài đi làm “Đại sự nghiệp” của nàng cũng sẽ có người che giấu, ca ca trân trọng muối muối, không bao giờ khiến cho bàn tay nhỏ bé phú quý trắng noãn của nàng bị hư hại đâu!

Ai ngờ Đường Thần Dương liền như vậy bỏ đi còn chưa thềm trở về nữa, uống cho khi xưa huynh muội một mảnh tình thâm, nấu cơm, giặt quần áo, quét tước, làm cỏ, công tác cho gà ăn toàn bộ đều ném cho nàng, nàng hai vai nho nhỏ như thế nào chịu nổi, thật là có ý muốn khiến cho nàng tiểu muội này mệt chết mà, nàng có thể nào không ngóng trông mỗi mắt chờ mong, hi vọng hân sớm ngày trở về.

Chết tiệt Đường Thần Dương, hắn tốt nhất đến chết cũng đừng trở về, nếu không nàng nhất định sẽ phải phát huy tình cảnh cảm động lòng người tay chân yếu, đưa hắn rút gân lóc xương, nghiền xương thành tro, khiến cho hắn giống như lũ u hồn.

“Cô cô, chúng ta vẫn là đi tìm xem hắn ở đâu đi! Miễn cho người ta nói Đường gia chúng ta không huyết không lệ, vô tình vô nghĩa.” Mạch máu lưu đều là nước đá.

“Người ta nói là chuyện thực, không cần để ý tới.” Ác ma cũng không phải là người ta gọi giả, nhà bọn họ toàn bộ cái gì đều có, chính là không có lương tâm.

“Nhưng là tay của ta sắp bị chặt đứt, đã giảm cả 5kg rồi, nếu còn cứ tiếp tục như vậy, người sẽ phát hiện nhà chúng ta rác so với núi càng cao, phòng bếp do gián, làm tổ chuột, cái bàn cửa sổ hôi thúi một mảnh âm u.” Mà một khối thi khô cũng chính là nàng, ghé vào giữa hố rác.

“.....” Đường Băng Dụ dừng một chút, lông mi dài hơi hơi nhấc lên. “Ăn trong biết khổ, mới là người đứng trên người, vất vả, tiểu muội.”

“Cô cô.....” Nàng thật sự sẽ mệt chết! Bọn họ trụ trong khu nhà cao cấp hù chết người, bình thường phải có hơn mười người hầu làm chuyện này.

“Hư! Ta nhận điện thoại cái.”

Tiếng chuông di động vang lên, Đường Băng Dụ giơ ngón tay ngọc thon dài lên, làm cái tư thế chó có lên tiếng.

“Tiểu Trần đệ đệ nha! Người nói cái kia tay ăn chơi nhà của ta ở bên ngoài cùng người ta ở chung..... Tỉ đệ luyện..... Hắn không hơn cái tiểu bạch kiểm chạy tới làm Ân, ta hiểu được, giúp ta quản lý chặt lấy hắn, người muốn bỏ trò chơi chưa đưa ra thị trường kia ở văn phòng ta, nhớ đi lấy.....”

Tựa như vừa tiếp một cuộc điện thoại bình thường, biểu tình Đường Băng Dụ chưa chút biến hóa, tiếp tục lật xem quyển tiểu thuyết trong tay, xem thực hăng say, làm cho người ta không dám quấy rầy.

Một bên làm sạch, một bên trộm ngắm Đường Phá Hiểu thật sự là đối với nội dung cuộc điện thoại tò mò không thôi, tiểu Trần đệ đệ đến tốt cùng là người ra sao, dám mạo hiểm sinh mệnh thông báo gió nặng hàng tấn, người này khẳng định là ăn gan hùm mật báo, anh trai nhà bọn họ không chỉ có lớn lên giống nữ nhân, ngay cả tính cách cũng tương đối nữ tính hóa, tâm nhãn lại nhỏ vừa yêu ghi hận, có cừ oán tất báo.

“Cô cô, tiểu Trần là ai?” Ngày sau đổi lại nàng làm mật báo, khiến cho lão Tam có ơn phải lo báo đáp.

“Người hỏi nhiều như vậy làm gì? Nhanh tẩy sạch sẽ cho ta, phía sau còn có một đồng bát chưa rửa, khó có được cơ hội hãy sắp xếp lại thư phòng, thuận tiện xách rèm cửa sổ xuống dưới tẩy qua một lần đi.” Dáo dác, không chút tiến bộ.

“Dọa..... Cửa sổ..... Rèm cửa sổ.....” Không được, chân nàng rút gân, tay cũng phệ đi, cô cô quá tàn nhẫn nha!

Thư phòng tên như ý nghĩa lớn bằng hai cái thư phòng bình thường, không ngoa chút nào, nhà bọn họ rèm cửa sổ một, hai, ba, bốn, năm..... Khoảng chừng ba mươi bảy cái, mặc dù sở hữu khoa học kỹ thuật hiện đại là máy giặt, khả năng cũng chỉ có thể xử lý một phần thôi, cánh tay nàng tựa như nhánh cây bình thường khẳng định đi tong.

Thật giận nha! Thật giận Đường Thần Dương, người rút cuộc chết ở chỗ nào rồi, nếu còn không trở về tiếp chương cuộc sống số khổ của người, thì người hãy lo chạy xa một, cả đời cũng đừng xuất hiện, nếu không.....

Một trận tổn hơi thừa lời thanh âm xốt xốt xa vang lên, xa xa ở một thành thị, mỗi mỹ nam tử tuần tú không hiểu sao mũi ngứa ngứa, đánh cái hắt xì.

“Át xì ~”

Hội nghị đang tiến hành đột nhiên bị gián đoạn, có người quan tâm, có nhân vui sướng khi người gặp họa nhìn về phía nam hài xinh đẹp hư hư thực thực cảm mạo.

“Người làm sao vậy?”

Một bên lau nước mũi, một bên ghi chép Đường Thần Dương phe phẩy tay. “Không có việc gì, không có việc gì, các người tiếp tục.”

80% người nơi này cảm thán duyên hắc thật sự tốt quá, có người đổ mắt xem hắc như cây đinh, nguyên rửa hắc vĩnh viễn không siêu sinh, làm đôi quỷ nơi tu la địa ngục.

Lấy hắc phạm đi qua tất lưu lại tai nạn tà ác lực lượng, nếu không vài người hận mới kỳ quái, hắc đắc tội với người bản sự vừa vắn cùng của hắc “Mỹ mạo” Thành có quan hệ trực tiếp, muốn giết người của hắc không ở số ít.

Giống hắc mấy ngày hôm trước mới đem Hứa Mậu Tài đưa y nằm viện, lại hại tổng giám đốc anh minh vĩ đại từ thang lầu lặn xuống, đương trường ngã bị chặt đứt chân, còn có hạ lưu Giang Cuối Xuân, ít nhất phải tĩnh dưỡng nửa năm mới có thể ngoạn nữ nhân, ý đồ bá vương cứng rắn thượng cung mằm tai họa bị hắc “Nhẹ nhàng” gạt đầu nhẹ một cái, trong thời gian ngắn rất khó lại “Khởi động máy”.

Lại nhớ đến, hắc thật đúng là dựng đứng không ít địch nhân, bọn họ một đám như hổ rình mồi muốn hủy đi hắc, làm cho hắc trên đời này biến mất hoàn toàn.

“Năm nay mùa đông chúng ta nên thay đổi phong cách những năm trước, lấy màu sắc nhẹ nhàng làm chủ đạo, ngắn gọn mà thanh thoát..... Ở trong màu sắc tăng thêm chút hoạt bát thêm một chút sắc thái thành thực, lại không mất đi vẻ đáng yêu, tỷ như kiểu phong cách oa nhi này, thực nữ mặc vào thiếu đi một tia phong tình.....”

“Thực xin lỗi, có thể quấy rầy một chút hay không?”

Đứng ở đèn chiếu giải thích, Trang Vũ Hân dừng lại động tác, vẻ mặt không hề giận nhìn về phía nam hài đang giơ tay lên cao.

“Người có chuyện gì?”

Hé ra khuôn mặt tươi cười lộ ra hàm răng trắng sáng, Đường Thần Dương chỉ vào trong đó nói.

“Là, không có chuyện gì! Bất quá công ty gần đây, hạng ngạch tiêu thụ giống như trượt nghiêm trọng, lượng tiêu thụ thảm đạm.”

“Người làm sao mà biết, người xem qua báo biểu?” Hưởng ứng là nghiệp vụ bộ quản lý, trước mặt hắc hội nghị trên bàn là báo biểu vô cùng thâm trầm.

“Ai nha! Không cần xem qua loại này nọ cũng nhìn ra được quần áo vì sao bán không đi, đổi lại là người, người nguyện ý để lão bà, nữ nhi mặc loại trang phục như nhện quả phụ đen này sao?” Trời ơi! Chỉ có đường cong, không hề có chút mỹ cảm.

Nhện quả phụ đen.....

Mọi người thấy nhìn ngón tay hắc chỉ vào phục sức, nhất thời một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu, nhận thức cùng với tán đồng cách nói của hắc, vốn bọn họ cũng hiểu được là có chỗ lạ, lại không thể nói ra quái ở nơi nào, bị hắc một chút liên thông suốt rõ ràng.

Nhưng là một bên Trang Vũ Hân sắc mặt đã không thể khó coi hơn được nữa, sắc mặt hắc thay đổi choáng váng như vạch màu.

“A! Xong rồi, nữ bạch tu sĩ, mọi người nhanh chân chạy đi cúi đầu lo sấm hối đi! Nhìn đến những bộ quần áo này khoác trên người, ai còn hoạt bát được nữa, là người ngu ngốc nào ở trước ngực đường hoàng chui như vậy, các người thấy được ánh sáng kim cương quang mang sao?”

Mọi người lắc đầu, mà Trang Vũ Hân thần sắc âm ảm (âm trầm ảm đạm) hơn.

“Đúng thôi! Đều bị quần áo trắng bóc này đoạt đi quang ảnh..... Di, còn có thủy tinh..... Oa dựa vào, thiên tài nha! Ai nhìn thấy, còn có kiện màu hồng kia, vạt áo rất đông cứng, thiếu cảm giác phiêu dật..... Chắc, cường thi màu lam, ở trên sàn diễn sao? Mười vạn thanh niên mười vạn quân nha! Làm thành sơn trang còn kém không nhiều lắm.....”

Hai mươi kiện tác phẩm hai tháng sau sắp ra mắt, mỗi một kiện ngại quá đều bị Đường Thần Dương chỉ ra khuyết điểm, châm chọc phê bình khiến ấu chảy bốn phía, từ đường cắt quần áo cho đến hoa văn chờ lựa chọn, không một điểm nào mà không chịu công kích nghiêm khắc.

Hắn cũng không phải là đi chọn trứng gà, cố ý đập phá, mà là thật sự nhìn không được, lấy ánh mắt hần người ngoài nghề đều thật sự việc không dậy nổi hứng thú mua sắm, này đứng ở trước mặt của giới nhân sĩ thượng lưu thì làm sao mà lưu hành, quả thực là một hồi hồ đồ.

“Thiết kế sư của các người là từ cái triều đại nào mời đến đây? Nhìn một cái xem những thứ quần áo này đi, đâu có nghe qua là thiết kế chút trang phục cổ, trên thực tế không có chút nào mới mẻ, hết thời, cần bản dừng lại nơi thanh nhã, các người cảm thấy cái này đáng kiêu ngạo sao?” Không cười người chết mới là lạ.

Lời nói của hắn kích thích Trang Vũ Hân lớn tiếng quát khiển trách, “Người thực sự hiểu được phục sức đang lưu hành sao? Thiết kế sư vì quần áo cùng châu báu phối hợp thoả đáng tiêu phí biết bao nhiêu tâm huyết, người hoàn toàn không hiểu thị trường, dựa vào cái gì nói ấu nói tả?!” Rõ ràng là phục trang tạo nhả đoan trang hắc sắc, lại bị hắn nói thành nhện quả phụ đen, quả thực là cuồng vọng vô tri.

“Bất quá là mấy loại đồ này thôi! Tùy tiện họa họa ai không làm được.” Hắn trước kia có tạo hình mỹ thuật qua a.

“Tốt nhất! Người nên vẽ cho ta xem.” Bị bình luận không đúng tý nào, Trang Vũ Hân cũng nôn nóng muốn đánh cược một hơi.

“Vẽ liền vẽ, lấy bút đến.” Thiên tài là không có gì làm không được, muốn kiểm tra đánh đố hắn không dễ dàng nha.

Đường Thần Dương hạ bút, mọi người kinh hô liên tục, hắn cũng không phải họa kiểu dáng mới, mà là dựa vào ý tưởng ban đầu phê duyệt thêm đông giảm tây, thay đổi chủng loại phụ trợ châu báu vào quần áo tạo nên nét đặc sắc, hai người hỗ trợ lẫn nhau làm cho nhãn tình người ta sáng lên.

Nhện quả phụ đen kích thước lưng áo có hơn một cái vòng bạc, góc cuối là tạo hình ánh mặt trời hướng ra phía ngoài phóng xạ hào quang, hai bên góc là cành cây mảnh khảnh rủ xuống tới đầu gối, tô điểm thêm là vòng màu bạc chữ thập giá, một kiện quần áo nặng nề tựa hồ sống động bừng tỉnh lên, tràn ngập sinh mệnh.

Kiện nữ bạch tu sĩ kia thay đổi không lớn, chỉ tại vị trí thắt lưng lên trên tới nách hạ xen vài đường, lấy dây buộc màu bạc trắng giao nhau hai phiên vải dệt, nguyên bản màu trắng đơn điệu nay khiến cho người ta có cảm giác tươi mát quyến rũ, ở đây nữ giới đều muốn có được một kiện, mà nam nhân cũng muốn đưa cho vợ hoặc bạn gái.

Tiếp theo âu phục màu hồng sắc bị hắn đổi thành hơi cuộn sóng vảy đuôi cá, cường thi màu lam hóa thân thành sườn xám kiểu cách khiêu vũ, bên sườn đính thêm đá mắt mèo, bất luận dùng để tham dự yến hội chính thức hoặc vũ hội náo nhiệt đều có thể trở thành trung tâm chói mắt.

“Ta nói nha! Thiết kế sư của các người nếu không muốn bế môn, tự cho là tài hoa dào dạt, không người có thể địch lại, có đôi khi vẫn là nên đến bên ngoài đi đi lại lại, nhìn xem nước ngoài thiết kế, là thể giới đào thải các người, không phải các người đào thải thế giới, ta tùy tay họa đều so với các người mạnh.....”

“Hừ!”

Sắc mặt xanh mét Trang Vũ Hân không nói một câu hừ nặng một tiếng, phẫn nộ đá cửa mà đi.

“Di! Hắn làm sao vậy? Mới họp một nửa liền bỏ đi trước.” Rất bất kính.

Ngữ khí mang theo cảm khái Giang Thùy Tuyết thấp giọng nói: “Hắn là thiết kế sư chính của công ty, người sửa chữa mấy bản thiết kế kia đúng là tác phẩm của hắn.”

Nàng chưa nói hết, hắn sửa chữa lần phê bình so với cường bạo lúc trước mạnh gấp trăm lần, lại càng phong phú biến hóa đường cong xinh đẹp đương nhiên tuyệt đối đem người ta đập xuống, thiết kế sư bị thương lòng tự trọng, xấu hổ và giận dữ không thôi, như thế nào còn đợi lúc nào nữa mà không bỏ đi.

Đường Thần Dương nha một tiếng, tỏ vẻ hấn đã sáng tỏ. “Xem ra các người cần phải khai quật nhân tài mới thôi, châu báu kimônô phục trang chuyên nghiệp ngày càng càng đòi hỏi cái mới, không thể bảo thủ không chịu thay đổi chỉ biết bị thời đại thuỷ triều bao phủ.”

Hấn nói ra tiếng lòng của mọi người, hiện trường một trận lặng im, cho dù vài chủ quản vốn dĩ muốn nói gì đó, trái lại cũng không thể nói thêm gì hơn, đáy lòng âm thầm bội phục tư chất linh hoạt khéo léo của hấn, cùng với hạ bút thành văn sức sáng tạo.

Lần đầu, bọn họ đối với tiểu tử trẻ tuổi chưa đến hai mươi tuổi này sinh ra ý kính trọng, không hề khinh thường hấn là bình hoa mà nhìn với cặp mắt khác xưa, ghé mới sinh không sợ cợt, hấn quả thật có phong độ của một đại tướng.

Bỗng dưng, có người hỏi ra một câu như vậy

“Đường trợ lý, người học đại học là khoa hệ gì?”

Hấn còn chưa có mở miệng, mọi người hãy còn đoán già đoán non, chắc là khoa hệ liên quan đến thiết kế phục trang, mới có thể nhanh chóng không cần tốn nhiều sức mà thần kỳ múa bút đi ra như thế.

Nhưng mà làm mọi người rất hết trông mắt ra, đáp án của hấn khiến cho người ta ngây ra như phỗng, thật lâu cũng không thể hoàn hồn.

“Ta học là khoa Lý công.”

Sinh viên khoa Lý công tinh thông tài chính, tài vụ, quản lý xí nghiệp cùng quản lý tài nguyên, đối với một người mà mười ngày nửa tháng mới đến trường đi học một lần mà nói, hấn không khỏi rất thông minh đi.

Đường Thần Dương không bao lâu sau bỗng nhiên nổi tiếng, hấn ở trong thời gian rất ngắn ngủi một tuần khiến cho bộ phận thiết kế trong công ty trở nên hoàn toàn đổi mới, mở ra bước ngoặt mới cho sự phát triển trong ngành bọn họ, cũng sắp xếp kế hoạch bồi dưỡng nhân tài, chờ hoàn thành khóa huấn luyện trong nước sau đó sẽ mở rộng hướng ra nước ngoài, để cho bọn họ có điều kiện phát huy tài hoa của bản thân.

Hấn hiện tại vẫn như cũ là trợ lý chống đỡ ột công ty lênh dênh, bất đồng là hấn ôm trong người đại bộ phận công tác của công ty, kỳ thật kiêm nhiệm luôn chức vụ CEO, mục đích chính là muốn làm cho Giang Thùy Tuyết có thể có thời gian nghỉ ngơi, tạm thời buông gánh nặng trên vai.

Trẻ tuổi không có nghĩa là không năng lực, hấn dùng dựa vào chính mình chứng minh thành tích cũng như quan niệm tuổi tác cùng với thành tựu đều không phải có quan hệ trực tiếp, người có thực lực bất luận đi đến đâu, làm gì đều đã phát tia sáng kỳ diệu, trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Nhưng là vật nào có hai mặt, sau lưng hào quang tất phải có cái bóng, bóng ma hình thành sẽ uy hiếp sự tồn tại của hào quang, không nghĩ qua là có khi ánh sáng sẽ bị cái bóng nuốt hết.

“Động tác của người thật sự quá nhanh, nhanh đến ngay cả ta cũng chưa có biện pháp tự hỏi, người có biết hay không người bởi vậy mà đắc tội không ít người?” Mà hấn còn không chút để ý việc đó không đáng lo.

“Biết.”

“Biết?”

“Ta cố ý.” Sét đánh không kịp bưng tai mới có hiệu quả.

Khuôn mặt xinh đẹp trong trẻo hiện lên một tia kinh ngạc, “Người cố ý khiến bọn họ bất mãn, làm cho bọn họ hận người, hận người đến tận xương?”

Người nghĩ ra loại phương pháp này, không phải điên thì đó là muốn chết.

“Hắc hắc! Ta để cho bọn hấn đoàn kết lại bố trí cơ hội, cùng nhau liên thủ đối phó ta, đỡ phải ta phải phí tâm tư mỗi một lần đánh tan.” Nói trắng ra, chính là do một chữ “Lười” cũng là thiên tính người Đường gia.

“Vì sao?” Nàng không hiểu.

Đường Thần Dương cười gian bỗ nhào qua, ôm cổ thân thể mềm nhũn. “Trí nhớ thực không tốt, ta không phải đã nói rồi, bởi vì bọn họ đối với người không tốt.”

“Chỉ vì này lý do?” Hắc đem đắc tội hết toàn bộ cổ đông.

“Chỉ riêng cái lý do này liền dư dả, ta nghĩ làm sao có thể để cho bảo bối Tiểu Tuyết bị người khi dễ, bọn họ đều nên chịu chút ít giáo huấn.” Trong con người đen chớp động tia sáng hắc ám thần thần bí bí, lại lạnh lẽo như lưỡi dao.

“Vì sao là ta?” Luận dung mạo, nàng không theo kịp hắc, so chỉ số thông minh, nàng lại lùi lại xa xa không bằng, mà gia thế..... Hắc rõ ràng đến từ gia đình không thua kém, có khả năng hài lòng

Người bên ngoài có lẽ nghe không hiểu Giang Thùy Tuyết đang hỏi cái gì, nhưng nam hài tuần mỹ bên cạnh lập tức hiểu được nàng yêu cầu chuyện gì, song chương vừa thu lại đem nàng ôm vào trong lòng, đầu gối lên vai nhẹ nhàng di chuyển.

“Ta nhìn thấy đáy mắt người tịch tịch, mà ta nghĩ lau đi cho người.” Hắc ôn nhu nói, mắt tràn đầy nhu tình.

“Thần Dương, người..... Người làm sao mà biết.....” Ta tịch tịch.

Nàng ghen ngào nói không ra lời, nội tâm nảy lên một cỗ kích động, chưa từng có người nhìn ra cô đơn của nàng, vì sao hắc có thể nhìn thấu lòng của nàng, thấy tiểu cô nương kia ngồi xổm dưới đất, ôm đôi gối khóc?

Cho tới nay nàng đều là một người, mẹ yêu ba ba, ba ba đồng thời yêu hai nữ nhân, bọn họ nghĩ đến nàng thực ngoan, thực nghe lời, không cần ôm nàng một cái, nàng luôn bị xem nhẹ.

Kỳ thật nàng là cái đứa nhỏ thực nhát gan, sợ hãi ngủ một mình, đèn trong phòng nàng vĩnh viễn mở sáng, mà nàng vào ban đêm sẽ không đi toilet, vừa lên giường liền đem chăn kéo qua đầu, bao trụ chính mình, bởi vì bảo mẫu nói dưới sàng có quỷ, yêu quái ở trong bồn cầu.

Mọi người đều nghĩ đến nàng là tiểu công chúa được sủng ái yêu thương rất hạnh phúc, ở trước mặt mọi người nàng chính là một bộ dạng ngoan ngoãn, lúc còn nhỏ, không nghĩ muốn cha mẹ vì nàng mà lo lắng.

Ba mẹ là những người thân yêu của nàng, cũng cố gắng cho nàng toàn bộ thế giới, nhưng là bọn họ cũng là những kẻ đáng thương bị tình yêu tra tấn, có thể cho nàng chỉ có vật chất hưởng thụ, đối với nàng chân chính cần cái gì cũng chưa từng nghe thấy và cũng khi nào không hỏi han.

Thời điểm bọn họ còn trên đời nàng vẫn luôn mang trên người cảm giác bị vứt bỏ, sau đó hai người mất đi nàng càng cô độc thê lương, cái phòng ở kia nếu nói là nhà không bằng nói là khách sạn thì đúng hơn, trừ bỏ công ty, nàng không còn hiểu được mục đích sống còn lại trên đời này là cái gì.

“Ta cũng từng là ta trong mắt người thấy được, ba mẹ đột nhiên không thấy đâu, biến thành thi thể lạnh như băng nằm ở trong quan tài, mặc kệ ta như thế nào gọi bọn hắc, bọn họ chính là không chịu để ý ta, vĩnh viễn im lặng sẽ không bao giờ tỉnh lại.....”

Những người lớn xung quanh mình không ngừng bảo hắc, hắc là nam đỉnh duy nhất Đường gia, hắc phải kiên cường, không thể khóc, về sau hắc muốn thay thế cha mẹ chiếu cố tỷ tỷ muội muội, đây là trách nhiệm của hắc.

Rõ ràng rất muốn ghé vào trên quan tài gào khóc, hắc lại nhếch môi, nhịn xuống nước mắt, nhìn xung quanh, không biết người lớn đang đến trước mặt đi đi lại lại, một câu nén bi thương hôm đó nghe được khiến hắc chết lặng.

Hắc là trưởng tử Đường gia, tương lai cùng hy vọng Đường gia, có lẽ cũng không thể lưu, hắc phải so với bất luận kẻ nào đều phải kiên cường, nhanh lớn lên, hảo bảo hộ những người nhà nhu nhược không nơi nương tựa.

“.....Cô cô ta vừa xuất hiện, hung hăng đánh ta một bạt tai, nàng bảo ta khóc, không cần cố nén, người trong nhà đều đã chết còn nhân cái gì mà nhân, ba ta mẹ đã chết còn có nàng.”

Cho nên hấn khóc, từ nhỏ giọng khóc nức nở đến khi không thể vẫn hồi thất thanh khóc rống, khóc đến hai mắt đều sưng thành hạch đào, thấy không rõ trước mắt, vẫn khóc đến khi bọn họ xuống mồ.

Bất quá đã khóc nên về sau, trong lòng bị thương cũng tương đối giảm bớt, hấn chậm rãi nhận ra cha mẹ không ở bên người là chuyện thật, cũng điều chỉnh lại tâm tính thân là cô nhi.

“Người có cô cô tốt.” Thực hân mộ hấn.

Tuy rằng nàng có cái cậu nhỏ, nhưng là hấn còn không mang nổi mình ốc, có thể giúp đỡ cũng có hạn.

Nghe vậy, Đường Thần Dương hoảng sợ kêu to, “Cái gì cô cô tốt, là cô cô khủng bố, từ khi phụ mẫu ta yên ngủ ngày đó thì bắt đầu, ta liền trải qua cuộc sống cực kỳ bi thảm, cuộc sống không có thiên lý, nàng mỗi ngày đối với ta không phải đánh chính là mắng, có khi còn không cho ta cơm ăn.”

“Á?!” Có trường bối tàn nhẫn như vậy?

“Tiểu Tuyết, ta thật đáng thương nha! Người nhất định phải hảo hảo trân trọng ta, lần đầu tiên của ta cho người, người không thể bội tình bạc nghĩa, nếu không ta sẽ vẫn khóc vẫn khóc, khóc đến ánh mắt cạn khô.” Hấn cần người yêu ôm, thương hại tâm linh bị thương của mình.

“Đợi chút, đợi chút, cảm xúc của người thay đổi cũng không khỏi quá nhanh đi, người rốt cuộc là nói thật hay là giả?” Nàng đều bị làm ơ hồ.

Một khắc trước còn tại trong tâm tình bi thương, làm cho người ta vì hấn đau lòng không thôi, muốn vì hấn làm nơi tránh gió, đuổi đi đau thương của hấn, giây tiếp theo hấn lại trở về tướng mạo sẵn có, giống như hết thấy đều là nói giỡn, chỉ do hư cấu, khiến người ta có loại cảm giác tâm tình mình bị đào khoét.

“Đương nhiên là thật, nhưng chúng ta muốn dùng thái độ lạc quan đối mặt, người xem ta có thể lớn lên tráng kiện khỏe mạnh bình an như vậy, chính là nghĩ xa, không cần so đo nhiều chuyện, giống như người cái yếm đào này mặc hơi nhiều, mặc ở trên người người phi thường không thích hợp.....”

“Cho nên người sẽ thoát nó?” Giang Thùy Tuyết nói ra chuyện hấn muốn làm nhất.

Hấn cười cắn lên gáy duyên dáng. “Thời điểm đầu tiên mắt vừa nhìn thấy người, ta cảm thấy người thực ngọc.”

“Ngốc?” Nàng đánh hấn một chút, không cho hấn cởi bỏ nút thắt quần áo.

“Người còn không ngốc sao? Người bình thường nhìn đến cái loại chuyện này không phải trước chuồn mắt dạng, thì là báo nguy để người ta xử lý, ai giống người ngốc như vậy còn động thân, tuyệt không sợ trở thành hại người hại mình.” Ngu ngốc một đường.

“Không, ta rất sợ.” Sợ muốn chạy trốn.

Hấn cười khê. “Ta biết, người tay chân đều không ngừng run rẩy, sợ tới mức chân nhuyển bất động đi không nổi, đành phải cố làm ra vẻ làm nữ anh hùng.”

Ngay lúc đó hấn thiếu chút nữa vì bộ dạng của nàng mà cười ra tiếng, trước giải quyết đám hỗn đản kia sau lại lôi kéo nàng chạy, nhân cơ hội lại thương nàng.

“Ngay từ đầu ta chỉ là thích người vì cái ngực đơn thuần, nhưng là càng cùng người ở chung, ta phát hiện ta càng không thể khống chế chính mình, đối với người có ý tưởng không an phận, tưởng một ngụm đem người ăn vào trong bụng.” Khi đó hấn chỉ biết hấn xong rồi.

“Sắc lang, người còn dám gạt ta đó là đầu gối.” Nàng thực tình cho hấn là nữ hài tử, hấn lại nói dối chọc mông nàng.

Đường Thần Dương vẽ mặt đắc ý nâng mi lên, “Không phải sau này, người lại không phải gặp được đầu gối của ta, còn dùng tay.....”

“Câm mồm, không được nhắc lại, người nói những lời ngược ngùng xấu hổ này như thế nào không đỏ mặt, ta là bị người lừa.” Đáng giận, vì sao người mặt đỏ tai hồng là nàng, mà hấn da mặt dày viên đạn đều bắn không thủng.

“Tình nhân nói chút lời tâm tình có cái gì hảo then thùng, người bị ta lừa, mà ta yêu thương người, người nói ai có vẻ chịu thiệt?” Bởi vì yêu, hắn mới muốn vì nàng vào chiếc võng an toàn, bảo hộ nàng không bị thương.

“Người yêu ta?” Nàng kinh ngạc, ánh mắt toát ra một tia luống cuống.

“Người sẽ không cho ta chỉ là chơi đùa với người đi?!” Trên mặt hắn mang theo mỉm cười, thanh âm lại giống hàm chứa khối băng, lạnh lùng.

“Nhưng là ta so với người lớn hơn năm tuổi.....” Giang Thùy Tuyết chưa nói xong, môi đỏ mọng ngay lập tức bị che lại.

Nụ hôn kéo dài thật lâu.

“Thì tính sao, có người nào quy định nam tiểu nữ đại sẽ không thể yêu nhau sao?” Hắn thở gấp, cười nhạt phun ra bình luận.

Nàng cười đến chua sót. “Người so với ta nhỏ hơn, tỏ vẻ ta so với người mau già, năm năm, mười năm về sau, chúng ta còn có thể cùng nhau sao?”

Yêu nhau không thể gần nhau, không bằng không thương, nàng không muốn lại vì yêu mà bị tra tấn.

Đường Thần Dương lẳng lặng nhìn nàng một hồi, không nói nửa câu nói, sau đó hung hăng lại lần nữa hôn trụ nàng. “Ta mang người đi gặp cô cô ta.”

“Cô cô người?”

“Nhà chúng ta nữ quyền là tối thượng (cao nhất), nếu có một ngày ta phụ người, không cần người động thủ, các nữ nhân nhà của ta cũng sẽ thay trời hành đạo, cho dù Đường gia tuyệt hậu, các nàng cũng sẽ không tha cho ta.” Quân pháp không ai có thể thoát thân.

Nhìn ánh mắt hắn còn thật sự, lòng của nàng có chút dao động. “Người thật sự yêu ta sao?”

“Ta yêu người.” Hắn trong mắt nói là lời thật tình với nàng.

“Hảo, ta tin tưởng người, mặc kệ người sẽ yêu ta bao lâu.” Bởi vì nàng cũng muốn được hắn yêu.

“Chúng ta yêu nhau, đối với ta có thể có chút tin tưởng được không, ta cũng không phải là tên hỗn đản đầu heo nào.” Một gậy tre đánh nghiêng ngã một thuyền nhân, không duyên cớ lại chịu phải liên lụy.

“Á, bộ đáng đầu heo.....” Nàng nhin không được phốc xích cười, cảm thấy hắn hình dung thực chuẩn xác.

Cảm tình cũng không còn, còn tìm mọi cách dây dưa, ý đồ muốn văn hồi, thật là không hơn không kém đầu heo.

“Di! Đợi chút, người không phải vì thay ta hết giận mới cố ý khắp nơi tìm hắn phiền toái đi?” Lấy cá tính của hắn vô cùng có khả năng.

Hắn lập tức giả ngu nói sang chuyện khác. “Ta vẫn ảo tưởng ở văn phòng làm tình, ta vén cao váy của người, từ mặt sau của người đi vào.....”

“Đường Thần Dương, người không cần phải tránh đề tài..... A! Chờ một chút, sẽ có người tiến vào, người không thể..... Không được..... Nha! Dừng tay..... Đem tay người Lấy ra..... Ngô..... Không cần..... Nơi này là..... Nha..... văn phòng của ta..... Tuyệt đối không..... Nga.....”

“Văn phòng mới kích thích, người không biết là yêu đương vùng trộm đặc biệt có khoái cảm, thuận tiện nói cho người một tiếng, cửa còn chưa khóa lại đâu, tùy thời sẽ có người đẩy cửa mà vào.....” Thế này mới cảm giác khoái cảm, khẩn trương, lo lắng, sợ hãi, lại hưng phấn không hiểu.

Trên thân thon gầy, không mang theo một chút sẹo lồi nào hình thể hoàn mỹ, đường cong nhu hòa xinh đẹp lộ ra tính khí dương cương, nhìn như xinh đẹp thanh khí, kì thực mang lại cảm giác điên cuồng quyến luyến pha chút mãnh liệt kinh ngạc, lồng ngực có một vài sợi lông như sợi tóc đen nhánh, nửa che đầy nửa bộc lộ chặt cơ bắp vững chắc bày ra trước mắt.

Gương mặt xinh đẹp mịn nhàn là như thế, thân hình chói mắt như vàng thái dương, nam tử xinh đẹp phong tình lại không thiếu đi nét dũng mãnh, hình thành vẻ ma tính quý dị mỹ hoặc làm người ta không thể dời đi tầm mắt.

Ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ bắn vào, chiếu vào tứ chi giao triển tấm lưng lỏa lồ, bóng ma tà mị hóa thành một giọt giọt mồ hôi, lướt qua cái trán, lướt qua hai má, lướt qua gân xanh mờ ám di động trên gáy, nhập vào khuôn ngực cao thấp phập phồng, rủ xuống hợp thành một hình ảnh duy mỹ, dòng chảy nhẹ nhàng đi vào bộ lông mọc thành bụi sinh trưởng trong chỗ âm u.

Đường Thần Dương tương đối cố gắng thực hiện nguyện vọng xưa nay vốn khúc khuỷu không trôi, thế nhưng lại không như mong muốn, ngay tại khi hắn nâng đùi tuyết trắng lên tới eo, rồi lại đưa lên trên lưng kẹp chặt lấy, chuẩn bị trước khi đỉnh nhập vào u huyết mật ngọt tràn ra, thì cánh cửa phía sau bị một lực mãnh liệt đẩy ra, lực đạo bắn ngược mạnh mẽ khiến cho ngay cả một bên tường đều lâm vào chấn động.

“Giang Thùy Tuyết ngươi là có ý tứ gì? Đoạt không được nam nhân của ta liền sử dụng thủ đoạn ti tiện, ngươi cùng tiểu sói khuyến dục liên thủ lại bức Vũ Hân của ta rời đi, ngươi người này không khỏi rất không biết xấu hổ..... A! Ngươi..... Các ngươi, mất mặt xấu hổ, mất mặt xấu hổ, ngươi từ bao lâu mà trở nên dâm dăng như vậy, giống mẫu cầu nơi nơi làm loạn.....”

Giang Mộ Hạ hẩn hẩn ôm mặt, một đôi mắt nhìn vào hình ảnh kiều diễm trước mắt khiến người ta cảm thấy thẹn cùng khinh miệt, lại nhìn không được từ khe hở lại trộm dò xét, vì cảm nhận được tinh trắng của Đường Thần Dương mà khuôn mặt trái xoan hồng lên đôi tai nóng lên, ngực nảy lên dữ dội, trong lòng một trận nai con nhảy loạn.

Tiểu bạch kiểm rất đẹp mắt, nàng nghĩ thầm.

8. Chương 8

“Không tốt, hô hấp bế tắc, tim đập có xu hướng chậm, thỉnh thoảng không có mạch đập, mau đưa vào phòng cấp cứu đi, cô Lý, lập tức thông tri cho thân nhân bệnh tình bệnh nhân đang nguy kịch, gọi người nhà vào trong phòng bệnh một chuyến.....”

Nam nhân muốn tìm bất mãn sẽ phát sinh chuyện phát điên gì đâu?

Không biết nhìn sắc mặt người khác lại kiêu căng cũng thật là rất vô lý đi, Giang Mộ Hạ khi tận mắt thấy một màn lửa nóng, không biết lảng tránh còn một bộ dáng như bắt gặp phải gian tình của hai người, nhưng lại công phu sự tử ngoại muốn bọn họ trả giá vì phí dụng che miệng, nếu không muốn bị đem chuyện bọn họ rêu rao khắp chung quanh.

Đào cặp mắt thật sâu, nàng lại nhìn thấy Đường Thần Dương lỏa ngực mà tim đập không trôi, nhất thời dục hỏa đốt người, trừ bỏ đòi lấy tiền tài bên ngoài còn muốn người của hắn, ngồi trên văn phòng phô rộng hai chân, yêu cầu hắn thỏa mãn nàng gia tăng dục vọng.

Sau khi bị cự tuyệt nàng còn chưa hết hy vọng, tuyên bố muốn bao dưỡng hắn, làm công cụ giúp nàng ấm giường, mà phí sử dụng này nàng cứ nhiên vô liêm sỉ muốn muội muội khác mẹ trả, hành vi kiêu ngạo quả thực làm người ta không thể nhìn được nữa.

Chắc hẳn phải cắt tai nàng ta vậy, hành vi của nàng tự rước lấy nhục tuyết đối không chiếm được nửa điểm lợi ích, ngược lại chọc giận người không bao giờ ra tay với nữ nhân – Đường Thần Dương.

Nữ nhân là hoa, hảo hảo che chở..... Tất cả đều là TMD nói mà, hắn đôi mắt âm trầm đi xuống, mâu quang lợi hại, bản tính ác ma nam tiềm tàng phát huy hầu như không còn sót chút gì, hắn một phen kẹp chặt nàng, lại hung hăng ném lên trên tường, đôi mắt đỏ sẫm như tà ma.

Nếu không phải vừa rồi điện thoại báo nguy đúng lúc vang lên, Giang Mộ Hạ quá mức kiêu căng chỉ sợ không chỉ là toàn thân té ngã bị thương mà thôi, đầu lưỡi ác độc kia đại khái sẽ bị hắn tay không kéo đứt, cho vào trong máy trộn bê tông xay nghiền nát thành bột, rồi sau đó lại bức nàng uống cho hết.

Có lẽ là quá mức sợ hãi, nàng ngay cả muốn khóc cũng khóc không được, ngồi yên trên mặt đất kinh hồn bạt vía, nếu không có có người phát hiện nàng bộ dáng đại ra, khẩn cấp thông tri Tổng Ánh Từ đem người mang về, nàng không hiểu được muốn ở đó thất thần tới khi nào.

“Đừng lo lắng, người tốt trời sẽ phù hộ, cậu người là cái tai họa, không chết được, hắn sẽ sống thật dài thật lâu, nhìn của cháu chất chúng ta trưởng thành, bi bô tập nói nha.” Người tốt không sống được lâu, tai họa để lại ngàn năm.

“Người đây là đang an ủi ta hay là nói móc cậu ta?” Ngay cả đứa nhỏ đều không có liên tục tiếp nhảy đến cháu chất, hắn không khỏi nghĩ đến thật xa vời đi.

Đường Thần Dương thành thực nói: “Đều có.”

Hai tay lạnh như băng được nắm ở bên trong đại chưởng ấm áp, Giang Thùy Tuyết cười nhẹ, “Như thế nào không nói lời lừa gạt ta, người này há mồm ra liền không thành thật.”

Thế nhưng nàng ở giữa mặt ngọt miệng độc, mặc kệ hắn nói là sự thật hay không, luôn nghe hoài mà không chán, từ tận dưới đáy lòng ngọt ngào lên men, lặng lẽ xuất ra mặt tình yêu, tình yêu đối với nam hài nhỏ hơn nàng năm tuổi.

Như thiêu thân lao đầu vào biển lửa nguy hiểm, thế nhưng nàng vui vẻ chịu đựng, nhân sinh của nàng vốn dĩ rất quy củ, chưa bao giờ từng có suy sụp quá lớn, trừ bỏ mỗi tình đầu bên ngoài, từ trước đến nay không biết cái gì gọi là kích thích cùng mạo hiểm.

Mà gần đây nàng ở trong thời gian ngắn ngủn một tháng đều trải qua hết, dưới sự dẫn dắt của hắn, nàng thể nghiệm trải qua những tư vị tuyệt vời trước nay chưa từng có, cũng rõ ràng cảm thụ được cảm giác được yêu, được che chở khoái hoạt, con người khi còn sống nếu có thể có một hồi yêu như vậy, chết cũng không hối tiếc.

“Nào có, ta đối với người tối tri kỷ, chưa từng nói dối lừa gạt người, mỗi lần đều là chính người miên man suy nghĩ tạo ra hiểu lầm với ta, miệng của ta tác dụng lớn nhất chính là hôn người, cảm giác mê mang gọi cảm hôn người, ta.....” Hôn bức nàng toàn thân.

Vội vàng bịt cái miệng của hắn, Giang Thùy Tuyết bên tai hồng thấu pha lẫn hờn dỗi, “Nơi này là bệnh viện, người an phận một chút.”

“Bệnh viện mới có tình thú nha! Chúng ta muốn hay không tìm một cái giường trống đi thử thử một lần co dân, ta giúp người trộm một kiện đồng phục y tá, ta phần bác sĩ thay người nội chẩn..... Nha! Người nhéo ta.” Hảo ngoan, xuống tay nơi sườn đùi ở cạnh bộ vị gần háng.

Quả nhiên là bảo bối thân ái của hắn, biết hắn đang động dục, hạ thủ đau đớn giúp hắn tiêu trừ, vừa dập tắt thú tính lập tức tan đau, trong đầu hình ảnh vừa hiện bay mất không còn sót lại chút gì.

Thật là, cũng không ngăn lại hắn là đại nam hài mới nếm thử tình dục, đương nhiên trong óc mãnh liệt khắc vẽ nên hình ảnh nắng xuân khoe sắc, muốn cùng nàng ở trên giường lăn qua lăn lại, một lần lại một lần nhằm vào chỗ sâu nhất trong thân thể nàng.

Thực sắc tính, người nam nhân nào không có ảo tưởng như vậy, ngẫu nhiên thỏa mãn hắn có cái quan hệ gì, hắn còn muốn ở trên máy bay cùng trong toilet, cùng với tàu biển chở khách chạy định kỳ dưới mặt biển xoáy sâu đâu, trên bờ biển uốn lượn Hấp! Nước miếng sắp chảy ra.

“Đều đã khi nào còn muốn chuyện hạ lưu này đó, người cùng ta kết giao không phải chỉ vì làm chuyện này đi?” Giang Thùy Tuyết lộ ra thần sắc hoài nghi.

“Trời đất chứng giám nha!” Hắn lập tức nâng cánh tay lên cao, làm ra đồng tác quân tử thề nguyện, “Ta tuyệt đối không phải là loại người ti bỉ vô sỉ lại háo sắc này, bởi vì yêu người mới muốn làm với người, thay đổi thành người khác ta ngay cả liếc mắt một cái cũng không thêm.”

“Hu! Nhỏ giọng một chút, mọi người đều đang nhìn.” Thực là xấu hổ muốn chết, hắn không có thể thu liễm một chút được hay sao?

Một đám y tá đi ngang qua bên người hai người, thỉnh thoảng quay đầu lại khe khẽ nói nhỏ, chỉ vào bọn họ che miệng cười trộm.

Đường Thần Dương biểu tình giả bộ ủy khuất, học người ta quyết miệng. “Ta nói là sự thật thôi! Chúng ta làm mới không phải là chuyện hạ lưu, mà là yêu nha! Chính người cũng nói thực thích.”

“Nha! Làm ơn, lúc này đừng nói chuyện này nữa.” Nàng sai lầm rồi, không nên nghĩ đến chuyện hấn hiếu được cái gì gọi là tiết chế.

Nàng không cần gặp người, trực tiếp vùi vào cát đi cho rồi, đỡ phải bị người ta cười chết.

“Nói yêu ta.” Lúc này không vợ vét tài sản càng đợi tới khi nào.

“Thần Dương.....” Mặt nàng hồng không nâng nổi đầu dậy.

“Không nói yêu ta, ta đây liền tiếp tục yêu sách đầu! Tiểu Tuyết ngực trái dưới sườn có nốt ruồi nhỏ, mỗi lần ta liếm duyên nó một cái, nàng sẽ toàn thân run rẩy.....” Ai nha! Không tốt, hấn lại cứng.

“Hảo hảo hảo, ta yêu người, người không cần nói thêm nữa, người ta đều đang cười.” Trời ạ! Nàng làm sao có thể nhạt được tình nhân có cái miệng không thể ngăn cản tùy hứng như vậy.

“Bọn họ đang cười chúng ta hạnh phúc mỹ mãn, tình so với vàng còn kiên cố hơn, người thật sự không thử xem xem giường bệnh trong bệnh viện.....” Hấn vẽ mặt rục rịch, muốn lôi kéo nàng đi khoái hoạt.

Giang Thùy Tuyết hung hăng trừng, “Cậu nhỏ còn nằm trong phòng cấp cứu, người không thể bớt hồ nháo chút sao?”

Chỉ cần nghĩ đến cậu em của mẹ trong vòng đe dọa của sinh tử, tâm tình của nàng thật sự không thể khoái trá lên, ánh mắt ảm đạm buồn hàng mi, ần ần sợ hãi người thân bỏ đi.

“Sinh mệnh không cần dài ngắn, chỉ cầu sống được có đủ đặc sắc hay không, người lo lắng thì có được gì, con người ta thời điểm phải đi thì không thể lưu lại được, người trước nên buông tha cho chính mình.” Nàng nếu học sẽ không được cách buông aty, chỉ biết chuốc khổ cho chính mình.

Nàng lắc đầu, trong mắt cảm lệ. “Người không hiểu, cậu là thân nhân duy nhất trên đời này quan tâm ta, ta không thể tưởng tượng mất đi hấn ta sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.”

Hết thấy mục tiêu, hết thấy kiên trì đều thành một hồi chề cười, cánh hoa biến mất khỏi dòng nước không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Vì cậu, nàng chịu được mẫu tử ba người Tống Ánh Từ không ngừng đòi lấy tiền tài, dường như vĩnh viễn không thấy đáy cũng luôn mang theo bất mãn, còn phải thỉnh thoảng lại chịu ngôn ngữ nhục nhã này, chịu đủ tra tấn.

Nàng không cầu gì khác, chỉ hy vọng bảo trụ sản nghiệp Hạ gia, làm cho nó ổn định trưởng thành ở trong tay nàng, một ngày kia lại giao trở về trong tay cậu, để cho hấn có thể thừa kế tâm huyết của ngoại công.

“Buồn lo vô cớ, người muốn nhìn thấy thân nhân người chết có gì khó, ta có một cô cô, ba tỷ muội, còn có dưỡng, tỉ phu này đó đều là thân thích, người một khi gả vào nhà Đường gia chúng ta, bọn họ tất cả đều là của người.” Một cái cũng chạy không thoát.

Nàng bật cười lau đi giọt lệ đọng gần khóe mắt. “Lại đang nói ngốc, chúng ta làm sao có thể kết hôn.”

Thật sự, nàng không nghĩ tới vấn đề này, hấn dù sao rất trẻ tuổi, vừa tiếp xúc với tình yêu sẽ thật nhiệt liệt điên cuồng một hồi, không nghĩ phải đi bao lâu ngọn lửa nhiệt tình này có thể thiêu đốt bao lâu, một ngày nào đó có tắt hay không.

Nàng tin tưởng hấn hiện tại là yêu nàng, tuy rằng hấn biểu hiện hết như đứa nhỏ mê hoặc, nhưng là còn tính điên cuồng của tuổi trẻ, oanh oanh liệt liệt, sau khi yêu hết đi thì còn lưu lại cái gì, trừ bỏ tro tàn.

Không thể phủ nhận, Trang Vũ Hấn phản bội xác thực đối với nàng có sự ảnh hưởng lớn, cho dù tình đã qua đi, không hề có một chút ít tình cảm khi còn yêu nhau, nhưng là nàng vẫn sẽ sợ hãi, đối với tình yêu không có cảm giác an toàn.

Nói lời yêu thật dễ dàng, nói đến tương lai lại rất xa xôi, ai cũng không thể cam đoan chính mình sẽ không thay lòng đổi dạ, có lẽ có một ngày xuất hiện một người như vậy, đoạn cảm tình này cũng bước đi không nổi nữa.

“Nha! Người muốn đùa bỡn cảm tình của ta, ta muốn nói cho cô cô ta biết.” Nàng rất xấu rồi, thậm chí muốn thân thể hần cũng không nguyện ý phụ trách.

Nếu không phải cậu nàng còn nằm trong phòng cấp cứu, nàng khẳng định sẽ cười to ra tiếng. “Người làm người vẫn chỉ là tiểu hài tử yêu cáo trạng nha! Ngây thơ.”

“Không, là tổ cáo người.” Cô cô là luật sư, chưa bao giờ thua kiện qua.

“Tổ cáo ta?” Nàng cảm thấy thật buồn cười.

“Tổ cáo người dâm ô ngoạn nam hài đồng thuần khiết, đem ta làm thành lang sói nhỏ mà nuôi dưỡng, ý đồ dùng thể xác ta và tinh thần đã bị người ngày đêm lãng nhục không màng đến trách nhiệm, khiến cho ta còn nhỏ mà tâm linh bị người gây thương tích.....” Hần có thể đưa ra một trăm chứng cứ liên quan mà được đề cập trong luật pháp.

“Đợi chút, người không cần đem lời nói Giang Mộ Hạ cho là thật chứ, người không phải lang sói nhỏ, ta cho tới bây giờ cũng không đem người trở thành như vậy, miệng của nàng nói toàn những lời sai đạo đức, cho dù có nghe qua, người cũng hiểu được rằng mấy ngày nay là người nuôi ta, không phải ta nuôi người.” Là hần chiếu cố nàng.

“Hừ!” Không để ý tới nàng.

“Tiểu Dương, người thật muốn theo ta hờn dỗi sao?” Giang Thùy Tuyết cắn môi, rất sợ hần thật sự sinh khí với nàng.

“Nữ nhân xấu.” Khi dễ hần.

Nàng di một tiếng, có điểm muốn cười. “Được rồi, được rồi! Chờ người tốt nghiệp đại học sau đó chúng ta nếu còn cùng nhau như trong lời nói, người muốn như thế nào đều tùy người.”

“Cái gì bảo chúng ta còn cùng nhau như trong lời nói, người muốn đá ta?” Không lương tâm.

“Ác?” Như vậy cũng không đúng sao?

“Vì sao không phải hiện tại, người kỳ thị nam sinh tuổi còn nhỏ đúng hay không? Người nhất định còn thích bạn trai trước, cho rằng hần mới là nam nhân, mà ta bất quá là nam sủng rồi rồi đến nhằm chán để chơi đùa.” Hần vốn muốn nói là luyện đồng.

“Cái gì?” Hần càng nói càng thái quá.

“Được rồi! Ta sẽ thức thời tiêu sái ly khai, thành toàn cho người cùng của người bạn trai trước, về phần bạn gái của bạn trai trước của người ta sẽ xử lý công bằng, các người an tâm trải qua hạnh phúc khoái hoạt mỗi ngày, không cần lo lắng cho ta, chờ ta làm thật cái miệng tiện của người phụ nữ, ở dưới cửu tuyền ta chờ người..... Ngô.....”

Ha ha..... Mặt mày hớn hở, mặt mày hớn hở, chỉ biết chiêu này hữu hiệu, hần Đường Thần Dương quả nhiên là thiên tài, tùy tiện động một chút đầu óc, bạn gái thân ái liền tự động yêu thương nhưng nhớ, còn hôn hần thiếu chút nữa tắt thở.

/Bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh nha, không thể để lộ ra sơ hở, giả bộ vô tội, phần đáng thương nhưng là lòng của hần rất bất khuất, hần cười nhỏ giọng lại một chút, đem nhiệt tình khó có được của nàng toàn bộ nhớ kỹ, ngày sau nói cho con cháu bọn họ nghe.

Tuy rằng hần rất muốn ôm lấy nàng, nhằm phía phòng giải phẫu không có người bên cạnh, ác hổ tung móng vuốt ra, thay nàng kiểm tra thân thể, làm cho nàng giống khối băng hòa tan xụi lơ ở dưới thân của hần.

“Những lời này người không được lặp lại với ta một lần nữa.” Đỏ mặt, chu môi Giang Thùy Tuyết trừng mắt căm tức nhìn, không thể tin được chính mình cứ nhiên lớn mật ở trước công chúng mạnh mẽ cường hôn hần.

Tâm, còn bình bịch bình bịch nhảy nhót bay lượn rất nhanh.

Rõ ràng trong lòng cười đến muốn phóng pháo bông, Đường Thần Dương trên mặt còn giả bộ bộ dáng không tình nguyện.

“Người thích Trang đầu heo.”

“Không, ta không thích hần, ta chỉ thích người.” Vui giận yêu đau của nàng đều bị hần nắm đi, nàng còn có thể vì những người khác mà tâm động sao?

“Người thương hần.” Hần giống như hài tử muốn ăn đường hồ lô, chơi xấu.

“Ta không thương hần.” Nàng lắc đầu.

“Vậy người yêu ai?”

“Ta yêu người.....” Giang Thùy Tuyết không cần nghĩ ngợi thốt ra mà ra, lập tức phát giác hần giờ lên khoe miệng.

“A! Đường Thần Dương, người lại trêu ta.”

Đáng giận, nàng như thế nào luôn mắc mưu, không một lần học khôn.

Hần mừng rỡ mây dương cao, ôm bạn gái xấu hổ không thôi lại thân lại hôn, một chút cũng không cần để ý ánh mắt người bên ngoài.

“Ha! Ta nào có khả năng đem người tặng cho tên đầu heo, hần đợi đến chết cũng đừng tưởng.”

“Không lúc nào đứng đắn.” Xong rồi, nàng thật sự không cần làm người, mọi người ghé mắt nhìn nàng..... Ôm mắt rên rỉ Giang Thùy Tuyết nhẹ huých tiểu bạn trai một chút.

“Người liên yêu ta không đứng đắn, xem đi! Người hiện tại không phải thả lỏng sao, không phải bộ dáng hai mắt đắm lệ lưng trông lo lắng tai họa có chết hay không.” Cho dù là cậu ruột của nàng, hần cũng không cho nàng vì xú nam nhân khác rơi một giọt lệ.

Đường Thần Dương tất nhiên không thừa nhận rằng dục vọng giữ lấy của hần rất mạnh, chính là luyện tiếu tuyên lệ bạn gái âu yếm rất mạnh mẽ đi, hốc mắt đỏ lên hàm lệ, động một chút liền khóc dễ dàng tổn thương cho đôi mắt.

Bất quá hần vẫn là thực khó chịu Trang Vũ Hần dùng tình cũ kiểm chế nàng, ba lần năm lượt không khi nào không nhắc tới chuyện hai người trải qua, làm cho ngọn lửa ghen tuông trong lòng hần mạnh mẽ bốc lên, rất muốn đem hần biến thành đầu heo, lại nhỏ một hàng răng, nhìn xem hần có dám lại thêm nhỏ dãi thịt béo bên miệng người khác hay không.

“A! Người..... Người là vì ta mới.....” Nàng nhất thời sáng tỏ dụng tâm của hần, lệ chảy ra giờ thu về hiện lên tia mỉm cười.

“Chắc! Vừa khóc vừa cười, thật sự là xấu chết, nếu không phải trong lòng ta thiện lương, yêu thương sẽ không thay lòng đổi dạ, xem người bộ dạng xấu thế này, là nam nhân đều bị người dọa bỏ chạy trốn chết đi.” Hần giấu cợt, ngón tay mềm nhẹ lau đi lệ của nàng.

“Thần Dương, ta..... Ta yêu người.” Giang Thùy Tuyết ôm hần, tựa vào trước ngực hần khẽ nức.

“Ta cũng yêu người, bất quá người khiến cho bác sĩ thực xấu hổ, hần đứng ở phía sau người thật lâu.” Tựa tiểu phi tiểu nhìn bọn họ trình diễn một hồi buồn vui nảy nở tình yêu.

“Ác! Cái gì, bác sĩ?!”

Nàng phút chốc xoay người, nước mắt còn tại trên mặt, thập phần kích động giống cô gái mười bảy tuổi vừa bị cha mẹ bắt được cảnh nàng cùng bạn trai hôn môi, chưa kịp điều chỉnh lại khuôn mặt lại đỏ lên.

Sinh mệnh con người không thể lấy dụng cụ hữu hình đo lường, từ quỷ môn quan tránh được một kiếp Hạ Hạo Phong xem ra có chút suy yếu, sắc mặt tái nhợt không thấy một tia sức sống, hô hấp mỏng manh cơ hồ nhìn không thấy tia phập phồng.

Drap giường một màu trắng xóa không nhìn tới dụng cụ duy sinh (duy trì sự sống), hắn dựa vào sức lực bản thân chống đỡ, tuy rằng thực vất vả, hao tổn phần lớn khí lực, nhưng hắn lại một lần nữa đánh thắng trận, thành công vượt qua cửa ải khó khăn.

Bất quá chuyện này cũng không thêm chút thiện cảm gì của mọi người với hắn cả, hắn vẫn là phi thường khiến người ta chán ghét, đối với người nào đó mà nói, sự tồn tại của hắn là cái giảm gai, tương đối chói mắt, biến mất khỏi đây đi còn có chút thống khoái.

“Tiểu bạch kiểm, người có cân nhắc chuyện đi làm ngư lang hay không?” Nhất định tìm được thực nhiều mối, kiếm được cũng tương đối.

Đường Thần Dương ngoài cười nhưng trong không cười nhìn sang người nằm trên giường bệnh nhân, ở miệng vết thương vô nhẹ một chút.

“Cậu không chết thật sự là thật đáng mừng nha! Ta liền cùng Tiểu Tuyết nói kẻ tai họa thì không dễ dàng gặp Diêm Vương, chờ người khóc một chút rồi hãy chết lại cũng không muộn.”

“Cậu là để cho người kêu sao? Ta không quen biết người.” Tê một tiếng, Hạ Hạo Phong nhin đau cắn chặt hàm răng.

“Ta cũng không muốn nhận thức người nha! Không chết thành công đi cậu, xem người kia nửa thân mình đều đã vào trong quan tài, như thế nào còn luyến tiếc mà không ra đi.” Hắn đều chuẩn bị thay hắn khoác áo sớ dây để tang.

Hai mắt híp lại một đường, Hạ Hạo Phong lạnh lùng cười, “Ta thế nhưng là cậu ruột duy nhất của Tiểu Tuyết, người nghĩ ta có nên bảo nàng vào đây nghe một chút không?”

“Người chết sẽ không mở miệng, trừ phi người nghĩ muốn đi báo mộng.” Vai nhún nhún, Đường Thần Dương biểu hiện bộ dáng cà lơ phất phơ.

Một lát sau, hắn không giận mà ngược lại còn cười, màu da không khỏe mạnh xuất hiện một tia huyết sắc.

“Người yêu nàng?”

“Ta yêu nàng.” Cười cái gì, răng nanh trắng nha!

“Tốt lắm.” Thực là bạo gan.

“Không tốt.”

“Không tốt?” Hạ Hạo Phong nhin không được nhú mày.

“Đương nhiên không tốt, có người con riêng chướng mắt, người có biết ta vừa mới vài ngày trước phải xoay vòng quanh hay sao?” Nàng cư nhiên lo lắng sợ người khác chiếu cố hắn không tốt, không phải tự mình đi vào nhìn hắn, xác định hắn không hề phát bệnh mới an tâm thì không được.

Giang Thùy Tuyết bị hai kẻ lớn nhỏ gian trá xua đi, giả bộ muốn uống đồ uống, sau đó hai người mắt to trừng mắt nhỏ, trừng mắt sau một hồi lâu, cho nhau xem cảm giác bọn họ nhìn không vừa mắt nhau, thế nhưng vì người bọn họ yêu thương mà miễn cưỡng mở miệng.

Từ nhỏ vì chức năng tim phổi không hoàn thiện nên sau khi Hạ Hạo Phong trải qua đợt phát tác bệnh lần này xong, tình trạng của hắn so với lúc trước càng yếu, thân thể cũng càng ngày càng mục, hoàn toàn là dựa vào ý chí mạnh mẽ chống đỡ, nói chuyện với hắn mà nói là một gánh nặng lớn, hao tổn đến tính mệnh.

Một lần lại một lần cùng thân thể của chính mình tranh đấu, một lần lại một lần cùng tử thần đối mặt, kỳ thật hắn thật sự cảm thấy mệt mỏi, rất muốn nghỉ ngơi, mắt muốn nhắm lại rồi, tự do tự tại bay về phía bầu trời xa kia.

Nhưng là hắn còn chưa có thể chết, phó thác của tỷ tỷ để lại cho hắn, đối với đứa nhỏ kia hắn còn không yên lòng.

“Nha! Thật sự là thật có lỗi, khiến cho người vất vả.” Hạ Hạo Phong cười đến ảm áp như gió, không nóng không lạnh.

Đổi lại hần cần rằng. “Nhìn không ra thành tâm của người ở nơi nào.”

Rõ ràng ở cười nhạo hần, vui sướng khi thấy hần bối vậy mà chịu khổ.

“Vậy không phải là do ta, thị lực không tốt nên mắt nhìn không rõ ràng, ta có thể mời bác sĩ phụ trách của ta thay người giới thiệu bác sĩ xem thử có vấn đề gì không, mắt nếu bị mù, làm chuyện gì cũng không tiện.” Tiểu Tuyết nhà hần cũng không phải là tùy tiện người nào cũng đều có thể theo đuổi.

“Đa tạ ý tốt của người, ta đang định cố gắng chút ít, để mắt người sáng trước khi thăng cấp làm cậu.” Như thế nào, đủ mạnh đi!

“Tốt lắm.” Hần thật tình nói, hai tay giao nhau nắm đặt ở bụng.

Lại là tốt lắm. “Người không có ý kiến?”

Hần đây là đùa giỡn cái quỷ kế gì?

Tâm tư phòng bị rất nặng Đường Thần Dương híp nửa mắt, chỉ còn lại có một hơi thở xem kỹ nam nhân trước mắt, phương thức giáo dục ở Đường gia khác hẳn với người thường, hần đối với người ngoài thái độ tương đối cẩn thận, đề phòng lọt vào tròng hãm hại.

“Tiểu Tuyết là người cái gì ủy khuất đều nuốt hết vào trong bụng, không dễ dàng kể khổ với bất kỳ ai, nàng tâm địa rất mềm, nhất là đại khái với sinh mệnh con người.” Nàng không thích hợp ở thương trường chém giết, chắc chắn sẽ bóp chết sinh mệnh của nàng.

“Cũng thực ngốc, ngốc đến không hiểu bảo hộ chính mình, trước đó còn nghĩ đến chuyện người còn mệnh để sống mà trở về tiếp quản công ty.” Cho nên nàng thực lo lắng, ngày tiếp nối đêm, sợ công ty bị ngã.

“Ta không có sao?” Hạ Hạo Phong cười nói, đáy mắt lại nhiễm thượng một tầng bóng ma tử vong.

“Tim phổi đều nát không sai biệt lắm, cho dù dẫu mới hết hoàn toàn cũng không thể chịu đựng được, người còn muốn sống bao lâu?”

“Sống đến khi đứa nhỏ của các người sinh ra như thế nào?” Hần hy vọng có một ngày như vậy.

Đường Thần Dương phun ra một câu, “Nằm mơ.”

“Ha ha..... Ta cũng biết nằm mơ, thời gian của ta không nhiều lắm.” Có thể sống đến giờ này ngày này cũng đã là hiếm có được.

Hần biểu tình rùng mình, nghiêm mặt nói: “Uy! Người không phải muốn uy thác đi?!”

Tuy rằng không thể nào thích ý, cặp mắt kia lợi hại phảng phất như có thể nhìn thấu lòng người, thế nhưng hần vẫn không nghĩ y chết quá sớm, còn sống bởi hần tốn hơi thừa lời cũng là một loại lạc thú, tử vong luôn mang đến bi thương.

“Sợ?” Hạ Hạo Phong nhướn mày khiêu khích.

“Hừ! Ta là sợ thấy Tiểu Tuyết phải khóc, nữ nhân nước mắt nói khóc liền chảy ra, giống như mưa phùn kéo dài vào mùa xuân, mãi không chịu dứt.” Hần kéo ghế dựa ngồi xuống, cùng nam nhân trên giường mặt đối mặt nhìn thẳng nhau.

Ở khí thế trên cao, hần tuyệt đối không thua, nhưng là luận bàn về bối phận, hần không thể không thấp một bậc, ai kêu hần yêu thượng cháu ngoại nhà người ta.

“Khẩu thị tâm phi.” Không thành thật.

“Người muốn cãi nhau có phải hay không, đừng tưởng rằng người sắp chết ta sẽ nhường cho người.” Ở trước mặt hần, Đường Thần Dương cảm thấy một mặt ma tính của chính mình không nơi che giấu, hần căn bản ở tầm gương, tựa như nhìn một cái mình khác.

Hạ Hạo Phong muốn cười to chỉ có thể ôm lấy ngực, nhẹ nhàng mà cười nhẹ. “Nghe nói người gần đây đâm chọc không ít tổ ong vò vẽ, làm người thực thất bại.”

“Hoàn hảo, tổ ong nên hái sẽ bị bỏ đi, lưu lại chỉ có thể đả thương người, ong mật tuy nhỏ, nhưng lại thực độc.” Dính vào một chút cũng sẽ mất mạng.

“Có nắm chắc sao?” Ông độc khó dây vào.

Đường Thần Dương tự tin tràn đầy nâng cầm lên.

“Không làm khó được ta, ta sẽ khiến cho bọn họ đem lửa đạn tập trung ở trên người ta.”

Dù sao hắn cũng chính là tiểu bạch kiểm, dựa vào quan hệ nữ nhân mà có chút ít danh tiếng, không lấy hắn ra làm bia ngắm còn có thể tìm ai xả cho hết giận.

“Sẽ không lan đến Tiểu Tuyết?” Đây là chuyện mà hắn lo lắng nhất.

“Ta sẽ bảo hộ nàng.” Ai cũng dừng nghĩ động đến nàng cho dù một sợi lông tơ.

“Vạn nhất bảo hộ không được đâu? Quả hồng chọn mềm mà ăn, người như thế nào đề phòng được ma chường ẩn thân chỗ tối.” Lòng người khó dò.

“Người không được, không có nghĩa là người khác giống như người vậy, không có chút ưu việt.” Cùng lắm thì hắn về nhà kiểm viện binh, đem tỷ tỷ muội muội lôi ra chần đo.

Phần nữ nhân phần thành thói quen, hắn thói quen tính lấy ngón tay xoắn sợi tóc dài, cho dù là thân nam nhi, cũng sẽ lơ đãng toát ra nữ tính mềm mại đáng yêu, làm cho người ta có cảm giác một tia tâm động.

Đường Thần Dương không phát hiện Hạ Hạo Phong đôi mắt bỗng nhiên chuyển thâm, chỗ nắm giao các đốt ngón tay căng thẳng, vẫn nghĩ muốn dùng võ mồm ra về ta đây.

“Cần hỗ trợ thì nói một tiếng.” Hắn tuổi trẻ khí thịnh, rất bừa bãi, giấu đầu lòi đuôi.

“Không cần, người cứ việc thở gấp, Tiểu Tuyết có ta chiếu cố.” Hắn bản thân còn biết không sẵn sóc không được, còn có tâm tư lo cho người ta.

“Hy vọng không có việc gì.....” Hắn nhỏ giọng nỉ non.

“Di, người nói cái gì?” Thấy miệng hắn môi mấp máy, nghĩ đến hắn nói ra suy nghĩ của mình, Đường Thần Dương liền đem ghế dựa đi lên phía trước, càng gần sát hắn.

Màu môi khỏe mạnh mà phỉếm ánh sáng hoa hồng ở trước mắt chớp nhoáng lên, Hạ Hạo Phong khước miệng hơi hơi giờ lên.

“Người lại gần một chút nữa, có chút chuyện muốn nói không thể để cho người bên ngoài nghe thấy.”

“Haiz! Người thực rầy rà, muốn nói di ngôn cũng không tránh khỏi quá sớm đi.” Không nghi ngờ gì đối với y, hắn lại gần thêm chút.

“Lại gần một chút, ta không khí lực để lớn tiếng nói chuyện.” Bên trong song đồng đen nhánh di động lóe lên ý cười quỷ dị.

Hắn hồ nghi, lại không cự tuyệt, khuôn mặt tuấn mỹ lại gần, khoảng cách hai người không đến một ngón tay, khí tức mang theo vị thuốc phun vào hai gò má hắn, lạnh lạnh, không có độ ẩm.

Bỗng dưng

Xưa nay cũng không biết đồ mặt là gì, Đường Thần Dương da mặt bắt đầu đỏ lên, đồng tử phóng đại trở mất ra hết như chuông đồng, vẻ mặt giật mình ngay ngốc, toàn thân cứng ngắc, một cổ cảm giác then từ trong cơ thể bốc lên trên đỉnh đầu, làm xói mòn thần trí của hắn.

Hắn..... Hắn bị một người nam nhân hôn, hơn nữa là hôn theo cách thức tiêu chuẩn đầu lưỡi với vào khoang miệng

Hảo..... Đáng ghét, y cứ nhiên như vậy đối với hắn, hắn không thể không làm thật y, quả hắn có phải là bệnh nhân sắp chết hay không, hắn tuy rằng thoát nhìn giống nữ nhân, thể nhưng cũng là nam nhân hàng thật giá thật, họ Hạ tên này chết chắc rồi, hắn muốn hôn liền hôn đưa hắn đi vào phần mộ.

“A người..... Các người hai người nam nhân đang làm cái gì?”

Ngưu Tiểu Mĩ tiếng thét chói tai kèm theo tới là một trận âm thanh thấp rửa, Đường Thần Dương không kịp thối lui nắm chặt quyền đầu, hấn không biết nên một quyền đánh thẳng vào mặt kẻ khởi xướng khiến ột đoàn loạn người hết cả lên, hay vẫn là trước gỡ vị tiểu thư với đề-xi-ben cao làm cho lỗ tai hấn choáng váng ù ù rung động, bọn họ đều giống nhau đều đáng chết.

Sớm biết rằng nên nghe lời cô cô, phòng người, bắt luận người cỡ nào thân cận với mình, nhất định phải dự tính đường lui, không thể để cho người ta tính kế, bỏ ngược lại vào mình một đao, hấn như thế nào đều đã quên.

Nhìn một cái lúc này tình cảnh chật vật, trở thành thành tội phạm “cay nghiệt”, người sáng suốt đều nhìn ra được thân hình hấn mạnh mẽ cường tráng, mang theo “Tính xâm lược” áp đảo người bệnh, hấn nhảy đến hoàng hà cũng tẩy không sạch tội danh.

“Tiểu Tuyết, ta không hiểu được hấn vì sao đột nhiên hôn ta, ta chỉ là nhờ hấn đỡ ta ngồi dậy mà thôi.” “Người bị hại” mang theo vẻ mặt khó hiểu, một bộ dáng hiền lành đau khổ trong lòng.

Cái gì, Tiểu Tuyết đã ở đây?!

Đường Thần Dương vừa quay đầu lại, kinh ngạc thấy biểu tình bạn gái thân ái nghiêm túc lạnh lẽo, cũng không thêm nhìn tới hấn liếc mắt một cái từ phía sau Ngưu Tiểu Mĩ đi ra, trong tay cầm theo túi plastic chứa đồ uống lạnh cùng tạp chí.

Nhìn ra được nhiệt độ không khí có điểm thấp, gió lạnh càn quét hình thành trong không trung, ẩn mật mang theo dòng khí không ổn định, tuy rằng mưa to chưa đến, thế nhưng hơi nước ngưng tụ thấp phần rất nhanh, mắt thấy sẽ gây thành tình hình tai nạn.

“Có lẽ hấn bộ dạng thật đẹp, bị bố trí, không rõ hiện tại sắm vai nhân vật là nam hay là nữ, người trăm ngàn không nên trách tội hấn, hấn chính là nhất thời cao hứng, quên mình.” Đứa nhỏ đáng thương, bóng đen này đã định là hấn mang theo rồi.

Gừng càng già càng cay, khinh địch chắc chắn sẽ thất bại.

“Ta.....” Nói cái chuyện ma quỷ gì đây, y mới nam nữ chẳng phân biệt được, nhân cơ hội chiếm tiện nghi, một cái tên rất nhanh sẽ chết cư nhiên còn có khí lực thiết kế hãm hại hấn.

“Cậu nhỏ, thực xin lỗi, ta không biết được hấn có loại ham mê này, ta nghĩ đến hấn sẽ không lại gạt ta.” Lòng người như cái bụng, quả nhiên rấp tâm khó dò.

“Ta không có.....” Oan uống nha! Hấn mới là người bị sỡ sàng, trời inh giám.

“Không quan hệ, không phải là lỗi của ngươi, có lẽ là ta nói cái gì sai lầm rồi làm cho hấn hiểu lầm, các ngươi không cần vì ta mà xung đột, dù sao ta cũng sống không lâu, cho dù bị hấn làm thế nào cũng không sao cả.” Mỗi mỹ nhân tư vị quả thật không sai, đáng tiếc không thể thử lần nữa.

Giang Thùy Tuyết bỏ nhào vào trước giường bệnh, ngữ khí ghen ngào nắm lấy bàn tay hấn. “Cậu, không cần nói chuyện làm người ta thương tâm ử rử, ngươi nhất định sẽ lại tốt lên, đều là ta không tốt, không có việc gì mang theo mặt người dạ thú tới gặp ngươi, hại ngươi chịu đủ kinh hách.”

Mặt người dạ thú, mặt người dạ thú..... Đường Thần Dương tay muốn rút gân, dầy dày quặn đau, ngực từng trận co rút đau đớn nha! Nàng có thể nào tin cái kẻ cáo già hỗn đản kia, không để ý oan khuất của bạn trai thân ái.

Hảo, muốn đùa giỡn xem ai ngoan ác, hấn thế nhưng trải qua huấn luyện đặc biệt của ma quỷ, trải qua nhận định của đại ma đầu cô cô bộ tộc ác ma, sử dụng đòn âm hiểm lừa gạt hấn chính là cao thủ, vạn kẻ cũng đừng hòng địch lại.

Cậu nhỏ, ta đến đây!

Đường Thần Dương thần sắc giận dữ tức giận đột nhiên biến đổi, hấn cởi bỏ dây thắt lưng, khiến nữ nhân thấy hâm mộ, nam nhân xem hai mắt tỏa sáng, vén tóc dài xinh đẹp nhẹ nhàng lên, đôi mắt đẹp sinh tình, môi tiêm nhuộm xinh đẹp kiều diễm, đường cong kiên cường nhất thời trở nên mềm mại đáng yêu, nhìn chung quanh trong lúc đó lưu chuyển mỹ nhân phong tình.

Hắn ngay cả tiếng nói đều trở nên thấp giọng nhẹ nhàng mà nhu hòa, ngón tay hoa sen khẽ nâng, thân thể “Mảnh mai” xoay nha xoay diệu kỳ, nữ nhân vị mười phần

“Người ta liệu chết quên mình a! Rõ ràng là người ngại ngực Ngưu tiểu muội bằng phẳng, chân rất thô, thất lưng giống như thùng phi, cường tráng giống như đồ vật gỗ ghè thô sơ, dùng lời ngon ngọt dụ dỗ ta nói ta mới là tiên nữ trong mắt người, muốn ta để sát khuôn mặt xinh đẹp vào một chút cho người nhìn rõ vẻ kiều diễm của ta, người còn nói Ngưu tiểu muội kia đầu ngu nha, so với ta tựa như so hoa với phân trâu đầu, nghe người vừa nói như vậy vừa khóc nữa.”

Ngưu tiểu muội chính là tên mà người quen thân thường gọi Ngưu Tiểu Mĩ, người biết chuyện này cũng không nhiều, đánh bậy đánh bạ Đường Thần Dương vừa nói ra tên hiệu này, Ngưu Tiểu Mĩ sắc mặt lập tức biến đổi, thở phì phì đem được của Hạ Hạo Phong vứt trên mặt đất dùng chân dẫm nát, đá cửa mà đi.

Nhưng thật ra Hạ Hạo Phong bản thân người ta không để bụng, khí định thần nhìn hắn ra chiều.

“Cậu nhỏ thân ái, ta biết người ái mộ ta đã lâu, lén đưa một ít thư từ, viết mấy bài thơ tâm tình tán gẫu cùng biểu tình yêu của người, thế nhưng ta đã có Tiểu Tuyết, không thể lại nhận tình yêu say đắm của người.” Đường Thần Dương bỗng nhiên thở dài một hơi.

“Ta thật sự sẽ không nói cho Tiểu Tuyết người là song tính luyến, người cần gì phải khó xử ta, cho dù người cố ý phá hư tình cảm của chúng ta, làm cho Tiểu Tuyết không hề để ý ta, ta cũng sẽ không yêu người.”

“Cái gì, cậu nhỏ là song tính luyến.....” Kia tỏ vẻ hắn thích nữ nhân cũng yêu nam nhân?

Từ biểu tình của Giang Thùy Tuyết kinh ngạc xem ra, Đường Thần Dương hiểu được hắn đã thắng một nửa, hòa nhau một – một, còn kém..... Đón cuối cùng.

“Tiểu Tuyết, cậu nhỏ là kim lòng không được, người cũng hiểu được ta thật là đẹp, so với nữ nhân còn muốn có nữ nhân vị hơn, nam nhân ai nếu mà thoát khỏi mị lực, không yêu thương ta quả thật thực khó khăn, người không cần phải cảm thấy khổ sở, chỉ cần cậu nhỏ có thể khỏe lại, ta hy sinh một chút cũng không sao.....”

Lớn nhỏ gian trá đầu đá ngầm.

Mỗi người mỗi về.

9. Chương 9

Tình yêu là một đạo phương trình khó giải, nói nó dễ dàng, thế nhưng nó cũng không đơn giản, có thể nói nó phiền phức khó khăn, thế nhưng nó cũng chỉ có một đường tuyến thôi, đó chính là yêu.

Có tình yêu, cái gì cũng đều có thể hóa giải, quả nhiên là núi đao biển lửa, hay mũi tên lửa, ở trước mặt tình yêu chỉ có thể hèn mọn phục tùng, ngoan ngoãn nhận lấy bố cục bài trí sẵn có này.

Giang Thùy Tuyết chính là tiểu nữ nhân được vây quanh trong tình yêu hạnh phúc, tuy rằng thấy một màn cậu nhỏ cùng tiểu bạn trai âu yếm hôn môi mà có chút khúc mắc, nhưng chung quy cũng phải khuất phục dưới thế lực của yêu ma, tin tưởng lời nói ngọt ngào cam đoan từ đầu lưỡi hoa sen của Đường Thần Dương, lại một lần nữa đối với hắn tín nhiệm mà trách cứ cậu nhỏ hồ nháo. [TNN: Sự thật mà...**chẹp tiếc thật**]

Đương nhiên, Hạ Hạo Phong cũng không có phủ nhận chính là mấu chốt nhất, cho dù hắn cùng Ngưu Tiểu Mĩ có mối quan hệ chặt chẽ, thế nhưng từ đầu đến cuối cảm tình của hắn thủy chung như là câu đố, hắn chưa từng hướng ai biểu hiện qua tình ý điên cuồng, đối đãi với bất cứ ai cũng luôn trong vẻ lạnh lùng, mặc cho người ta đoán.

Chỉ thấy bên này một màn mật ngọt nói chuyện yêu đương, thì bên kia lại kết đảng mưu đồ bí mật, đặc biệt mang theo ý đồ xấu, tuy mục đích mỗi người khác nhau thế nhưng đều cùng hướng về một mục tiêu duy nhất, vì chưa bao giờ chịu qua khuất nhục cùng cảm giận không ngớt, nên lần này thế quyết tâm lấy lại công đạo.

“Một cái nha đầu lừa đảo muốn an toàn ngồi tại vị trí ấy phát triển cũng đã đủ thấy khó coi, cái gì cũng không biết lại chỉ biết mỗi tính tự cao tự đại, kết quả còn đưa tiểu bạch kiểm vào trong công ty, các người

nói có giống như bài hát hay không chứ?!” Quả thực là tiểu hài tử thích giỡn mặt trưởng bối, lời nói rất quá quắt.

Hứa Mậu Tài vẽ mặt khinh miệt, đổ đầy rượu brandy vào ly giữa đầu ực một hơi uống sạch, hần tức giận dồn nén nên một hơi kể lể trách mắng với bạn hữu, vẫn tự cho rằng chính mình mới là đúng, người khác không biết hần vì công ty trả giá biết bao nhiêu.

Từ khi công ty thi hành chính sách [chi bao nhiêu, thông báo tiêu bấy nhiêu], nếu không phải mỗi khi muốn sử dụng phải kê khai xin duyệt theo quy định, không được phép vượt quá mức chi, mỗi ngày trôi qua đối với hần thật khổ sở, chẳng những không thể vực dậy nổi phí dụng cho kim ốc tàng kiều bên ngoài, ngay cả khi gặp dịp thì chơi một chút tiêu khiển nho nhỏ cũng bị cướp đoạt, hần thật sự là rất lâu không ngoạn qua nữ nhân.

Nhưng cái này cũng không phải chuyện quan trọng nhất, thật đáng giận chính là, không biết ai hướng lão bà hần đâm chọc, nói hần bên ngoài đường vài tiểu tình nhân, kết quả hần thoát nhìn nhỏ gầy, kỳ thật không thể tránh né khỏi lửa giận lão bà, đối với hần mãnh liệt truy mãnh liệt đánh, hại hần trên đầu khâu mất bảy mũi, sau lưng một mảng bầm tím, ngón tay thiếu chút nữa thì bị đánh gãy.

Không cần phải nói tiền tiêu vật đều bị khấu trừ hết, một ngày chỉ có một trăm khối, muốn ngoạn cũng không có cách nào, mỗi ngày đứng giờ chỉ có thể ngoạn ngoạn đi về nhà, không hề có chút cơ hội tìm kiếm muôn màu muôn vẻ, ngợp trong vàng son sống về đêm nữa.

Ai làm hại hần vậy? Ai làm cho hần không giống nam nhân, như con rùa rụt đầu, một chút dầu mỡ béo cũng không có?

“Đều do lão già chết tiệt kia trước khi chết còn giở trò, dám chấp tay để nữ nhi hần quản lý công ty, bằng không nếu Cuối Xuân nhà ta đảm nhiệm, mọi người đều nói có phải hay không, cũng không cần phải xem sắc mặt của một con nha đầu.” Ngay cả một chút tiền cũng phải sòng phẳng rõ ràng, dây dưa kéo dài.

Hần vừa nói xong, Tống Ánh Từ vẽ mặt hèn mọn, một bên Giang Cuối Xuân liên tục gật đầu, cùng chung mối thù bốn phía công kích.

“Đúng, không sai! Khi ta lên nắm quyền, ai cũng đều có lợi, thích ăn ngon uống cay ngực ôm mỹ nữ, ví tiền đầy chật ngày ngày đổi xe, không giống như khi xưa Thùy Tuyết, hạn chế cái này hạn chế cái kia, cũng không biết nàng muốn làm ra thêm bao nhiêu trò nữa.”

Hần là yêu tiêu xài một chút thôi, thích xe hiệu cùng người mẫu, cái này cũng chẳng phải lỗi của hần, chỉ cần cho hần cơ hội, hần nhất định đem công ty khiến cho bóng bẩy, lợi nhuận tăng cao, không giống như tiểu công chúa Giang gia chỉ biết gìn giữ cái đã có, sợ đông sợ tây không có một chút dứt khoát quyết đoán hần ho.

“Là nha! Sự nghiệp của Giang đồng đương nhiên phải do công tử của hần kế thừa, một cái tiểu cô nương có thể làm ra cái đại sự gì, bộ đáng chỉ biết ra oai thôi.” Phi! Bằng người cũng muốn đoạt lấy quyền lợi, thật sự là con chuột trong hố phân, đồng phân không đáng để quăng.

“Đúng thế, đúng thế, ta sớm đã bảo nàng không cần làm, nhanh nhanh tìm đi tìm một nam nhân gả đi, cô gái cho dù có giỏi như thế nào cuối cùng cũng phải lập gia đình, thế nhưng nàng chính là không chịu nghe, vọng tưởng muốn như nam nhân làm việc.” Thật sự là đồ đê tiện.

“Đúng vậy, việc này là của nam nhân nàng thật sự không nên cướp xuất đầu lộ diện, nên làm cho tốt bốn phận, đừng để cho người chê cười gà mái mà muốn đánh thức mặt trời.” Hứa Mậu Tài cố ý cường điệu là “Việc của nam nhân”, ám chỉ Tống Ánh Từ là phụ nữ của người ta, tốt nhất đừng nhúng tay vào chuyện của nam nhân.

Mà sách cũng không đọc nhiều lắm, Tống nữ sĩ như thế nào nghe hiểu được ám chỉ của hần, một lòng thâm nghĩ như thế nào mới có thể cầm trong tay nhiều tiền, để chính mình càng thêm thoải mái.

“Cái gì gà mái ăn sâu?” Gà không ăn sâu thì ăn cái gì?

Tầm mắt mọi người đều hướng về Giang Cuối Xuân, đối với trình độ giáo dục mà hần tự bộc lộ trong giây phút ngắn ngủi này cảm thấy lo lắng, hần nếu không dựa hơi vào Giang gia, chỉ sợ không có cách nào sống

yên ở trong xã hội.

“Là gà mái đánh thức mặt trời, bảo người đọc sách lại không thêm đọc, luôn ngoạ xe tán gái, một chút tiền đồ cũng không có.” Khiến nàng cũng không có mặt mũi nào mà gặp người, quả thật là cái ca ca lưỡi biếng vô tích sự.

“Giang Mộ Hạ, người cho là người thực có khả năng sao? Ba năm trung học lại giỏi giang vượt trội mất năm năm, còn thiếu điểm suýt chút nữa không được tốt, người tốt hơn gì mà nói ta.” Kể tám lạng người nửa cân.

Giang Mộ Hạ càng tỏ vẻ ta đây, “Ít nhất ta còn tốt nghiệp, mà người về mắng học tập, ít nhất ta so với người cao hơn nhiều.”

“Ha, theo ta so sánh thì có ích lợi gì, người như thế nào không xem thử đi, mọi thứ của Giang Thùy Tuyết so với người đều cao hơn, đừng tưởng rằng đoạt được bạn trai của nàng chính là đã thắng, đối với người ta căn bản là việc không đáng.” Chỉ có nàng là vui vẻ, lại không nhìn thử người ta cũng không thèm.

“Ai cần người lo, người còn không phải coi trọng cái kẻ bất nam bất nữ kia, muốn cứng rắn thượng lại bị người ta đá không thể làm chuyện kia, người đắc ý cái gì?!” Thật sự là mặt mặt xấu hổ.

Nàng không đề cập tới chuyện chính mình cũng từng muốn hiến thân, muốn đem nam hài xinh đẹp như nữ tử chiếm lấy một mình hưởng thụ, thậm chí ngu ngốc nói là muốn bao hạ hấn, kết quả kết cục vô cùng thâm, bị chấn kinh lại bị hoảng sợ chạy trốn chết.

“Người.....”

“Huynh muội các người không cần lại đâm sọt vết sẹo của nhau. Tổng phu nhân, người cũng nên quản tốt đứa nhỏ nhà người, chúng ta hôm nay họp lại cũng không phải nhìn nữ nhân các người đấu võ mồm, mà là nghĩ biện pháp đột phá tình cảnh khó khăn trước mắt.” Ở đó cãi nhau còn ra thể thống gì.

Hứa Mậu Tài đối với mẫu tử ba người Tống Ánh Từ cũng không có hảo cảm, ngược lại còn thực chán ghét hành vi thô tục của bọn họ, nhưng vì kẻ địch chung, hấn miễn cưỡng buông tư thái, bắt tay làm bạn.

Cái tình cảnh khó khăn mà hấn vừa nói ở đây mọi người nghe đều hiểu được, chính là kéo Giang Thùy Tuyết xuống đài, sau đó bọn họ một đồng người chen chúc muốn với chân lên chiếc ghế trống kia.

“Nghe thấy không, còn không im lặng.” Tống Ánh Từ khuôn mặt tức giận liếc về phía nữ nhi một cái, sau đó đối trá nở nụ cười.

“Hứa quản lý, ta một phụ nữ có chồng thì có thể có cái ý kiến gì hay, không phải là nam nhân các người nên làm chủ, xem thử có ích lợi gì đến ta thì làm, ta nhất định dốc toàn lực phối hợp.”

Nàng đương nhiên là có biện pháp thực ác độc để dùng, thế nhưng lại sợ lỗ như sự tình không thành công, chắc chắn sai lầm đều hướng trên người nàng thôi, nàng chẳng phải là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, trở thành con cừu mắc tội lớn hay sao.

“Nói cũng đúng, nữ nhân có thể làm được cái đại sự gì.” Hấn trong lời nói có ý tứ khinh thường miệt thị năng lực của nữ nhân khiến cho Tống Ánh Từ âm thầm cắn răng, một cổ hờn dỗi chạy tán loạn.

“Tổng giám đốc, người đừng khó chịu mà không lên tiếng, chúng ta thế nhưng là lấy người [làm chủ, sai đâu đánh đó], người nói ra nếu có lý, chúng ta cân nhắc xem xét.”

Thủy chung giống như người ngoài cuộc, Đồng Thành Tâm lạnh nhạt thành ý khuôn mặt lộ vẻ mỉm cười, bưng ly để cao kính mọi người một ly, hấn không vội mở miệng, trì hoãn thanh thanh đờm, chậm rãi nhấp khẩu vị, rồi sau đó mới nâng mắt lên nhìn thẳng.

“Bình tĩnh một chút chớ nóng nảy, đừng cảm thấy như lửa cháy, bất quá chỉ là hai kẻ tuổi trẻ cộng lại còn không đến năm mươi, xem các người chưa gì hết mà tự mình gây rối loạn, thật thiếu kiên nhẫn.” Nhất thời đắc ý, không có nghĩa vĩnh viễn nở mày nở mặt.

May mắn hấn đã phòng ngừa chu đáo, sớm chuẩn bị sẵn, liệu định sẽ có một ngày như vậy, là nhân tài chứ không giống như bọn họ luống cuống tay chân như vậy, âm thanh ai oán nổi lên bốn phía, không biết làm sao người dần xếp.

“Chúng ta cũng hiểu được chỉ là hai cái tiểu quỷ lông tơ còn chưa mọc dài, thế nhưng cái tiểu tử đối trá kia có khả năng làm chuyện khiến thánh nhân cũng phải tức chết, ta đều bị hấn làm cho tức giận đến bạc hơn nửa đầu.” Thật sự là tà môn kỳ quái.

“Hứa quản lý, đừng tức giận, chúng ta toàn bộ đều là cán bộ kỳ cựu còn không bằng ghé con mới đẻ sao? Người phải thu lại cái tính nóng nảy của người đi, đừng chấp nhất cùng bọn họ.” Chịu thiệt là hấn.

Rất nóng nảy, che giấu không được dã tâm, hấn chính là cây thể thân phận nguyên lão công ty mà khói lửa bốc đầy đầu, mới có thể là đối tượng thứ nhất bị khai đao.

“Ta cái tính này đã có từ khi tuổi trẻ cho tới lúc này, còn có thể sửa sao chứ? Người nên nghe một chút tiểu tử kia khẩu khí có bao nhiêu càn rỡ, giống như ta Hứa Mậu Tài chính là cây già lên mặt, ngồi trên chức vị béo bở không làm nên chuyện, chuyên trộm tài sản công ty.”

Không nghĩ thì thôi, càng nghĩ càng tức, rõ ràng là nhân viên lâu năm, là người lịch lãm trong xã hội cũng có trình độ nhất định, thế nhưng tiểu tử kia ngăn ngừ chỉ nói mấy câu liền buộc hấn ngậm miệng không thể nói gì thêm, mất hết mặt mũi, há mồm quả thực so lưỡi đao kiếm còn nhọn hơn.

Nói như thế nào hấn cũng đối với công ty cống hiến rất nhiều, từ thời đại lão đồng sự cho đến hôm nay, gần bốn mươi tuổi phải biết bao nhiêu công sức lao động, có mấy người có thể so sánh với hấn.

Mà nay tự nhiên không biết ra sao lại bị một tiểu bối chà đạp, khiến cho người ta nghĩ hấn là một lão già ngu muội ngu ngốc vô dụng, chuyện này hấn như thế nào có thể nuốt trôi chứ.

Hấn xác thực là cây già lên mặt, không sai nha! Giang Mộ Hạ trong lòng suy nghĩ cũng chính là lời hò hét trong lòng tất cả mọi người.

“Đồng bá bá, người nên làm chủ cho Vũ Hấn chúng ta, Giang Thùy Tuyết cái nữ nhân thói rửa kia căn bản là lấy việc công báo thù riêng, cố ý khiến cho chúng ta tìm phiền toái, muốn bức Vũ Hấn cùng đường, tự động đi cầu xin.”

“Ta hiểu được, ta hiểu được, người đừng vội.” Đồng Thành Tâm thành ý trước trấn an Giang đại tiểu thư không đầu óc, lại nhìn nam tử một bên trầm mặc không nói.

“Vũ Hấn nha! Người phải chịu ủy khuất rồi.”

Trang Vũ Hấn hậm hực không nói một câu, nhìn về phía bầu trời xa xăm ngoài cửa sổ.

Kỳ thật hấn cũng hiểu biết chính mình bình tĩnh như thế này thôi, chứ vẫn muốn ra thế giới bên ngoài mở rộng tầm mắt, nhưng là hấn không thể ra đi, Giang Mộ Hạ dục vọng chiếm lấy vô cùng mạnh thủy chung bám hấn khắp nơi, chỉ cần hấn có một chút động tác nằng lền quắc mắt theo dõi, một tắc cũng không rời sợ hấn rời nằng đi.

Lần này giao tác phẩm ra quả thật tạm được, hấn đã không thể tìm thêm cảm hứng mới để sáng tạo, miễn cưỡng vẽ mấy bộ, có lẽ để báo cáo kết quả công tác.

Tuy rằng tự xét lại nên tự thân lui bước, thế nhưng lòng kiêu ngạo của người thiết kế sư vốn dĩ rất mạnh, bị một người ngoài nghề không lưu tình chút nào phê phán như vậy, muốn hấn có thể nhẫn nại chấp nhận thật sự rất khó, hấn cũng có sự kiêu ngạo của hấn.

“Người người chế thay sao nha! Đồng bá bá đang hỏi người kia! Làm chi một bộ dáng âm dương quái khí, chẳng lẽ người bị tiểu tử họ Đường kia cười nhạo khiến người quá giận?” Giang Mộ Hạ từ phía dưới ghế dựa ngoan ác đập bạn trai một cước.

“Quá giận.....” Hấn cười khổ, ánh mắt dừng ở nơi xa xôi không biết tên. “Cảm hứng sáng tác của ta đã mất đi sinh mệnh, thiếu đi sức sống, mới không biết thay đổi gì để cảm thấy hứng thú.”

“Cái gì có sinh mệnh hay không, người cho ta chút hăng hái ganh đua, bạn trai của ta không thể như vậy. Đồng bá bá, người giúp hấn, đừng để cho Giang Thùy Tuyết không xem chúng ta ra gì.” Cùng là người nhà họ Giang, có thể nào nặng bên này nhẹ bên kia.

Nàng oán phụ thân sủng tiểu muội lên trời, đối với huynh muội bọn họ ngược lại chẳng chút quan tâm, nhiều năm qua so với cô nhi còn không bằng, xem sắc mặt người khác mà sống.

“Yên tâm, Đồng bá bá không giúp các người còn có thể giúp ai đâu! Người trẻ tuổi sợ nhất là không có chí hướng, Vũ Hân nha! Đừng ủ rũ, nên hy vọng.” Nên tiến hành bước tiếp theo.

Đồng Thành Tâm thành ý có kế hoạch mượn sức những người đối với CEO đương nhiệm bất mãn, ở mặt ngoài hắn là người bị đề cử đi ra chủ trì công đạo, kì thực trăm phương ngàn kế an bài cuộc gặp mặt hôm nay, mặc kệ lập trường có đối lập nhau hay không.

Hắn ở trong công ty còn xếp vào không ít người của chính mình, tùy thời đều có thể khiến công ty vốn bình thường tê liệt lại tiếp tục vận hành, hắn đang chờ đợi thời cơ tốt nhất để ra tay, chuẩn bị xong xuôi mọi việc để vừa đánh thắng liền ngồi trên ngai vàng.

Trong tay hắn nắm 30% cổ phần, các cổ đông nhỏ khác cũng bị hắn một tay nắm giữ, nếu có thể đem cổ phần công ty Giang gia nắm trong tay, kia hắn liền không còn sợ gì nữa, đem Ngải Dale biến thành của hắn.

“Đồng tổng, người cũng đừng không nóng không lạnh như vậy, chỉ điểm cho chúng ta một con đường đi, khiến cho tiểu tử kia nhanh nhanh nhảy sông tự vẫn, người ra cái chủ ý để cho hắn đem tiền nhỏ ra.” Cái gì vậy nha! Lại còn nói năng tiêu tiền quá nhanh, nữ nhi không phải nên dung túng lão nhân năng tiêu xài hoang phí sao.

Mẹ kế cũng là mẹ, cũng có trách nhiệm phụng dưỡng, muốn ba, năm trăm vạn để sinh hoạt cũng thực quá đáng sao?

“Đường đi nha!” Đồng Thành Tâm thành ý làm ra vẻ suy nghĩ nhẹ vuốt ve cằm, giống như yêu cầu của nàng khiến cho người ta khó xử.

“Đừng nữa do dự, tổng giám đốc, nói không chừng người kế tiếp hắn khai đao chính là người.” Không còn chút ngần ngại Hứa Mậu Tài vung tay lên, muốn hắn giải quyết một lần nhanh chóng, không cần phải ngày đêm lo lắng.

Giang Mộ Hạ đi theo hát đệm, “Là nha! Đồng bá bá, người cũng không muốn khi già phải thất nghiệp đi? Gần đây công việc cũng không dễ dàng tìm được, mà người tuổi cũng không nhỏ.....” Làm một viên quản lý cũng không đủ tư cách.

“Đúng đúng đúng! Khiến cho xú tiểu tử kia đẹp mặt, cũng không giấu lại bốn thiếu gia coi trọng hắn là phúc khí của hắn, còn dám làm bộ làm tịch.....”

Người một câu, ta một câu tuôn ra như biển cả ào ạt, bình tĩnh từ khi bắt đầu nay đã có chút không thể khống chế được; Bên này mở miệng mắng, bên kia tức giận rống to, mỗi người đều có chuyện bất mãn, tức giận khó tiêu càng nói càng lớn tiếng, cảm xúc bất bình càng nói càng dâng cao.

Thấy thời cơ chín muồi, Đồng Thành Tâm thành ý thanh thanh yết hầu, gõ gõ miệng cái chén, yêu cầu thanh âm âm ỹ nhất thất tạm dừng một hồi, để hắn nói ra suy nghĩ của mình.

“Kỳ thật máu chốt ở trên người một người, nếu không có người kia, hôm nay mọi người sẽ không có chuyện gì.”

“Đúng vậy, đúng vậy, từ khi tiểu tử kia đến đây, ta không có một ngày bình yên.” Hứa Mậu Tài dẫn đầu gây khó dễ.

“Ân! Chính là cái tai họa kia, làm hại ta ngay cả vận may đánh bài đều trở nên kém.” Tống Ánh Từ cũng cực kỳ hận tiểu người hầu bên người con kế.

Giang Mộ Hạ mang theo ý nghĩ kỳ lạ hưng phấn mà vỗ tay, “Tìm người giết hắn, để đoạn tuyệt mối lo về sau.”

Mọi người vừa nghe, đổ rút một hơi, lập tức lộ ra thần sắc xơ xác tiêu điều, cảm thấy đó là một đề nghị tốt mà nguy hiểm.

Dân cư mất tích ngày càng nhiều, thiếu một, hai người thì có cái quan hệ gì đâu, dù sao có tiền có thể sai ma quỷ, bọn họ giả bộ không biết chuyện không phải được rồi sao, ai mà tra ra được bọn họ đâu.

Giết người, phương thức giải quyết rất nhanh chóng mà lại đơn giản.

“Khụ khụ! Ta có cái đề nghị rất tốt, không cần giết người, các người không ngại nghe một chút.....”

Một đám ngu ngốc, cứ nhiên tầm nhìn hạn hẹp muốn giết người bịt miệng, khó trách không làm nên chuyện gì. Trong đôi mắt lóe sáng tinh quang Đồng Thành Tâm thành ý gợi khéo môi, lộ ra một tia cười lạnh.

Trước mắt một mảnh trắng xóa xẹt qua thể nhưng trong chớp mắt lập tức lại bị một mảnh hắc ám đánh úp lại, đầu Giang Thùy Tuyết hỗn loạn đau nhức, chậm rãi mở đôi mắt mơ hồ, trên lưng đau đớn làm cho nàng thiếu chút nữa lại ngất đi.

Trí nhớ của nàng có chút hỗn loạn, hiện ra từng đoạn ngắn có những đoạn không rõ ràng lắm, có khi là một cái hình ảnh, có khi là một câu, thậm chí là một gương mặt.

Mồm to thở ra một hơi, từ từ động thân ngồi dậy, nàng tựa đầu đặt giữa hai đầu gối, miễn cưỡng làm cho chính mình thanh tỉnh, nhớ lại xem đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Nhớ tới chuyện nàng cùng Thần Dương lên núi bái tế cha mẹ, nhìn đến vườn hoa hải dụ thì muốn đi xuống xem một chút, lúc ấy đột nhiên xuất hiện một cô gái có diện mạo tuyệt mỹ, tự xưng là tỷ tỷ của Thần Dương, nhéo lỗ tai của hắn muốn hắn trở về nhà quét tước, nấu cơm, nói trong nhà quần áo dơ đã mốc meo không có người giặt.

Lần đầu tiên nhìn hắn chật vật như vậy, oa oa kêu to không dám phản kháng, ngược lại đại tể hắn tu dưỡng thật tốt hướng nàng xin lỗi, nói nhà có nghiệt tử khó quản giáo, chờ cô mang về lột một tầng da sau đó liền trả lại cho nàng.

Giật mình mang theo kinh ngạc, hai người biến mất ở trước mặt, nàng buồn bã có chút thất thiếu mong lung, thiếu một người ở bên người không biết sao thế nhưng lại sẽ tịch mịch như vậy, cơ hồ muốn cắn nuốt lòng của nàng.

Sau đó đâu, nàng lại làm cái gì?

“Ta về nhà..... Không, không phải đường về nhà..... Là hướng ngọn núi kia đi..... Có miếu..... Không đúng, là khu người dân sống.....Nàng còn dùng một ly cà phê tỏa hương thơm ngấm nhìn phong cảnh mong muốn thay đổi tâm tình.

Nghĩ đến đây, Giang Thùy Tuyết trí nhớ lại gián đoạn, mơ hồ trong lúc đó có người cùng nàng nói chuyện, nàng không biết đường trở về, người nọ dùng thanh gỗ dài vung lên trên người nàng

Nha! Đau quá, lòng người thật giả dối, đau đến không thể đứng thẳng dậy, phía sau thất lưng giống như bị phồng bóng nóng, cái cảm giác đau nhức nhối lan tràn toàn bộ tấm lưng, khiến cho người ta ngay cả hô hấp cũng đều cảm thấy thống khổ không chịu nổi, có lúc gần như không thở nổi.

Rốt cuộc là ai thương tổn nàng? Nàng lại đang ở nơi nào? Vì sao nàng đau đầu cái gì đều không thể nhớ.

Bỗng dưng, cửa bị đẩy ra, một đạo ánh sáng từ ngoài cửa rơi vào bên trong, nàng nghe được tiếng bước chân đến gần, lại thấy không rõ lắm người đang tới gần là ai.

“Tuyệt nhiên, không cần lên tiếng, im lặng hãy nghe ta nói, người bị bắt cóc, đợi ta nghĩ biện pháp sẽ mang người rời đi, người không cần lo lắng.”

Di, thanh âm này, thanh âm này Rất quen thuộc, nàng nhận được chủ nhân thanh âm “Vũ Hân?”

“Hừ! Nhỏ giọng chút, đừng để cho người trông coi ở bên ngoài nghe thấy, ta là vụng trộm đi vào, không thể bị người phát hiện.” Trang Vũ Hân hạ giọng, tay nhẹ nhàng cởi bỏ sợi dây ni lông trên chân nàng.

“Vì sao ngươi lại ở chỗ này?” Hắn xuất hiện thời gian cùng địa điểm cũng rất kỳ quái, không thể khiến người ta cảm thấy có chút khả nghi.

Ánh sáng nhạt nhòa che đi đáy mắt cô đơn của hắn. “Đừng hỏi, ta trước mang ngươi đi ra ngoài.”

“Vì sao đừng hỏi, ta..... Nha! Đau.....” Đau quá, thân thể đau đớn sắp nứt ra rồi.

“Làm sao vậy?” Hắn khẩn trương đỡ lấy tay nàng, không dám tùy tiện động nhẹ vào nàng.

“Ta..... Ta giống như bị thương.....” Không được, rất đau, nàng không có cách nào di động.

“Cái gì?! Bị thương, có nghiêm trọng không?” Hấn đã quên hai người đã không phải tình lữ, vội vàng muốn xốc quần áo của nàng lên để nhìn.

Phát hiện thấy động tác của hấn, Giang Thùy Tuyết dè lại cánh tay kia, lắc lắc đầu. “Không làm phiền người, người giúp ta báo cho Thần Dương, để cho hấn dẫn người tới cứu ta.”

Hấn ngần ra, khuôn mặt lộ thần sắc mờ mịt lạnh lạnh. “Ta không được sao? Cho dù người không hề yêu ta, chúng ta vẫn là bằng hữu, người có tất yếu bỏ gần tìm xa đây ta ra?”

Hấn làm chuyện sai, thế nhưng không nhắc tới thì thôi nhắc lại mắc thêm lỗi nữa, không quả quyết chính là khuyết điểm lớn nhất trong tính cách hấn, mới có thể khiến cho hai người càng lúc càng xa, xây nên một bức tường cao vắt ngang trong đó.

“Ta.....” Nàng im lặng.

Con người khi lúc ở nguy cấp nhất nghĩ đến chính là người quan trọng nhất trong lòng kia, nàng không cần nghĩ ngợi hô lên tên bạn trai, là vì tín nhiệm, nàng tin tưởng hấn sẽ liều lĩnh cứu ra nàng, chỉ vì yêu nàng.

Mà đối với Trang Vũ Hấn, nàng sợ sau đó lại phải thiếu nhân tình đi! Khi nàng không thể hồi báo cảm tình hấn muốn, nàng không muốn để cho hai người có liên lụy quá lớn, miễn cho ngày sau gặp mặt không được tự nhiên.

“Ta quả thực xin lỗi người, nhưng ta chưa từng nghĩ tới muốn đả thương gây tổn hại cho người, tuy rằng khi xưa có lỗi với người, thế nhưng ta hy vọng có thể có cơ hội bù đắp lại, Mộ Hạ vì yêu nên muốn hủy đi cuộc sống của ta, ta đã không có biện pháp nhẫn nhịn được nữa.” Dừng ở đây, hấn nguyện đổi mặt với hậu quả chuyện khi xưa, cho dù thân bại danh liệt.

“Người muốn làm như thế nào?” Người biết hối lỗi mới có thể tiếp tục làm người.

“Ta muốn cùng nàng chia tay, sau đó xuất ngoại bồi dưỡng, trong ba đến năm năm không có thành tựu tuyệt sẽ không trở về nước, người sẽ chờ ta sao?” Hấn vẫn ôm một phần mong đợi.

Dừng một chút, Giang Thùy Tuyết đưa tay nắm lấy mu bàn tay của hấn. “Ta có bạn trai, ta thực sự rất thương hấn.”

“Nhưng là hấn tuổi so với người nhỏ hơn nhiều, người không sợ hấn thay lòng đổi dạ sao?” Hấn hoàn toàn không xem trọng đoạn cảm tình này, tách ra, là chuyện sớm hay muộn.

“Sợ.” Nàng ôn nhu tràn đầy ý cười, đôi mắt hàm chứa tình yêu thâm sâu.

“Nhưng là sợ lại như thế nào? Ta còn thương hấn, yêu sẽ làm cho con người ta trở nên dũng cảm, ta nghĩ muốn một lần thử cùng hấn đi hết đoạn đường này, thẳng cho đến khi chúng ta không còn yêu nữa.”

“Người thay đổi.” Trở nên kiên cường, hơn nữa lại tự tin.

“Con người mà không thay đổi thì như thế nào mà trưởng thành đâu? Người đi nhanh đi! Không cần vì ta mà chịu phải phiền phức, ta sợ Thần Dương tìm không thấy ta sẽ lo lắng, người giúp ta chuyển cáo hấn một tiếng, nói ta không sao, muốn hấn an tâm.” Người nọ thực tùy hứng, nhất là khi gặp chuyện có liên quan với nàng, ngay lập tức sẽ trở nên phi thường khùng bố.

Mỹ nam tử mang trên người ma tính.

“Không, ta nhất định phải mang người đi, cơ hội nếu bỏ lỡ không dễ có lại, muốn ta bỏ lại người mặc kệ là không có khả năng.” Lương tâm của hấn không cho phép.

“Vũ Hấn.....” Hấn rất ngu ngốc.

Xem tình hình của nàng trước mắt chỉ biết là sẽ liên lụy đến hấn, đừng nói là ly khai, chỉ là đi ra tới cửa đều tương đối khó khăn, khẳng định dễ dàng làm cho người ta phát giác, đến lúc đó hai người đều đi không xong.

“Còn muốn chạy?! Các người cũng không khỏi quá ngây thơ rồi đi, thật vất vả mới có thể đem người tới đến đây, nghĩ đến có thể dễ dàng đào thoát sao?”

Đang lúc Trang Vũ Hân cúi người muốn chặn ngang ôm lấy Giang Thùy Tuyết, cánh cửa đang đóng đột nhiên bị một lực đẩy thật mạnh ra, hai tay vòng trước ngực Tống Ánh Từ đi đến, phía sau nàng làn nữ nhi nổi giận dùng dùng, cùng với một nam nhân ngậm điều thuốc.

“Tổng phu nhân, đều là người trong nhà, có tất yếu phải làm chuyện tuyệt tình như vậy sao?” Tầm chỗ khoan dung độ lượng, để cho người khác một con đường cũng tương đương như để mình một con đường lui.

“Ân hừ! Đừng nói dễ nghe như thế, sớm biết người tình cũ khó quên, một lòng muốn cùng xú nha đầu này quay lại, ta để phòng người đã lâu, chỉ có Mộ Hạ ngốc vì vì tin tưởng người, lần nữa theo ta cam đoan người sẽ không gây xích mích cho nội bộ, kết quả đâu?” Sự thật làm người ta khó mà tiêu hóa.

Sớm nói qua hẳn vốn dĩ là người không đáng tin, đang ở doanh Ngụy trong lòng có Hân, căn bản không có nửa điểm thật tình, chỉ có nữ nhi nhà mình bị tính yêu che mù cổ tình không chịu tin, lấy tình yêu ra mà đánh cuộc một lần.

Hiện tại đã có thể chứng minh đặt tình cảm sai nơi yêu sai người đi! Nam nhân lời nói ngon nói ngọt tất cả đều không thể tin, chỉ có tiền mặt sẽ không phản bội người, nàng nếu sớm từ trên người hắn lấy chút tiền sẽ không rơi vào hai bàn tay trắng.

“Không đúng chính là không đúng, không thể vì mưu cầu lợi ích riêng mà hại người ta, ta làm là chuyện đúng đắn, người cùng Mộ Hạ không cần để người khác lợi dụng.....”

Hắn còn chưa nói xong, đã bị một trận cười quái dị đánh gãy.

“A! A! A! Nói thật êm tai nha! Muốn dùng hành động anh hùng cứu mỹ nhân cũng muốn so sánh xem chính mình có bao nhiêu cân lượng, nhìn thử xem nữ nhi ta không cùng người so đo, về sau nên đối với nàng tốt một chút, có biết hay không.” Người không vì mình vẫn là người sao?

“Ta không.....” Trang Vũ Hân vừa mới muốn mở miệng, đã bị đôi mắt đỏ sẫm giận dữ của Giang Hộ Hạ lia qua, không cho hắn có cơ hội cùng bạn gái trước tình cũ khôi phục như trước.

Năm đó Giang Đông Sinh mặc dù cưới Tống Ánh Từ làm vợ kế, thế nhưng hắn vẫn chưa bao giờ cho nàng tiến vào trong nhà chính, mà ở mặt khác bố trí an bài mẫu tử ba người ở trong một căn phòng ốc, hiện nay lại thành ra chính là nơi nhốt Giang Thùy Tuyết thuận tiện nhất.

“Tiểu Tuyết, hai mẹ con chúng ta đã lâu không tâm sự, người nói nên ở chỗ nào tán gẫu thì tốt đâu?” Tống Ánh Từ che miệng, khanh khách cười khẽ.

“A! Đúng rồi, liền bắt đầu từ người chiếc nhẫn trong tay chậm rãi tán gẫu như thế nào?”

Nàng chỉ trên chiếc nhẫn kim cương chói mắt kia, một thân mặc phục trang lấp lánh, muốn dùng châu báu giá trị xa xỉ đương nhiên nhìn vào chẳng có chút cảm giác quý khí nào mà lại tô đậm vào thêm nét tục khí.

“Đây là mục đích của người khi bắt cóc ta?” Nàng kinh ngạc.

“Bằng không người toàn thân cao thấp còn có cái gì đáng giá, bất quá chỉ là một nha đầu lừa đảo, lấy nhiều cổ phần công ty như vậy cũng không sợ ăn phát ghen.” Nàng một người có thể sử dụng bao nhiêu, không bằng ấu tử bọn họ.

Giang Thùy Tuyết trấn định nói: “Kia mọi thứ không phải đều là của ta, ta chỉ là bảo quản giúp cho cậu nhỏ mà thôi.”

Ba! Tống Ánh Từ một cái tát huy đi qua, một bên má trái của nàng lập tức xuất hiện dấu tay sưng đỏ.

“Đừng có mà đánh chủ ý qua mắt ta, ai không hiểu được tên kia khi già mắc bệnh cảm thấy thời gian không còn nhiều, hẳn sớm đem tài sản trên danh nghĩa toàn bộ giao cho người, ta đối với người ôn tồn đàm phán là đã cho người mặt mũi lắm rồi, người không nên ép ta đối với người không khách khí.” Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.

“Nếu ta không cho đâu?” Tâm huyết của ngoại công không thể bị mất ở trong tay nàng.

“Không cho?” Tống Ánh Từ cười lạnh trừng mắt, nam nhân phía sau lập tức đi lên trước.

Có tiền dễ làm chuyện, nam tử cao to giờ khúc gỗ trong tay lên cao, không chút nào lưu tình vung lên trên lưng nàng, nàng nhất thời nhớ tới chuyện trải qua, người này chính là kêu lão K, nam tử trẻ tuổi này muốn nàng cùng đi với hắn, nàng không nghe theo, hắn liền nhẫn tâm đánh khiến nàng choáng váng.

Đau, trong thân thể lan tràn ra, nàng không nghĩ yếu thế nên cắn chặt hàm răng, chịu được một trận lại một trận đòn hiểm, thẳng cho đến khi Tống Ánh Từ hô một tiếng ngừng lại, hắn mới dừng tay lui ra.

“Hiểu rõ rồi chứ không! Tiểu Tuyết, ta đối với người đã thực rộng lượng, chỉ cần cổ phiếu không cần tài sản khác của người, không giống người cha không lương tâm kia của người, trừ bỏ ngôi nhà để ở này, cái gì cũng không lưu lại cho ta.” Thật sự là có ý định muốn cho nàng đối chết.

Giang Thùy Tuyết nghe ra manh mối. “Kia 10% cổ phần công ty đâu? Không phải cha đưa cho người?”

“Ha! Người chính là bảo bối của Giang Đông Sinh, hắn làm sao có thể đem cổ phiếu cho ta, là ta thừa dịp hắn thần trí không rõ lừa hắn kí tên, hắn đến chết một khắc kia đều tưởng là người cầm lấy đi.” May mắn nàng còn có chút thông minh, hiểu được tiên hạ thủ vi cường (ra tay nhanh mới có phần thắng), mới có được như ngày hôm nay.

“Cái gì?!” Nguyên lai nàng là dùng phương thức này lấy được.

“Tiểu Tuyết, không nghĩ lại để cho da thịt chịu phải đau đớn liền ký tên đi! Miễn cho tổn thương đến hòa khí.” Tống Ánh Từ đem một sấp giấy tờ đã chuẩn bị sẵn quăng tới, muốn nữ kế phối hợp.

Nàng nhìn cũng không liếc mắt một cái nói: “Không.”

“Không?” Bộ dạng tốt lắm, lại không thể không bức nàng ra tuyệt chiêu.

“Tiểu tử, nữ nhi này của ta da mỏng thịt ít, người cẩn thận hầu hạ một chút, nhưng đừng đem nàng đùa chết, ta còn phải tìm một địa phương mai táng thi thể đâu.”

“Là, phu nhân.”

Lão K cười dâm dăng đi tới Giang Thùy Tuyết, vừa đi vừa cởi nút áo, một kiện lại một kiện cởi bỏ, chờ khi đi đến trước mặt nàng chỉ còn lại có mỗi một cái khố, hắn không chút do dự nhanh chóng cởi bỏ, trần truồng lỏa thể cúi xuống phía dưới chỗ nàng

10. Chương 10

“Không không nên đụng ta..... Không cần..... Người tránh ra..... Ô..... Thần Dương..... Thần Dương cứu ta..... Đừng cho hắn chạm vào ta..... Hảo bản..... Thần Dương..... Cứu ta..... Tránh ra..... Tránh ra..... Ô.....”

Dường như Giang Thùy Tuyết điên rồi liều mình tung quyền đặt ở trên người nam nhân, quyền đâm cước đá muốn né tránh, lại vừa thét vừa cắn kình lực thật kình người, không cho người xấu tà ác đối với nàng có chút ít xâm phạm nào.

Nàng sợ hãi không ngừng kêu tên bạn trai, nước mắt không ngừng chảy xuống, cảm giác dơ bẩn như tẩy không thể trôi sạch, nàng càng là ương ngạnh chống cự, vải dẹt trên người càng thiếu hụt.

Không cần, không cần, không cần thương tổn nàng, nàng rốt cuộc làm sai cái gì, vì sao phải đối đãi với nàng như vậy, nàng chính là muốn bảo vệ cho tương lai cậu nhỏ nha!

Buông nàng ra, không cần lại nắm lấy hai chân của nàng, nàng ký, cái văn kiện gì cũng đều ký, bọn họ nghĩ muốn cái gì đều có thể, nàng không cần! Nàng muốn cùng Thần Dương cùng một chỗ, không thể để thân mình dơ bẩn.

Cái gì?!

Không phải đều do người, hắn còn muốn làm gì..... bạn trai của nàng đắc tội hắn, cho nên hắn mạnh mẽ cưỡng bạo nàng làm như trả thù, lấy mặt mũi về.

Mặt mũi, mặt mũi..... trình tiết của nàng liền bị hủy mặt mũi của nàng, ai tới nói cho nàng biết, về sau nàng phải sống như thế nào?

“Hu! Đừng sợ, đừng sợ, người đang nằm mơ, không ai dám chạm vào người, ta là Thần Dương, ta ngay tại bên cạnh người, không phải sợ nha! Ta sẽ bảo hộ người, người cứ việc an tâm.....” Không phải sợ, không phải sợ, Tiểu Tuyết của ta.

Khuôn mặt xinh đẹp đầy nước mắt, một giọt huyết từ hai gò má chảy xuống, Đường Thần Dương so với ai khác đều đau lòng hơn tựa như bị chém đứt mấy cái gân, đau lòng lại tự trách ôm chặt người trong lòng, tình cảm chân thành.

Hắn rất tự đại, cũng xem nhẹ năng lực đối phương, cầu cùng đường đều có thể xé rách tường, huống chi là lão hồ li ở trong xã hội lẫn lộn bấy lâu nay, hắn rất khinh địch, thiếu chút nữa hại Tiểu Tuyết hắn yêu nhất.

“Thần..... Thần Dương, là người sao?” Là hắn sao? Vì sao trước mắt nàng một mảnh mơ mơ màng màng, lại thật chân thật thân thiết?

“Đúng vậy, là ta, người đã về nhà, trở lại vòng ôm ấp của ta, không có người làm người bị thương.” Mà người làm nàng bị thương, hắn một cái cũng sẽ không buông tha.

“Phải không? Về nhà.....” Nàng đầu tiên là an tâm lộ ra mỉm cười suy yếu, tiện đà nghĩ đến hình ảnh khi chịu cường bạo nhin không được trọn to mắt.

“Hắn..... Hắn huých ta, ta thực bẩn, ta muốn tắm rửa..... Hảo bẩn, hảo bẩn, ta muốn tắm rửa.....”

Đường Thần Dương ôm nàng, nhẹ giọng dỗ, “Không bẩn không bẩn, Tiểu Tuyết sạch sẽ nhất, hắn không đụng tới người, ta đúng lúc đuổi tới, đem hắn quăng ra ngoài cửa sổ.”

“Ra bên ngoài..... Nha! Đúng, ta nhìn thấy một người nam nhân bay đến.....” Nàng đột nhiên nhắm lại mi.

“Ngoài cửa sổ không phải lầu 3 sao?”

“Hắn là người nhện, võ nghệ sẽ cao cường.” Quảng không chết tính ra là hắn gặp may mắn.

Nằm ở trên giường bệnh lão K bán thân bất toại đến nay vẫn chưa thanh tỉnh, hắn bị xử thật sự thảm, bác sĩ tuyên bố hắn có khả năng trở thành người thực vật, bởi vì não bị tổn thương nghiêm trọng.

Bất quá bác sĩ cũng không dám khẳng định, dù sao từ trên cao rơi xuống, cái gì đều có khả năng phát sinh, trước khi hắn “Trượt chân” đã trải qua chuyện gì không người nào biết được, chỉ không biết khi nào thì cửa Phật thu lấy người.

Vốn dĩ quen thuộc lại hiểu rõ tính tình người kia, Giang Thùy Tuyết thấp giọng nở nụ cười. “Lại gạt ta, trên đời nào có người nhện.”

Xem nàng nở nụ cười, trong lòng hắn ngược lại càng khó chịu. “Còn đau hay không? Cô cô đưa thuốc mỡ đặc hiệu cho người thoa, trên người vết bầm lui không ít.”

“Vết bầm.....” ý cười của nàng trở nên nhạt.

“Cậu nhỏ không có cổ phiếu, công ty ông ngoại cũng không có, ta không có thể bảo trụ hết thấy bọn họ.”

Nàng nói xong lại rơi lệ.

“Ai nói không có, người xem.” Hắn từ trong túi xách rút ra tập văn kiện thật dày, đặt ở trên tay nàng.

“Đây là..... Tên của ta?!” Toàn bộ, khiến cho nàng bất động.

“Ta là người như thế nào chứ! Loại việc nhỏ này như thế nào làm khó được ta, ta thay người đem toàn bộ cổ đại vương bọn đó nhổ sạch sẽ rồi.”

“Người..... Người như thế nào làm được?” Không chỉ mẹ kế lấy đi cổ phần ở công ty, còn tăng thêm 20% cổ phiếu.

Đường Thần Dương ra vẻ kiêu ngạo, đáy mắt lại biểu lộ vẻ chua chát. “Ta lợi hại thôi! Người không hiểu được người yêu nam nhân là vũ trụ vô địch thiên tài sét đánh thật to thật to sao?”

Hắn trả thù tương đối là đủ hết thấy, một cái cũng không buông tha.

Chuyện cổ phần công ty khiến hần tổn không ít thời gian bày bố, cố ý thả ra tin tức giả, nói Ngải Dale sắp nhanh phá sản, tùy thời sẽ tuyên bố đóng cửa.

Trong lúc nhất thời, ít nhiều cổ đông sợ hãi, đều bán tháo cổ phần trong tay, thị trường chứng khoán lũy thừa xuống dốc không phanh, té ngã dưới đáy cốc, Đồng Thành Tâm thành ý vì bọn họ nâng giá thị trường không ngừng mà ví tiền thì ngày đi xuống, muốn ngăn cơn sóng dữ.

Nhưng là chuyện này tựa như quăng tảng đá lớn vào đại dương, vừa thả đi liền không còn tung tích nữa, bắt đắc dĩ dưới tình huống này, bọn họ đành phải nhìn đau bán cổ phiếu ra, chưa chút vốn ban đầu để cho Đông Sơn bắt đầu lại.

Không nghĩ tới mới vừa chuyển tay, một mảnh thảm cảnh ngay lập tức vùng lên, cổ phiếu tiêu thụ cao đến mức làm cho người ta lú lẫm, bọn họ lại đổi ý, muốn từ tay trong mua trở về.

Chắc hẳn phải làm vậy thế nhưng làm sao có thể mua trở về, mà trái pháp luật giao hàng không tính là tội nhỏ, lập tức gơ tay lên đầu chờ đợi cảnh sát tới cửa tra khảo.

Đồng Thành Tâm có thành ý bị phán mười năm tù, không thể giao bảo, Hứa Mậu Tài cùng với Tống Ánh Từ người chín năm cùng tám năm tù, Giang Cuối Xuân là kẻ khả nghi mưu đồ nhân lúc khi kế muội không ở công ty thực hiện ý đồ chiếm lấy phần tài sản này, đồng dạng ngân đang bỏ tù.

Trong một hồi giận dữ Tống Ánh Từ thiêu căn biệt thự, đúng lúc Giang Mộ Hạ chạy ra toàn thân bị tổn thương 70%, hé ra khuôn mặt bị hủy, vẫn phải nằm trong phòng bệnh điều trị vết phỏng vẫn chưa thể xuất viện, ngày sau cần phải cấy da giải phẫu.

Mà Trang Vũ Hân như ý nguyện thoát khỏi nòng, một mình bay về phía đại dương bên kia.

Đây là kế sách trong đầu Đường Thần Dương từng bước thành hiện thực, nhưng là hần có tính sai một chút, bạn gái chính mình âu yếm cũng bởi vậy đã bị liên can đến.

“Thần Dương, ta rất sợ hãi.” Nàng biết kia không phải một giấc mộng, nàng thật sự thiếu chút nữa bị cường bạo.

Hần vừa nghe, cư nhiên khóc. “Ta cũng rất sợ, ta cho rằng ta có thể bảo hộ người, nhưng là..... Sẽ không, ta sẽ không lại tự đại như vậy nữa, ta không phải thiên tài, ta là ngu ngốc.”

Khi nhìn thấy lão K lơ đãng đặt ở trên người nàng, mà nàng cũng áo rách quần xộc, hần nghĩ lão K đã làm chuyện gì, vì trả thù hần mà làm nhục nàng.

Lúc ấy đầu óc hần oanh một tiếng, cơ hồ muốn nổ tung, hần biết nàng so với hần càng để ý đến trinh tiết, nếu thực sự bị lão K dắc thủ, nàng nhất định sẽ sống không nổi, tự giác vô nhân sống tạm.

Cho nên Đường Thần Dương cơ hồ phát điên rồi, ném hần vào trên tường, thế nhưng lý trí hoàn toàn biến mất một quyền lại một quyền, đánh tới khi hai tay hần đều đã tê rần.

May mắn nàng không có việc gì, hần đúng lúc đuổi tới, lão K không thể cường thủ vu sơn, cũng mới có thể bảo trụ một cái mệnh.

“Người..... Người thật là, khóc cái gì mà khóc.” Người nên khóc là nàng. Trái lại liên tiếp lau lệ Giang Thùy Tuyết trấn an hần, hai người khóc thành một đoàn.

“Ta khổ sở, ta thương tâm, ta cảm thấy toàn thế giới đều bị hủy diệt, bởi vì ta thiếu chút nữa không bảo vệ duy nhất chỉ người.” Hần sợ hãi, cùng nàng giống nhau không thể ban đêm đi vào giấc ngủ.

Chỉ nghĩ một khi có khả năng mất đi nàng, hần sợ tới mức ngay cả ánh mắt cũng không dám nhắm lại, cả đêm nhìn chăm chăm nàng, xác định nàng bình yên vô sự ở bên người chính mình.

“Đứa ngốc.” Nàng lệ rơi mà mỉm cười, ngọc ngạch để hần mi ngạch.

“Thực ngốc nha! Cho nên người phải quản ta thật tốt, đừng để cho ta lạc đường, ta duy nhất chỉ biết mỗi đường về nhà người, không thể buông tay.” Nàng là bờ cảng cập bến của hần.

“Ân!” Nàng gật đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, tình sinh ý động, bọn họ từ trong mắt lẫn nhau nhìn đến ảnh ngược chính mình, thâm tình như chúc, tình yêu triền miên, gắn bó ôi tiếng tim đập ở trong lồng ngực cổ động, trừ bỏ trước mắt chính là hấn [nàng] thì không có gì khác nữa.

Môi, càng dựa vào càng gần, tâm, xuyên thấu qua nhiệt độ cơ thể như ngọn lửa bùng phát, sợ hãi mất đi, cảm giác sợ hãi khiến hai người càng thắt chặt, hô hấp trở nên nặng nề, drap giường hơi hơi hăm xuống, trong căn phòng phẳng phát đầy hơi thở tình dục.

Người thành đôi, bóng nhỏ cũng thành cặp, hai bên trải qua ân ái.

“Đợi chút, nhà của ai vậy?” Nhìn qua cảm thấy thật xa lạ.

“Nhà của ta.” Chờ không kịp Đường Thần Dương như thế nào tạo cơ hội để nàng kêu ngừng, từng cái từng cái thoát ra liền giờ trò.

“Nhà người?” Nàng như thế nào đến? Cư nhiên một chút ấn tượng cũng không có.

“Đúng, nhà của ta, giường của ta, nữ nhân của ta, tất cả đều là của ta.” Nhất là bộ ngực hấp dẫn lại rất tròn, mềm mại co dãn giai hảo hảo niết.....

“Ta cũng là của người sao?” Giọng nói thấp nhẹ yêu kiều khê vang, mang theo một cảm giác đen tối.

“Dương nhiên là của ta.....” Di, thanh âm này giống như rất quyến rũ, có điểm giống.....

“Đại tỉ?!”

Đường Thần Dương dường như gặp quỷ vội vàng kéo mền phủ chính mình..... Không, hấn có phủ một nửa lên khuôn mặt ửng hồng của bạn gái.

“Nguyên lai người còn nhớ rõ ta là đại tỉ người, không bị kích tình đến gốc đầu.” Chậc! Mới trước đây gây trơ da, hiện tại cư nhiên cũng có cơ bắp, thật sự là đại nam nhân nhanh chóng hóa thân thành yêu nghiệt.

“A..... Đại tỉ xinh đẹp như hoa, tao nhả cái thể, Tiểu Dương Dương như thế nào đã quên người đâu! Không biết đại mỹ nữ tỷ tỷ quang lâm hàn xá (hạ cố đến nhà chơi) hay là có chuyện gì?” Hấn hỏi vờ tự nhủ phải cẩn thận thật cẩn thận, sợ đắc tội đại tỉ chuyển thể từ bạch cốt tinh.

“Ta không phải tìm người.” Tiểu Dương trưởng thành, nay đã thành con hổ lớn.

“Không phải tìm ta?” Quái, đại tỉ nhà hấn bao lâu rồi nói chuyện tốt như vậy, không ra ám chiêu.

“Ta tìm nàng.” Đường Nghênh Hy trên mặt không có cười ý, làm cho người ta cảm giác nghiêm túc.

“Tìm ta?” Giang Thùy Tuyết chỉ vào chính mình, thực bất an, lo lắng người nhà bạn trai không thể tiếp nhận nàng.

“Hãy nén bi thương.”

Một câu “Hãy nén bi thương”, Đường Thần Dương sắc mặt đại biến, mặc kệ ác nữ đại tỉ ở đây, bay nhanh đến không hiểu ra sao ôm chặt bạn gái.

“Vừa rồi bệnh viện gọi điện thoại đến đây, Hạ Hạo Phong tiên sinh một giờ trước học máu, tìm ngừng đập, trước khi lâm chung hấn ký tên gửi lại văn kiện trong phòng cấp cứu.” Không cần dính liếu, phải khi đi quả thật có tôn nghiêm.

Giang Thùy Tuyết tay chân lạnh như băng, đôi môi run run. “Người..... Người nói cái gì, ta..... Ta nghe không hiểu..... Các người lại gạt ta có phải hay không?”

Nhất định là như vậy, bọn họ thích nhất là hay nói giỡn, nàng sẽ không lại bị lừa, ai cũng đừng nghĩ lừa được nàng.

“Thật đáng tiếc, bác sĩ lúc bảy giờ năm phút tuyên bố tử vong, hấn ra đi thật sự rất an tâm.” Không hề đau đớn.

Đây là một hồi tang lễ nghiêm túc và trang trọng, bốn phía hoa hồng trắng nở rộ, cúc vàng phủ kín, trên linh đường cao kia chính giữa là khuôn mặt người trẻ tuổi tươi cười, ánh mắt giống như đáp tạ mọi người đến đưa hân đoạn đường cuối cùng.

Người nhà Đường gia đều đã tới, bao gồm các thiếu nữ cùng nhóm nam nhân, bọn họ một thân tố sắc (màu trắng) vốn có, thay thế thân nhân người đã mất xử lý hậu sự, cùng với hồi tạ thân nhân bằng hũu tiến đến cúng viếng.

Không có nước mắt, không có chiêm trống âm ỹ, chỉ có giọng ngâm Kinh nhẹ nhàng, mở đường dẫn linh hồn đến Phật quốc, sắc trắng tinh thuần phiêu dật trong làn gió nhẹ chính là một khối thân thể nam tính trên khuôn mặt lộ vẻ mỉm cười, trong tay nắm đóa hoa sen mà lúc còn nói nói tươi cười yêu nhất.

Giang Thùy Tuyết làm bạn ở bên người Đường Thần Dương, hốc mắt sưng đỏ nhìn khuôn mặt cậu nhỏ dần dần biến mất, quan tài chậm rãi vùi trong đất mẹ, mà hân không bao giờ ôn nhu cười nói với nàng thêm một lần nữa: “Hắc! Tiểu Tuyết.”

Rất giống một giấc mộng, nàng không biết như thế nào di động cước bộ, toàn bộ lồng ngực trống rỗng, tựa hồ như có cái gì đó vô hình thắt chặt buồng lỏng, rốt cuộc không thể tìm trở lại.

Chôn cất. Thầy phong thủy hô lớn như vậy.

Từng xeng từng xeng đất vàng che lấp đi cổ quan tài, lòng của nàng khí lực của nàng cũng từng giọt từng giọt xói mòn, bàng hoàng không nơi dựa dẫm cảm thấy như chính mình thật sự chỉ có một người.

“Đừng run, người còn có bọn ta.” Đường Thần Dương ôn nhu nỉ non ở bên tai nàng, nhẹ nhàng nắm bả.

Ngẩng đầu, Giang Thùy Tuyết nhìn đến một loạt người ở đứng trước mặt ly khai dần, trong số bọn họ chỉ có người nhà mới có thể cầm nhánh hoa trắng trên cánh tay, nhin không được nhất thời lệ chậm rãi rơi xuống.

Nguyên lai nàng còn có người nhà, tất cả mọi người trong Đường gia đều là những người thân yêu còn lại của nàng, bọn họ thủy chung sẽ luôn bồi ở bên người nàng.

“Tiểu quý, hảo hảo chiếu cố nàng, ngày hôm nay trôi qua nàng lại rơi thêm một giọt nước mắt nào, người liền trực tiếp lấy cái hố đem chính mình mai táng xuống đó luôn đi, đỡ phải để cho ta động thủ.” Nữ nhân là hoa, hảo hảo che chở.

“Cô cô, người không nên hơi một tí liền uy hiếp ta, Tiểu Tuyết sẽ cho ta là nam nhân vô dụng.” Tốt xấu chữa lại cho hân chút mặt mũi.

Đường Nghênh Hy nhéo cánh mũi hân. “Người vốn chính là tiểu đệ vô dụng, tương lai cũng sẽ không có cái tiền đồ gì.”

“Đúng vậy, ngay cả nữ nhân chính mình đều không bảo hộ được, người tính là nam nhân cái gì, đi nhặt phân đi!” Lão nhị Đường Lộng Thư nặng nề nện vào ót hân, khiển trách hân.

Hảo độc, một tên xuyên tim. “Tiểu muội, người sẽ không muốn lại đến quở trách ta đi?”

Đường gia tiểu muội cười đến thực ngọt ngào, nắm hai tay Giang Thùy Tuyết, có vẻ đặc biệt nhiệt tình.

“Đại tẩu, phải hạnh phúc nha!”

“Ách, cảm ơn.”

Giang Thùy Tuyết có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà sợ hãi), nhưng bên cạnh người Đường Thần Dương đã có chút kinh sợ (kinh ngạc lại thêm hoảng sợ) đứng lên.

Quả nhiên

“Anh ta tính tình tùy hứng, ti bỉ, vô sỉ lại keo kiệt, trừ bỏ lớn lên giống nữ nhân không đúng một tý nào, người thích dùng mà nhận lấy lại không chê trách, mọi người Đường gia chúng ta thực cảm kích người.” Bờ biển có sò hôi thối, rác bẩn cũng có thể thu về làm tài nguyên.

“Đường Phá Hiểu ” Chỉ biết nàng không có nửa lời hay.

Phá Hiểu muội muội hướng hấn thè lưỡi, đầy sức sống chạy lẹ về bên người nhà, để cho hai người có một chỗ không gian riêng, nàng khinh thường làm bóng đèn.

Thực rõ ràng không cần phải an ủi, tang lễ bị thương lại được hòa tan, làm cho đau xót trong lòng Giang Thùy Tuyết giảm đến thấp nhất, nàng nắm chặt tay Đường Thần Dương, đứng lặng trước mồ có cái tên được khắc trên đó còn chưa kịp khô, nhìn khói nhang lượn lờ phiêu bồng.

Thân nhân duy nhất nha! Vĩnh viễn yên nghỉ, sẽ không lại xuất hiện tiếng cười sang sảng.

“Thần Dương, ta chỉ có ngươi, không cần buông tay.” Đã trải qua việc này, nàng sẽ hảo hảo quý trọng phần tình cảm này.

“Sẽ không buông tay, ta sẽ nắm lấy thật chặt.” Hấn cười nói, thâm tình như tơ chăm chú nhìn nàng.

“Ta cũng sẽ tóm chặt lấy ngươi, cả đời này tuyệt đối không buông tay.” Hy vọng bọn họ có thể đi hết cuối đoạn đường.

Tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to, bàn tay to nắm chặt tay nhỏ bé, hai tay gắt gao nắm chặt lấy nhau, tượng trưng cho hứa hẹn vĩnh hằng.

Chấp tử tay, cùng tử giai lão.

Ô..... Ô..... Ô ô.....

Hình ảnh tương đối tuyệt đẹp, nam hài tuấn mỹ thon dài, nữ tử kiều mỵ nhu nhược, đôi mắt trong suốt ngó nghiêng, không khí vừa vặn, thân cúi xuống hôn trụ đôi môi đỏ mọng hương diễm, bỗng dừng thân thể Đường Thần Dương cứng đờ, mí mắt co rúm hạ xuống ba đường hắc tuyến.

Nơi này là mộ viên, sẽ không có quý đi?!

Khóe mắt liếc trái nhìn phải ngấm một lượt, một đạo bóng trắng thối qua Ách, có chân, là đang đi tới đây, nữ quý tóc tai bù xù..... Là Ngưu tiểu muội khóc thật sự rất thương tâm, cầm đưa qua.....

Trời ạ! Hấn không nhìn lầm đi! Là hoa plastic vĩnh viễn không héo tàn.

Oa! Đủ rồi.

Nghe nói, nghe nói nha!

Ngưu tiểu muội cầm một tờ giấy rạo rực vui vẻ, thật ra chính là một lá “thư”, ước chừng có ba trăm bảy mươi hai trang, mong muốn chuyển giao cho Đường Thần Dương, người khác không thể xem nội dung.

Nghe nói Đường Thần Dương nhìn trang thứ nhất, mới lật có một tờ nha! Lập tức miệng sùi bọt mép, tứ chi run rẩy, đem di thư nhét ở kẽ hở trần nhà, tuyên bố bất luận kẻ nào cũng không được lật xem, nếu không nghe vô luận là ai cũng sẽ giết chết không tha.

Lại nghe nói nhiều năm về sau, con cháu Đường gia đời sau không cần thận “Nhặt” được, mở ra xem vừa thấy liền ôm bụng cười to, lập tức đem thư xuất bản thành một quyển có một không hai

Thư viết tay chính là [thư tình], tác giả Hạ Hạo Phong.

[toàn thư hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-nhan-hoa-thuy>